Emperyalizme, tekellere, faşizme, ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, yığınların içine!

Yıl: 7, Sayı: 122
6 Şubat 1980

İşçinin Sesi 7 yaşında

S. EREK

Faşizmi İninde Geberteceğiz

Cemile Çakmak

Burjuvazi, TARİŞ işçilerine silahlı saldırıya geçti. Bu saldırıya karşı TARİŞ'in 7500 işçisi yiğitçe savaştı. Tüm çevre halkı, başka fabrikaların işçileri, işçi aileleri ve öğrenciler, kadınlı-erkekli, bu savaşa TARİŞ işçilerinin safında aktif katıldılar.

TARİŞ olayları burjuvazinin gerçek yüzünü, hiçbir mantık oyunuyla gizlenemeyecek biçimde açığa çıkardı. TARİŞ, burjuvazinin bir iç savaş provasıydı. İşçilerin haklı istemlerine karşı burjuvazinin nasıl hemen orduyu, polisi sürdüğü, iç savaş dayattığı bir kez daha açıkça ortaya çıktı.

İşçinin Sesi bu yüzden hazırlık diye bastırıyor. Komünistler, işçiler hiçbir zaman kan dökülmesinden yana değillerdir. Gelgelelim karşımızda öyle bir düşman var ki, çıkarlarını korumak için ülkeyi kan gölüne çeviriyor. İşte bu gerçeği burjuvazinin kendisi TARİŞ olaylarıyla somut olarak sergiledi. İşçi sınıfımızın komünistlere güvenini burjuvazi kendi elleriyle pekiştirdi.

TARİŞ'i faşist yuvası yapma çabalarının uzun bir geçmişi vardır. Çeşitli manevralarla bu tam başarılamayınca, son olarak, TARİŞ müdürü yanında yüz silahlı faşistle, ardında devlet güvenlik güçleriyle kapıya dayandı. Bu olaydan iki-üç gün sonra da arama bahanesiyle fabrikalara sabahın köründe baskın yapıldı. Aynen düşman kampına baskın yapar gibi, tanklarla, panzerlerle!

TARİŞ fabrikalarının 7500 işçisi yiğitçe savaştı. Saldırgan devlet "güvenlik" güçleri TARİŞ'e saldırdılar, işçilerden yanıt aldılar. İşçi mahallelerinden geçerken barikatlarla yolları kesildi, ateşe tutuldular. Öte yanda, binlerce öğrencinin direnişiyle karşılaştılar. Saldırganlar, ancak sürekli "takviye" getirterek ayakta durabildiler.

TARİŞ olayları işte bir de şu gerçeği apaçık ortaya çıkardı: Türkiye'nin bütün "TARİŞ" leri, bütün işçi mahalleleri, bütün köy emekçileri bir anda TARİŞ gibi yiğit savaşa kalksalar, "takviye" kapıları kapansa, devletin "güvenlik" güçlerinin saldırısı bir hiç kalır. Burjuvazinin aşımıza ekmeğimize el koyma, yalnız fabrikaları değil, tüm ülkeyi faşistleştirme "güvenliği" yıkılır. İşçi kıyımına, faşist baskılara yalnız TARİŞ'de değil, tüm ülkede son veririz.

TARİŞ olayları hem burjuvazinin iç savaş dayatmacılığını, hem de işçi sınıfının, emekçi halkın birleşik savaşkan gücünün burjuvazinin saldırısını püskürtebileceğini, burjuvaziyi yenebileceğini kanıtladı. Bunları öyle açıkça kanıtladı ki, hükümetteyken faşistlere karşı hiçbir şey yapmayan CHP, TARİŞ'e düzenlenen saldırıya karşı çıktı. *Milliyet, Cumhuriyet* gibi liberal burjuva gazeteleri, "korkunç baskın"dan söz ediyorlar. İşçileri, öğrencileri "savunuyorlar"(!) Bir yandan da sorumluluğu düzenden ayırıp TARİŞ genel müdürü, İzmir valisi gibi tek tek kişilere indirgemeye çalışıyorlar. TARİŞ saldırısına karşı tekeldışı burjuvazinin duyduğu tepki "sınıfımızın ve devletimizin gerçek yüzü, işçi ve halk düşmanı özü açığa çıkıyor" telâşından başka birşey değildir. CHP işlerimizi daha üstü kapalı becerelim diyor. Azılı gericiliğiyle AP ise "açık" veriyor.

TARİŞ olayları oportünistlerin yüzünü de bir kez daha açığa çıkardı. "Devrim piş ağzıma düş" diye bekleyen oportünistler, Lenincileri serüvencilikle suçluyorlar. Ama asıl kendileri işçi sınıfını serüvene sürüklüyorlar. TARİŞ'e yapılacak saldırı, günüyle, saatiyle *Politika*'da açıklandı. Buna karşılık, TKP'nin başını tutan oportünistler ve İzmir'in ortayolcu yöneticileri somut yol göstermediler. TARİŞ'deki faşistleştirmeyi, işçi kıyımını tüm ülkeyle bağlamadılar. TARİŞ'e yönelecek saldırıya karşı bütün bilinçli işçileri hazırlıklı olmaya çağırmadılar.

TARİŞ işçileri savaşa çıkınca, oportünistler "dayanışma" çağrısı yaptılar. Sanki TARİŞ işçilerinin sorunları özeldir, ayrıdır. Hayır, tüm işçiler, emekçiler aynı sorunlarla karşı karşıyadır. Sorun dayanışma değil, aynı sorunlara karşı ortak savaşın örgütlenmesidir. Oportünistler sanki TARİŞ işçilerine yardım kampanyası açtılar. Buna gereksinim yok! Savaş kampanyası gerekiyor.

Olayların yatışmasıyla Radyo içi boş bir devrimci uslupla TARİŞ işçilerini örnek almayı salık veriyor. Bir kez bunu, olacağı bilinen saldırıdan önce yapmak gerekiyordu. Yoksa nesnel anlamı, işçileri fabrika fabrika tekil savaşa sürmektir, serüvenciliktir.

Radyo'nun "devrimci" sözlerinin içi boşluğu hemen ardından gelen fikirlerle daha da açığa çıkıyor. Radyo, "işçiler direniyor, nerede CHP?" diye soruyor. CHP'nin nerede olduğu en azından iki yıllık hükümetiyle açığa çıktı. İşçi direnişiyle CHP'nin ne ilgisi var? Yine CHP kuyrukçuluğu yapılıyor, bilinç bulandırılıyor. Oportünistler, ortacılar işçi direnişlerini devrim için değil, CHP'yi "cepheye zorlamanın" yolu olarak görüyorlar. CHP yönetimi bizim cephede yok. Nerede mi? Karşı-cephede. Tabanındaki emekçiyi ise savaşımızla biz yanımıza çekeceğiz.

Asıl sorulması gereken, "nerede CHP" değil, "*nerede TKP yönetimi*" sorusudur. Leninciler bu soruyu da yanıtlıyorlar. Pratik onların yanıtını doğruluyor, oportünizmi, ortacılığı, işçi sınıfımızın, militanların gözünde hızla açığa çıkarıyor. TARİŞ olayları bu açıdan da devrimci sonuçlar doğurdu.

DİSK'in İzmir'de düzenlediği yığınsal mitingde Maden-İş'den, Tekel ve Sümerbank fabrikalarından binlerce işçi, yüzlerce KÖY-DER'li köylü "faşizmi ininde geberteceğiz" belgisini attı. Oportünistlerin fraksiyon gevelemelerinin etkisinde olan bazı görevliler, "fraksiyon sloganı yok" dediler. İşçiler "kötü birşey mi, faşizmi ininde gebertmeyecek miyiz?" diye yanıtladılar. Bir görevli, "bu belgiyi atarsanız sizi ezerim" demeye kalktı. İşçiler ise, "işçi işçiyi ezmez, faşizmi ezelim" diye yanıtladılar.

Ülkemiz kritik günler yaşıyor. Devrimci durum hızla olgunlaşıyor ve Leninci siyasal çizgi ile kucaklaşıyor. Lenincinin işi, kendiliğinden patlamaları beklemek değil, daha patlama olmadan önce doğru yolu göstermek, ülkedeki tüm çıkışları bir kanala akıtmak, kurmaylık yapmaktır. Örgütlenelim ve TKP'nin Leninci birliğini yaşama geçirelim. İşçi sınıfımızın savaşıyla "dayanışma" değil, bütünleşme.

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Zeynep Arbat (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Süleyman Sakalı, Seyit Havran, Hatice Dağlı, Ayşe Güvener
Yıldırım Girneli(Dağıtım)

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street,
London, N.1, England
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Her Gün Daha İleri

Yoldaşlar,
Elinizdeki sayıyla *İşçinin Sesi* 7. yılına girdi. Bin çeşit olanaksızlıkla savaşan her devrimci yayın organı gibi *İşçinin Sesi* için de bu başlı başına başarıdır.

Bu yedi yıl içinde gazetenin çok eksiği, yanlışı oldu. Ama her zaman bunları aşarak ileriye gidebildi. Ta başından kaya gibi sağlam durduğu bir konu proletarya enternasyonalizmi ve Sovyetler Birliği'ne komünist bağlılık oldu.

TKP'nin oportünist yönetimine dur dediğimizden buyana 8 ay geçti. Bu kısa sürede gazetenin gelişimi, tüm önceki 6 yıldan katıyla daha yüksek oldu. Yalnızca bu gerçek, açık savaşım diyen Leninci ilkenin doğruluğunu kanıtlar.

Gazete son 8 ay içinde hem içerik, hem teorik açıdan çok gelişti. Çevresinde, büyük çoğunluğu Türkiye'de olan bir yazar ve sanatçı kadrosu toplandı. Önceleri yazıların büyük çoğunluğu Ankara'dan geliyordu. Güvenlik nedeniyle bazı yazıları başka kentler olarak bastık. 115. sayıdan sonra buna gerek kalmadı. Artık yazıların geldiği kentlerin adları değişmiyor. Bu da gelişmenin somut bir göstergesidir.

100. sayıda *İşçinin Sesi*'ni 12 sayfaya çıkarmıştık. Ama bu sayıya dek 20 sayfanın altına zor düştü. Bu durumu gözönüne alarak bundan sonra 20 sayfa olarak yayınlayacağız. Böylece çiftsayı güçlüklerinden de kurtulmuş olacağız.

Oportünizme karşı kavgayı asıl başlatan 100. sayının ana vurgusu parti disiplini üstüne idi. Anlamlı bir raslantı olarak bu sayının ana vurgusu da parti disiplini üstünedir. Çünkü oportünistlerin en hararetle çarpıttıkları konu budur. Bunun yanında bu sayıda kadın sorunu da önemli bir yer tutuyor.

Gazetenin, Türkiye'den somut bilgi-habere, resme çok gereksinimi vardır. İşçi Muhabir Gurupları, gazetenin ve hareketimizin canıdır. Katkılarınızı daha da artırmalısınız. Görevlerimizi el birliğiyle daha iyi kucaklamak için ileri!

Editör

İÇİNDEKİLER

3 **Cemile Çakmak** Faşizmi İninde Geberteceğiz
4 OKURLARIMIZ YAZIYOR
5 Baskıya girerken elimize ulaşan yazılar
6 KAVGA VE YORUM
7 **Ali H. Karadağ** Sol Ortacılık Çıkmazı
8 **Seyit Havran** Oportünizmin Çürük Temeli
11 **Emine Engin** Nice Yıllara
12 **Tahsin Mert** Leninci Disiplin
13 ÇEK-AL
17 **Coşkun Adalı** Kokuşma Sürecinde Menşevizm
18 **Yakup Koparan** Devrim Savaşımı-Köylülük
20 KADIN
24 GENÇLİK
25 AFGANİSTAN
26 İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Bu sayfalarımız görüşlerimizi paylaşan, paylaşmayan tüm okurlarımıza açıktır. Mektuplarınızı, haberlerinizi, yazılarınızı bekliyoruz.

Kürdistan'da devrimci hareket gelişiyor

İşçinin Sesi Yöneticileri

Size Kürdistan'da çıkan bir yayın organını da göndereceğim. Amacım sizinle iyi bir diyalog içerisine girmek ve sorunlarımızı çözmek için işbirliği de yapmak. Düşmanlarımız ortak olduğundan dolayı, bence bizim de dayanışma içerisinde hareket etmemiz çok yararlı olur.

Yayınlarınızı okuyor ve arkadaşlarıma da okutuyorum. Henüz hepsini okuyamadım. Daha sonra eleştirilerimi yazıp, size bazı konularda soru da soracağım.

Kurdistan'da devrimci hareket gittikçe gelişiyor. Kürdistan halkı artık parlamenter yoldan sorunlarının çözüm bulamayacağını anlamakla beraber burjuva partilerine olan inançlarını da yavaş yavaş yitiriyorlar. Belki dersiniz seçimlerde gene de eskiden olduğu kadar oy alınıyor. Orası doğru fakat alternatif olmadığından ve Kürdistan devrimci hareketleri de gereği gibi bu konu üzerinde durmadıklarından dolayı. Ama gerçek olan ve gelişen çizgi de anti-sömürgeci mücadelenin gittikçe yayıldığıdır. Sömürgecilerin tüm kurumlarına ve uşaklarına duyulan nefret günbegün artmakta. Burjuva milliyetçi akımlar yaşama şanslarını çoktan yitirmişler. Hatta ard niyetli burjuva milliyetçileri bile Marksist-Leninist olmaktan dem vuruyorlar. Yani anlayacağınız herkes Marksist-Leninistiz diyor.

İşte böylelikle devrim düşmanları çok gizli ve yüzlerine perde çekerek konuşuyor, çalışıyorlar. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin gelişimi diğer birçok ülkeden daha farklı ve iyi bir çizgidedir. Gelişen, gelişmek isteyen herkes sosyalizmden bahsetmek zorundadır.

Fakat bu şu anlama da gelmez. Kürdistan devrimi düşmansızdır, Türkiye devrimi düşmansızdır. Tam tersine düşmanlar çok daha tehlikeli ve sinsidir. Marksist-Leninist hareketin başına çöreklenen oportünist, revizyonistler devrimci hareketin gelişmesinden tedirgindirler. Çünkü biliyorlar, Marksist-Leninistler, hareket içerisinde ve ülkede etkinlik kazanırlarsa kendilerinin yaşama şartları ortadan kalkar. Bunlardan dolayı ellerinden geldiğince, devrimci hareketi engellemeye çalışıyorlar ve çalışacaklar da. Öyleyse bence en kutsal mücadele revizyonist oportünistlere karşı verilen mücadeledir. Çünkü onlar var oldukça hareket selâmetle yolunda devam edemez.

Arkadaşlar,
Size nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum. Size içten yardımcı olmayı düşünüyorum. Çünkü yürüttüğünüz mücadeleyi asil bir mücadele olarak görüyorum. Böyle sürdüğü müddetçe destekleyeceğim de.

Benden isteyeceğiniz her şeyi (devrim uğruna) size temin etmeye çalışacağımdan emin olunuz. Siz bu çizgide mücadele ettiğiniz müddetçe kendimize yakın bir dost, sağlam bir müttefik olarak göreceğiz. İlerde birbirimizi daha iyi tanıyacağız.

M.T.
Kürdistan

TSİP üzerine

Değerli *İşçinin Sesi* yöneticileri,
Ben gazetenizi 100. sayıdan beri dikkatle izlemekteyim. Gazetenizi okumak bana yarar getirdi. İyi şeyler getirmenize rağmen bazı eksikliklerinizi gördüm. Yani çok doğru bazı meselelere değinmenizle birlikte, çıkış ve yöntem olarak yanlışlıklara giriyorsunuz. TKP üst yönetiminin getirdikleri oportünist tahlillere karşı çıkışınız, ulusal meseleyle ilgili getirdikleriniz, ordu, devrim stratejisi, ittifaklar meselesi, CHP ile ilgili getirdiğiniz tahliller doğrudur. Ama bunları sizden çok önce getiren TSİP'e bakış açınız çok yanlış. TKP, TİP üst yönetimi oportünist olabilir, ama TSİP kesinlikle değil. Çünkü sizin getirdiğiniz tahliller TSİP'e çok yakın. Ayrıca dergide sürekli TSİP'i olduğu gibi değil, daha değişik yorumluyorsunuz. TSİP'i küçümsüyorsunuz, sürekli ona küçükburjuva sosyalist akım, legalist akım diyorsunuz. Ben bunlara katılmıyorum. Ayrıca ona antikomünist diyorsunuz.

SBKP'ye mesajdan TSİP MYK yargılanırken, en alt örgütlerinden, en üst yöneticilerine komünizm propagandasından yargılanırken onlara anti-komünist demeniz çok çok yanlış bir şeydir. Ayrıca TSİP ne legalist, ne de küçükburjuva sosyalist partisidir. Ayrıca TSİP devrimci hareketin merkezi otoriteye kavuşmasını istiyor. Sosyalistlerin ideolojik temelde birliğini savunuyor. Bunu Lenin de Dimitrov da söylemiştir. Ayrıca TSİP ile DDKD arasındaki eylem birliğinden haberiniz yok mu? TSİP Türk solu içinde en doğru olarak ulusal meseleye çözüm getirdiği için devrimci-demokratlarla işbirliği yapmıştır.

TKP oportünisttir ama TSİP asla değildir.

Yaşasın komünist hareketin birliği!

K.A.N.
Samandağ

Hani Taban Söz ve Karar Sahibiydi?

1. Maden-İş 3. Bölge temsilcisi yardımcısı, Makine Mühendisleri Odası eski başkanı Sedat Özgüven diğer oportünist Maden-İş yöneticileri önünde bir işçi arkadaşa Emine Engin'in toplu sözleşmelerle ilgili "Çek-Al" sayfasını çıkarıp, "...siz toplu sözleşmelerle devrim yapacaksınız" dedi. Bunun üzerine işçi arkadaş, "Siz sorunları çarpıtıyorsunuz. Ben *İşçinin Sesi*'ni savunuyorum. Sorun ideolojik diyorsanız, hodri meydan." Sedat Özgüven: "Bildiriden (BMC'de dağıttığımızı ilettiğimiz bildiriyi kastediyor) beri 19.000 tartışılıyor. Bunun varacağı yer örgüt yıkıcılığıdır. Biz bu tartışmayı yasaklamasını da biliriz. Ben bu örgüt yıkıcılarını tanıyorum. Gerekirse işçilere açıklayacağım." İşçi arkadaş yan odada bulunan işten çıkartılan 30 arkadaşa gidip, "Arkadaşlar, Sedat bey içimizdeki örgüt yıkıcılarını açıklayacakmış, lütfen toplanın" dediğinde, Sedat, "Şimdi sırası değil" deyip geçiştiriyor.

2. Aynı işçi arkadaşla bir görüşmesinde Cemal Kıral, "Bu istemlerle gelirseniz gidin bir Anarko-Sendika kurun. Gidin başınızın çaresine bakın" diyor.

3. BMC işyerinde çalışan seksen toplu sözleşme komitesinde görevli işçi, Cemal Kıral, Vural Atis, Sedat Özgüven, Genel Merkezden bir toplu sözleşme uzmanı, bir eğitim uzmanının da katıldığı toplantıda oportünistler: "Bu bildirinin, istemlerin biçimi yanlış. İçeriği ideolojiktir" diyorlar. Bunun üzerine işçi arkadaş, "Doğrudur ve ben burada tartışmaya hazırım" diyor. Toplantıda Cemal Kıral bir sıra konuştuktan sonra, "Biz işçi kuyrukçusu olamayız" diyor.

4. BMC işyerinde yetki alındıktan sonra BMC fabrikası önünde yapılan basın toplantısında Vural Atis işçilere arkasını dönerek, işçilerin deyimiyle, "foto muhabirlerine poz vererek" işçilere hitaben(!) bir konuşma yapıyor. Bu tavır işçileri korkunç öfkelendiriyor.

5. Tartan işyerinde (İzmir-Karabağlar) BMC'de dağıtılan bildiri *İşçinin Sesi* adlı ilân tahtasına asılmıştır.

Kızıl Ulak

Biz, İzmir-BMC fabrikasında *İşçinin Sesi* görüşlerini savunup bu görüşleri işçilere benimsetmeye çalışan işçileriz. *İşçinin Sesi*'nin önerisi doğrultusunda bir İşçi Muhabir Gurubu oluşturduk. Gurubumuzun adı: "Kızıl Ulak"'tır. İlk haberimiz: BMC işçileri imzasıyla *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan yazıyı patron bazı montajlarla fabrikanın çeşitli yerlerine asmıştır. Bunlardan bir tanesini ilişkte gönderiyoruz.

Kızıl Ulak

Yığınlar Devrim İstiyor

Yoldaşlar,

22 ocak salı günü *İşçinin Sesi* militanları Mersin'de işlek bir yerde korsan miting yaptılar. Eylemde yapılan kısa konuşmada, burjuvazinin içine düştüğü ekonomik-siyasal bunalımdan, yaşanmakta olan devrimci durumdan, ona bağlı olarak faşizm tehlikesinden söz edildi. Daha sonra, Kürt ulusuna yapılan sömürgeci baskıya değinildi. Konuşmanın sonunda Türkiye'nin bir yol ayrımında olduğu, ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi içinde olduğu ve tek çıkar yolun devrim olduğu vurgulandı. Ayrıca şu belgiler atıldı: "Faşizmi ininde geberteceğiz", "Faşizme karşı silahlanalım", "Yaşasın *İşçinin Sesi*". Eylemde, çeşitli belgileri içeren yüzlerce pul dağıtıldı. Çevredeki kahvelerde oturan, işyerlerinde çalışanlar, eyleme ateşli bir biçimde katıldı. Yıllardır devrimci durumu yaşayan halk, böylesi devrimci eyleme susamışlığını gidercesine, atılan belgileri destekledi.

Halkın bu canlı katılımı burjuvazinin gözünden kaçmadığı gibi, oportünistleri çok şaşırttı. Devrime, devrimci eyleme inancı olmayanlar, yaşanmakta olan devrimci durumu görmemekte ısrar edenler, yığınların devrimci potansiyeline daha çok şaşıracaklardır. Oportünistler şaşıra dursun biz yığınların istemine devrimci eylemlerle yanıt vermeye öncü ve yönlendirici olmaya devam edeceğiz.

Yoldaşlar,

Burjuvazi, Mersin'i olayların, soygunların vb. olmadığı, anarşiden(!) uzak, her yanıyla güllük külistanlık bir şehir olarak göstermeye çalışıyor. Olaylar basına yansıtılmıyor. Oysa durum dışardan görüldüğü gibi değildir. Burada olan olaylar Ankara, İstanbul Adana Gaziantep vb. sıkıyönetim bölgelerinde ve ayrıca İzmir'de olan olaylardan farklı değildir. İşçilerin, emekçilerin oturduğu gecekondu mahallelerinde günlerdir operasyonlar yapılıyor, görülmedik baskı ve terör uygulanıyor. Çeşitli siyasetlerde onlarca devrimci tutuklanıyor. Görülmedik işkenceler yapılıyor. Bazıları ömür boyu sakat bırakılıyor. Bütün bu olayları halkın kendisi yaşıyor. Yakından ilgileniyor. Ve "bunalımdan tek çıkar yol devrim" belgisi yavaş yavaş yığınların bilincine çıkıyor. Bunu daha çok bilince çıkarmak devrime inançlı çelik kadroların görevidir. Biz *İşçinin Sesi* militanları olarak bu görevimizi eksiksiz yapmaya tüm gücümüzle çalışıyoruz. Bu konuda kararlılığımız ve inancımız tamdır.

Mersinli Leninciler

Niğde Ceza Evindeki Baskıları Protesto Ediyoruz

Niğde Kapalı Cezaevi'nde bulunan 700 tutuklu ve hükümlü, halkımıza bir duyuru yayınladılar. Cezaevinin akıl almaz koşullarını ve mahkumlara uygulanan insanlık dışı baskıyı anlatan bu duyuruda şöyle deniyor:

"Bizler Niğde Kapalı Cezaevi tutuklu ve hükümlüleri olarak üzerimizdeki baskıları açıklıyor ve zorbaları halkımıza şikayet ediyoruz.

"Bir süreden beri baş savcı Turan Sinan'la kıdemli başçavuş Mürsel tarafından üzerimizde ağır bir baskı uygulanmaktadır. Zaten şartları başından beri kötü olan cezaevi bunların baskılarıyla daha da kötüleşmiştir. Sabah kahvaltısı verilmemektedir. Bir çeşit çıkartılan öğle ve akşam yemekleri köpeklere bile verilemeyecek kadar kötüdür. Hamamın bir senedir çalışmaması nedeniyle, içerde bit, pire, uyuz, verem olağan hale gelmiştir. Kalöriferler yaklaşık iki senedir yanmamaktadır. Kış geldi, her yanı beton olan cezaevi buzdolabı haline dönmüş bir durumdadır. Hastalar hastahaneye 20-30 günde ancak gidebilmektedir. Zamanında hastahaneye götürülmemesi yüzünden bir arkadaşımız (Mustafa Tuğrul) ölmüştür. Kimsesiz mahkumlar gıdasızlık ve ilaçsızlıktan çok kötü durumdadır. İnfal ve sevk işleriyle hiçbir kimse ilgilenmemektedir. Cezaevi müdürü cezaevine uğramamakta, mahkumdan köşe-bucak kaçmaktadır. Daha evvel, onlarca arkadaşımız cezaevinin bodrum katlarındaki zindanlarda falakaya, meydan dayağına çekilmiştir. Bir arkadaşımızın (İsa.....) çenesi çatlamıştır. Yine bu dayaklardan çok önceleri bir arkadaşımızın boğazında bir iple ölü olarak bulunduğu bilinmektedir.

"Bugün cezaevinin altında kalörifer tamiratı yerine harıl harıl hücreler inşa edilmektedir. Cezaevine ayrılan 'tahsisat' 30-40 hücrenin inşasına harcanmaktadır".

Duyuruda daha sonra jandarma karokolunun kanunsuz olarak cezaevine taşındığı, jandarmaların mahkumları dipçiklediği, onlara ateş açtığı, aramalarda yüzlerce kitabın yırtıldığı anlatılmaktadır.

Başçavuş Mürsel ile savcı Turan Sinan'ın emirlerindeki silahlı birliklere güvenerek mahkumların yanısıra, gelip giden ailelerine de baskı uyguladığı, onlara hakaret edildiği, pekçok ziyaretçinin dövülüp tutuklandığını açıklıyan duyuru, şöyle bitiyor:

"2 aralık 1979 tarihinde cezaevinin müşahede bölümünde barındırılan Mustafa Eren isimli arkadaşımız, soğuktan donarak ölmüştür.

"Bizler, devletin başından beri üzerimize uyguladığı bu ağır baskıları ve zulümleri halkımıza açıklıyor, nefretle protesto ediyor".

Niğde Kapalı Cezaevi'nden
700 tutuklu ve hükümlü

İşçinin Sesi, Niğde Cezaevinde bulunan tüm tutuklu ve hükümlülerle içten dayanışmasını bildirir, özellikle Avrupa'daki işçi arkadaşları ilâç ve giyecek yollamaya çağırır. Halkımızın, suçluların cezasını vereceği günler yakındır.

Jandarma cezaevinden derhal çekilmelidir!

Mahkumlara bedava ilaç, besleyici yemek!

İşkenceci zorbaları cezalandıracağız!

Haykırış

Dünyayı yaratan biz işçileriz.
Gerçekçi olacak tüm istemlerimiz.
Engel olsa da tüm oportünistlerimiz.
Gebertecektir ininde faşizmi proleterlerimiz.
Yükseliyor İşçinin Sesi
Gerçekçidir Lenince ilkesi
Yoktur ideolojimizden taviz
Lenindir çünkü rehberimiz
Açıldı yolumuz devrim günlerine
Yürüyoruz Leninci TKP önderliğinde.
Varmak yakındır o günlere.
Hesap soracağız Kautski gibilerine

Yiğiteli Fabrikası İşçileri,
İzmir

KAVGI VE YORUM

R. Yürükoğlu

Toplumsal Gelişmeler ve Savaşımımızın Anlamı

Son günlerde iki soru, azımsanmayacak sayıda yoldaşımızın kafasını meşgul ediyor. Birinci soru: "Türkiye'de devrimci durum yükseliyor, yığınların hareketlenmesi artıyor. Biz ise işin başındayız. Devrimci durumun görevlerini yerine getirebilecek miyiz? Bunu yapabilmeye zamanımız var mı?" İkinci soru: "Herşeye rağmen kapitalizm hızla gelişiyor. Türkiye hızla emperyalistleşiyor. Bir-iki yıl içinde burjuvazi bunalımı tersinden çözebilir. Bu süre içinde devrimi yapabilecek miyiz?"

Birinci soru, büyük bir toplumsal patlama kaçınılmazdır diyor. İkinci soru, bir-iki yıl içinde böyle bir patlama olmazsa, burjuvazi sorunu çözebilir diyor, birinci sorunun bıraktığı yerden akıl yürütmeyi sürdürüyor. Ama ikisi de aynı soruda birleşiyor: Yapabilecek miyiz? Zamanımız var mı?

İşte bizim katılmadığımız nokta burasıdır. "Zamanımız var mı?" sorusu, bizim soracağımız soru olamaz. Toplumsal gelişmeyle, kendi örgütsel ve siyasal gelişmemizle sözleşme mi imzalayacağız? "Zamanımız yok" dersekne yapacağız? Evimize mi gideceğiz? Oportünistlerle mi uzlaşacağız? Yoksa güçlü gözüken ama içi kof "solcu" guruplardan biri gibi mi olacağız? Görüldüğü gibi, bu sorunun pratik bir anlamı yoktur.

Komünist hareket yeterince güçlenmeden bir toplumsal patlama gelirse komünistlerin ne yapacağı açıktır. Bu patlama erkendir, yenilecektir diyerek sıcak odalarına kapanmak oportünistlerin işidir. Erken de olsa, yenilecek de olsa komünistler işçinin, emekçinin elini bırakmayacaktır. Bire dek siperde olacaktır.

Türkiye'nin emperyalistleşme sürecini de bugünün ileri-kapitalist ülkelerinin geçmişiyle karıştırmayalım. Onlar emperyalistleşme yoluyla iç savaşı, kapitalizmin yıkımını önlediler (daha doğrusu geciktirdiler) ama bu Türkiye için geçerli değildir. Dünya emperyalist sisteminin bugünkü gelişme aşamasında içinde bulunduğu kapitalist ilişkiler düzeyi açısından emperyalistleşmekte olan ülkeler, sorunlarını bu yoldan çözemezler. Bu gerçeğe, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'* de değinmiştik.

Bugün emperyalistleşmekte olan ülkelerin (geçiş kuşağı ülkelerinin) başında şu ülkeler yer alıyor: Tayvan, Güney Kore, Hong Kong, İspanya, Singapur, Meksika, Brezilya, Portekiz, Yunanistan, Arjantin, Türkiye, Hindistan, Pakistan.

Bu ülkelerin emperyalist ülkelerle olan ilişkilerine bakınca neler görüyoruz? En başta görüyoruz ki, bazı endüstri dallarında ağırlık, öncülük giderek geçiş kuşağı ülkelerine geçiyor. Örneğin, tekstil, gemi yapımı ve çelik endüstrisi. Bu üç endüstri de Batı'nın tarihteki endüstrileşmesini sağlamış kilit endüstrilerdir. Şimdi, orta gelişmiş kapitalist ülkelerin endüstri devrimini sağlıyor. Ama bu gelişme, emperyalist ülkelerin rızası dışında olmuyor. Tersine, ileri-kapitalist-emperyalist ülkeler son 10 yıldır bu dallardaki yatırımlarını kısıyorlar ve tüm ekonominin ağırlığını elektronik endüstrisine kaydırıyorlar. Batıdaki endüstri devrimi sırasında kapitalizmi sırtında taşıyan üç endüstri dalı tekstil, gemi yapımı ve çelik olabilir. Bugün kapitalizmi dünya ölçüsünde sırtında taşıyan elektronik endüstrisidir. Bugün göreceli olarak emek yoğun endüstriler geçiş kuşağına kayarken, teknoloji yoğun endüstriler sağlam biçimde emperyalist ülkelerin elindedir.

Bunun sonucunda geçiş kuşağı ülkelerinin emperyalizme bağımlılığı sürüyor. Dış ödemeler dengesi bu savı doğruluyor. Örneğin, OECD ülkelerinin 9 geçiş kuşağı ülkesine yaptığı ihracattan elde ettiği net ticaret artığı 1970'de 9 milyar dolar iken, bu miktar 1978' de 15 milyar dolar olmuştur. Aynı ülkelerden yaptığı ithalat ise toplam ithalatın yüzde 5-10'unu aşmıyor.

Emperyalist ülkeler, geçiş kuşağına yaptığı ihracatla, onlardan yaptığı ithalatın neden olduğu işgücü kaybından daha fazla iş yaratıyorlar. Bu şekilde 1977 yılında Japonya 256 bin, İtalya 41 bin, Almanya 31 bin net işçi kullanımı fazlası kazanmıştır.

Türkiye, işgal ettiği Kıbrıs'ın 1/3'ünü sömürgeleştiriyor. Bugün orada göstermelik bir hükümetin varlığına bakarak, "Türk kesimi"ne Türkiye'nin yarı-sömürgesi diyebiliriz. Ama bu, büyük ölçüde uluslararası ortam nedeniyledir. Yoksa, işgal bölgesinin ekonomisi Türkiye'ye sıkıca bağlanmıştır.

Yine Türkiye son yıllarda hızla dışarıya, islam ülkelerine açılıyor. İştahlar kabarmıştır. *Financial Times*'ın 21 Ocak 1980 tarihli "Türkiye eki"nde Koç gurubunun verdiği ilan çok anlamlıdır. Koç'un ilanı şöyledir: "Son çeyrek yüzyılda Koç, gelişen bir ülkede endüstriyel sorunlarla başedebilme yolunda kendi tekniklerini geliştirmiştir. Aynı zamanda batı teknoloji ve know-how'ının katkısını da şükranla tanırız. Şimdi, bizim katkımızı yapmamızın zamanıdır. Kendi deneyimlerimize dayanarak, yeni gelişen ülkelerde ileri fakat uygun teknoloji uygulamanın özel sorunlarına sempati duyan bir anlayışla yanaşım sunuyoruz. Sorunlarınızı anlayan bir ortağa gereksiniminiz varsa konuşmaya hazırız."

Görüyor musunuz Koç ne denli açık konuşuyor?

Ne var ki, bu gelişmeler sorunları çözmekten çok uzaktır. 15 Ağustos 1979 tarihli *İşçinin Sesi*'nin 101. sayısında "enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20'nin üstünde. Endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 3-5'e vardı" demiştik. Aradan 6 ay geçti. Bugün enflasyon %100, işsizlik %25, endüstri kapasitesi %45-50. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 6-8 oldu.

1978'de Türkiye'nin ithalatı 2,17 milyar dolar oldu. Oysa ihracatı 1,19 milyar dolarda kaldı.

Derin bir enerji bunalımı vardır. Merkez Bankası tahminlerine göre eğer 1980 yılında ihracat 3,5 milyar dolara ulaşabilirse, bu ancak ham petrol ve petrol ürünleri ithalatını karşılayabilecektir.

Endüstri yatırımları giderek düşmektedir. Ekonomik ve siyasal ortamın belirsizliği, döviz yokluğu, hammadde kıtlığı, bu durumun nedenleri arasındadır.

Finans-kapitalin önemli bir kurtuluş kapısı olarak gördüğü yabancı sermaye de bir türlü gelmiyor. Örneğin 1975'de 154 milyon dolar olan yabancı sermaye yatırımları, 1978'de 47 milyon dolara düştü. 1979'un ilk 7 ayında ise ancak 15.4 milyon dolar oldu. Şimdi Demirel hükümeti dış borçları Türk lirasıyla ödemeyi, bu parayla da Türkiye şirketlerini satın almalarını ya da yatırım yapmalarını öneriyor. Bu yola gitsinler diye her kolayığı sağlıyor. Ekonomik önlemler yanında, baskıcı, faşizan siyasal önlemler alıyor. Bir yanda ithalat vergisini %1'e düşürüp, her çeşit ithalatı serbest bırakırken, öte yanda devleti faşistleştiriyor, "disiplini" sağlamaya çalışıyor. Böylece finans-kapital ülkeyi soktuğu yıkımı, emperyalizme daha fazla bağlanarak çözmeyi amaçlıyor.

Emperyalist basın uzun bir süredir Türkiye için *kaçakçılığın yasallaştırılmasını* savunuyor. Emperyalist basının "paralel ekonomi" adını taktığı kaçakçılıktan Türkiye'ye yılda *en az* 4 milyar dolar giriyor. Bu kaçakçılığın çok büyük bölümü silah, baz morfin-eroin, altın, çelik ve öteki endüstriyel maddeler kaçakçılığıdır. Eskinin ünlü sigara kaçakçılığı artık "ufak" köpekbalıklarına düşmüştür. Son yıllarda dünya çapında ün kazanan "Türkiye mafyası" üstte saydığımız kaçakçılıkla uğraşıyor. Son 15 yılda "ele geçirilen" tüfek sayısı 45.000, tabanca sayısı 150.000, mermi sayısı 32 milyondur. 1978'den buyana Türkiye'ye 100.000 ton işlenmiş çelik kaçak olarak sokulmuştur. Merkez Bankası'nın Batı Avrupa'da yaptığı araştırmalara göre 1977'de Türkiye'ye 110 ton, 1978'de 88 ton altın kaçak olarak sokulmuştur.

Bu, yılda *en az* 4 milyar dolarlık kaçakçılık geliri, 1983 için öngörülen dış ödemeler dengesi açığını rahatça karşılıyor. Demirel'in son açıkladığı "önlemler", bu gerçekleri ve emperyalistlerin önerisini dikkate aldığını gösteriyor. İthalat vergisi %1! Özel işletmeler kendi petrollerini kendileri ithal edebilecekler! (Önceden de ediyorlardı, tankerler Kumkapı'ya dayanıyordu ama kaçak olarak)

Ne var ki, "paralel ekonomi"yi "resmi ekonomi"ye dönüştürme çabaları kendi açmazını içinde taşıyor. Ne denli elverişli koşullar tanınırsa tanınsın, kaçakçılığı her yasallaştırma girişimi bu işlemlerin daralmasını da birlikte getirir. En iyimser olasılıkla olacak olan kaçakçılığın daralması (yani üstüne hesap yapılan gelirin daralması) ya da daha derinlere gizlenmesidir. Ayrıca her iki piyasa birden, dolaşan döviz miktarı, yine de yetersizdir. Sonra, kaçakçılıkla giren madde, bir üst düzeyde kendi gereksinimini de beraberinde getiriyor.

Siyasal terör son 5 yılda sürekli ve hızla artan bir eğri çizmektedir. Ecevit'in sosyaldemokrat iktidarı sırasında yani 22 ayda 2.444 kişi öldürüldü, 10.000 kişi yaralandı. Demirel'in hükümetiyle birlikte bu tempo daha da hızlandı. Bunun adı da "tırmanan iç savaş"tır.

Türkiye bugün işte böyle bir durumdadır. Yanlış teorileri asıl çökertecek güç yaşamın kendisidir. Ve yaşam tüm oportünist basitlikleri yerle bir ediyor. Türkiye'de devrimci durum vardır. Ağırlaşıyor. İşçi hareketi yeniden militanlaşıyor. Öğrenci hareketi yayılıyor, işçi hareketinin desteğine koşuyor. Oportünistler Kahramanmaraş kırımının yıldönümünde İzmir'de yaptıkları gibi olayları pencereden izliyorlar. Devrim hareketinin başında militan proleter sosyalizmi yürümediğinden çeşitli "sol" eğilimler savaşıma yeni katılanların çoğunluğunu toparlıyor. Bu "sol" eğilimler, özünde küçük

burjuva devrimciliği olduğundan kadrolaşamıyor da. Yeni gelen kadar gideni oluyor. Türkiye devrimci güçleri büyük bir dağınıklık içindedir. Sınanmış denenmiş, geniş çevreler üstünde saygınlığı olan bir kurmay kadrosu yoktur. Gericiliğin en büyük bir üstünlüğü buradadır.

Böyle bir ortamda Lenincilerin durumu nedir?

Bazı yoldaşlar, madem TKP'de durum böyleydi, Yürükoğlu kavgayı açığa çıkarmadan önce Türkiye'de gizliden örgütlenmeliydi diyorlar. Bu ilkesel, moral ve tarihsel açıdan doğru olmayan bir düşüncedir.

Bir kez, Leninciler komplocu, entrist değildir. Parti içinde kavgayı açığa çıkarmadan örgütlenmek klikçi-Bizansçı oportünistlerin işidir. Yıllardır çeşitli klikler bunu yapıyor.

İkincisi böyle bir davranış, komünist morali çiğnemek olurdu. Böyle gebelikler taşıyan kadrolar uzun maratonu bitiremez.

Üçüncüsü, bu düşünce tarihsel gelişmeler açısından da yanlıştır. Her gelişmenin bir mantığı vardır. Sanki böyle Leninci kadrolar vardı da biz işe koşmadık. Bugün Leninci saflarda olan yığınla yoldaş 6 ay önce böyle düşünmüyordu. Onları Leninizmin bayrağı altında toplayan açık savaşım olmuştur.

Bugün çok çeşitli zorluklarımız vardır. Çok çeşitli de söz mü, *her* alanda zorluklarımız vardır. Nicelik olarak, parasal açıdan, örgütlenme ve siyasal taktikleri her yerde aynı uygulama açısından oportünistlerden daha gerideyiz. Bürokratik disipline başkaldırarak açık tartışma içinde birleşmiş komünistler olarak, doğaldır ki disiplin anlayışımız ve uygulayışımızda eksiklikler vardır. Oportünizme aşırı nefret ve oportünistlerin uygulamalarından tiksinme bazı yoldaşlarımızı bazı doğruları da elinin tersiyle itmeye götürüyor. Siyasal polise karşı savunma düzeyimiz düşüktür. Genel olarak TKP'de konspirasyon komik bir ilkellik-artizanlık düzeyindedir, bunu herkes biliyor. Ama burjuvazinin 5. kolu oportünistler için durum farklı, Leninciler için farklıdır. Ne dediğimizi Ankara, İzmir, Hatay, Gaziantep, Manisa, Aydın'daki yoldaşlar çok iyi anlayacaktır.

Tüm bu eksiler karşısında üç temel artımız vardır. Türkiye'nin ekonomik-toplumsal ortamı bizden yanadır. ŞabloncuIuktaN uzak, Türkiye gerçeklerini çözümleyebilen tutarlı bir Leninci ideolojimiz vardır. Üstümüze düşen görevleri yapmaya niyetimiz ve cesaretimiz vardır.

Görüşlerimize katılsınlar, katılmasınlar, tüm devrimci hareketlerin bizi açık sözlü, sözünün eri güvenilir bir hareket olarak değerlendirmesinin nedeni bu özelliklerimizdir. Tüm güçlüklerin üstesinden geliriz, yeter ki dostta, düşmanda saygı uyandıran bir hareket olabilmemizi sağlayan bu özelliklerimizi gün güne daha da geliştirelim.

Komünistler, halkımıza sömürünün, kulluğun olmadığı bir dünyanın yolunu gösteriyorlar. Komünistler, Türkiye'de barışçıl yollardan bir devrimin olanağı olmadığını biliyorlar. Bugün dövüşmeyen, yarın da dövüşmeyecektir diyorlar. Komünistler vargüçleriyle işçi sınıfını iktidara hazırlıyorlar. Gelişmeler ne yöne olursa olsun bu çabalar boşa gitmeyecektir. İşçimizin, köylümüzün kurtuluşu bu çabalar üstünde yükseliyor.

Onun için yoldaşlar, sorumuz "zamanımız var mı?" değil, "belirli bir zamana daha, daha, daha fazla çalışmayı nasıl sığdırabiliriz?"dir.

Tarih bizden yanadır.

Sol Ortacılık Çıkmazı

Sol ortacılık çıkmaz sokaktır. Bu sokakta yürüyen oportünizme gider. Bu yolda ilerlemek isteyenlere uğurlar olsun. Yanlışını görüp, dürüst bir özeleştiri ile gelenlere ise Lenincilerin safları açıktır. Bu da böyle bilinsin.

Ali H. Karadağ, İzmir

TKP içinde başından beri var olan iki eğilim, yani Lenincilikle oportünizm, 1979 yaz aylarından sonra iki ayrı davranış olarak kendini gösterdi. Yaşadığımız günler bu sürecin iyiden iyiye hız kazandığı günlerdir. Hızlı ayrışmanın nesnel nedenleri arasında başta geleni, Türkiye'nin devrimci durumudur. Leninci çizgiyi ayrışmanın bir kutbu, hatta çekim merkezi yapan öznel neden ise *İşçinin Sesi*'dir. *İşçinin Sesi*'nin çıkması ve tüm yurda sesini duyurmasıyladır ki, Leninci çizgi maddi bir güç olmaya, mayalanmaya başladı. Leninizme gönül vermiş kadroları çürümekten, işçi sınıfımızı da oportünizmin zehirinden kurtaracak seçeneği yarattı.

Bu satırların yazarı da içinde olmak üzere, birçok yoldaşımız *İşçinin Sesi*'nin yeniden çıkışını ve izlediği siyaseti kavramakta güçlük çektik. "Erken oldu beklenmeliydi", "görüşler doğru, *ama* çıkış yanlış", "İdeolojik çizgi doğru *ama* örgütsel yanlışlar yapılıyor", "dil sert" türünden sözler söyledik. İkircimsiz, net ve bolşevikçe bir kararlılıkla Leninci çizgi için savaşmak yerine sol ortacı bir yol izledik.

Kuşkusuz bu tutumun da nesnel, öznel nedenleri vardı. Yaratılmasında herkesin payı olan idealizasyon, menşevik disiplin anlayışı, yoldaşların tümünü kazanma kaygısı gibi nedenler başta gelenlerdir. Ama önemli, çok önemli bir neden, TKP'nin ortacı yöneticilerinin üzerimizdeki etkileriydi. Oportünizmin evrimci yoldan yenileceği, normal işleyişle Lenincilği̇n partiyi kurtaracağı boş inancı çoğumuzda vardı. Ağır uslu davranırsak, normal işleyişle sorunları dayatırsak parti çoğunluğunu ikna ederiz dedik. Bu olanak vardır sandık. Tüzüğü, organları işleyen Leninci bir parti için doğru olan bu yöntemin, tabandan kopuk oportünist yöneticilerin denetimindeki, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının hiç uygulanmadığı, bürokratik disiplinle militanların hadım edildiği bir örgütte geçerli olamayacağı gerçeğini hemen kavrayamadık.

Ayrışmanın nesnel mantığı, *İşçinin Sesi*'nin doğru çizgisi, kararlı tavrı, TKP oportünist yöneticilerinin ilkesizliğinin iyice açığa çıkması bir çoğumuzun yanlışlardan kurtulmasına, sol ortacılıkla köprüleri atmasına yardımcı oldu. Birçok yoldaşımız *kendi deneyleriyle* sol ortacılığın nasıl bir çıkmaz yol olduğunu anladılar ve Leninci saflarda yerlerini aldılar. Ama, yine de Leninizmi ideolojik planda savunup *İşçinin Sesi*'ni dıştalamaya evet diyen sol ortacılık, tehlikeli bir eğilim olarak oldukça yaygındır.

Herşeyin bir iç mantığı var. Sol ortacılığın da öyle. Bir noktada duramıyor, durmuyor.

Örneklerle anlatalım: Oportünist merkez yöneticilerinin *İşçinin Sesi*'ni karalamakla kalmayıp, doğru görüşlerin parti içinde savunulmasına da izin vermeyecekleri belliydi. Ne oldu? "Çerçeve" diye "Platform" diye Leninizme ters metinler hazırladılar. Bunları parti örgütlerine dayattılar. Herkes bunları savunacaktır, tersini savunmak yasaktır dediler. Bugün, TKP'de "devrimci durum var" demek, ona uygun taktikler önermek, TİP gibi partilerin küçük burjuva sosyalist partileri olduğunu söylemek, devlet tekelci kapitalizminin ve finans kapitalin Türkiye'de oluştuğunu söylemek yasaktır. Şimdi Lenincili̇ği savunduğunu söyleyen yoldaşlara soralım: Bu yasaklara uyarak Leninci görüşleri nasıl savunacaklar? Nerede kime anlatacaklar? Açık ki, ideolojik ödünler verilerek parti çizgisi doğru rotaya sokulamaz. Menşeviklerin yönetime egemen olduğu bir örgütte disipline uyuyorum diyerek oportünizmin ideolojik görüşlerini yığınların önünde ve parti organlarında propaganda etmek düpedüz oportünistliktir.

Sorunu örgütsel planda ele aldığımızda da durum aynıdır. Yakın zamana kadar sol ortacılar, "biz tasfiyelere karşıyız, bulunduğumuz örgütlerde *İşçinin Sesi*'nin görüşleri savunanların tasfiyesine izin vermiyeceğiz" diyorlardı. Sol ortacılığın iç mantığı burada da kendini gösterdi. Tasfiyeler uzaktayken böyle diyenler, tasfiyeler pratik sorun olunca, uygulanmaya konulunca kıllarını kıpırdatmadılar. Hatta, kimileri büyük bir iyi niyetle(!) Lenincilerin tasfiyesine memur bile edildiler. Ve parti adına, birlik adına, disiplin adına bu "görevlerini" yerine getirdiler.

Sol ortacılar, öznel olarak taşıdıkları niyetten bağımsız olarak ve Lenincilik savlarına rağmen, nesnel olarak oportünizmin saflarında yer alıyorlar. Hem de hızla güçten düşen, kan yitiren, ipliği pazara çıkmış oportünizme *göre* daha tehlikeli bir konumda.

İdeolojik, politik konular bugün merkezin tek yanlı dayatmalarıyla "çözülüyor" ve örgüt tabanında propaganda ediliyor. Tersini savunmak için parti içi, parti dışı hiçbir platform tanınmıyor. Bu sürecin nereye varacağı belli değil mi? Bu durumda, "Parti kollektif iradesini ortaya koyacak, sorunlara kollektif çözümler bulunacak" sözlerinin boş bir aldatmaca olduğu açık değil mi? Perşembenin gelişi çarşambadan belli olur derler. Lenincilerin katılmadığı, "dikenlerden" temizlenmiş bir "gül bahçesinde" kotarılacak çözümlerin ne işçi sınıfımız, ne Leninciler, ne de Dünya Komünist Hareketi açısından hiçbir geçerliliği olmayacaktır.

Oportünistler, deniz anası gibi kaypak ve ilkesiz bir siyaset izliyorlar. Bir yandan, *İşçinin Sesi*'ni "parti düşmanı", "barikatın öte yanında" gösterirken Suret-i haktan gözüküp, görüşlerinden dolayı kimseyi tasfiye etmediklerini, hatta *İşçinin Sesi*'nin görüşlerinin savunanlara platform tanıyacaklarını yayıyorlar. Bu yalandır. Birçok yoldaşımız partiden atılıyor, birçok yoldaşımızın görevleri askıya alınıyor. Tasfiyecilik TKP'mizi bölüyor, güçten düşürüyor. Buna sessiz kalınamaz. Kimse kendini aldatmasın. Bugün tasfiyelerin altında imzası olanlar, yarın "biz bunları doğru bulmuyorduk, ama parti birliğini korumak için öyle yapmak zorundaydık" diyemezler. Deseler de, oportünizme alet olma ayıbını silemezler.

Yoldaşlar, sol ortacılık çıkmaz sokaktır. Bu sokakta yürüyen oportünizme gider. Bu yolda ilerlemek isteyenlere uğurlar olsun. Yanlışını görüp, dürüst bir özeleştiri ile gelenlere ise Lenincilerin safları açıktır. Bu da böyle bilinsin.

Elimizde Suphilerin Sancağı

28 Ocak Mustafa Suphilerin ölüm yıldönümü.

Bu yıldönümünü yıllarca en güzel sözcüklerle andık. Ama ders çıkarmadık. Güzel sözlerimizin içi boş kaldı. Bu içi boşlukla Suphilerin ölümü arasında bağ vardır.

Bir hareketin lider kadrosu can alıcı önemdedir. Hareketin yetişkinlik ve deneyim birikiminin taşıyıcısı, sürekliliğinin güvencelerinden biridir. Suphileri katlederken burjuvazinin amacı yalnızca kısa dönemli olamazdı. Burjuvazi harekete uzun dönemli darbe vurmak istedi. Gerçekten de hareketimiz bu darbenin izlerini bugüne dek taşıdı.

Suphilerin öldürülmesinden sonra hareket içinde yönetim boşluğu doğdu. Şevket Süreyya gibi ancak Kemalist denebilecek kişiler bu boşluktan yararlandı. Onlara karşı savaşanlar az yetişkindiler. Şevket Süreyyaların kişiliğinde somutlanan bilgiç entellektüelliğe, teori düşmanlığı biçiminde bir tepki doğdu ve az yetişkinliği erdeme dönüştürdü.

Hareketimizin geçmişinde ilkeler hareket noktası olmadı. İdeolojik düzey düşük kaldı. Böyle olunca kaçınılmaz olarak, dengeci siyaset, ayak kaydırmalar, makyavelizm, vb. yöntemler ağırlık kazandı. Öyle ki bugün tarihe dönüp baktık mı, kim kimi neden atmış diye sorduk mu, bazılarına kendimiz yanıt buluyoruz. Bazı durumlar ise açıklanması beklenen belgelere takılıp kalıyor. Bugüne değin yapılan açıklamalar ise "ajandı", "deliydi", vb. suçlamaların pek ötesine geçemiyor.

İşte tüm bunlar Suphilerin ölümüyle bağlı gelişmelerdir. Belli bir ideolojik - siyasal yetişkinliği olan yönetim kadrosunun öldürülmesinden sonra, hareket, yeni kadro çıkarana dek geçen sürede hastalık tohumları da geliştirdi. Denge hesapları ilkesel yanaşımın önüne geçti. Bugün de bunların örneklerini yaşıyoruz.

Ancak bugün Suphileri anarken, ders çıkarıyoruz ve diyoruz ki: "Hareket içindeki hastalıkları silkeliyoruz. 15'lerin başlattığını yüzbinlerin sürdürmesine öncülük edebilecek Leninci parti savaşımını veriyoruz. Ve bunu başaracağız!"

Kendi can güvenliğimizi kendimiz sağlayalım! Can güvenliği komitelerinde örgütlenelim!

Faşist katillere ve onları kayıranlara karşı herkese silah taşıma hakkı!

Oportünizmin Çürük Temeli

Seyit Havran

Eski Yunan felsefesinde bir akım var: Sofizm. Zamanında hem yaygın hem saygın olan bu akım, Aristo'dan sonra giderek gözden düşmüş, isim olarak bambaşka bir anlam kazanmıştır: Yanıltmak amacıyla çeşitli mantık oyunlarına başvurma. Sofizmin günümüze kadar gelmiş bir Osmanlıca karşılığı da var: *safsata*.

Nereden çıktı bu şimdi, demeyin. Çünkü safsata oportünistlerin yeni oyuncağıdır.

Gelişmeler gösteriyor ki, 6 aydır süren açık ideolojik savaşımda bir dönem kapanıyor, yeni bir dönem açılıyor.

Birinci dönemin belirgin özelliği, tek yönlü oluşuydu. Leninciler sordu, menşevikler sustu. Leninciler menşeviklerin teorik ve pratik konumlarının pekçok yönünü eleştirdi, onlar ise 50 yıllık beylik silahlarıyla, dedikodu, karalama, yalan ve demagojiyle bu belayı savuşturmaya çalıştılar. Silah geri tepti, savuşturamadılar ve bu kez *militanlar* sormaya başladı. Savaşım örgütsel yapıya sıçrayınca menşevikler paniğe kapıldılar. Bir yandan "*İşçinin Sesi*'yle tartışmayız", "oportünistlere tartışma hakkı vermeyiz", "partimizi gevezelik kulübüne çevirtmeyiz" havalarına bürünürken, öte yandan başka birşey *tartışmaz* oldular.

Önce "'Sol' oportünist fraksiyoncu akımla ideolojik-politik savaşımın ilk çerçevesi" başlıklı MK bildirisini el altından dağıttılar. "Çerçeve" "Platform" oldu. Ardından *Atılım*'da, Radyo'da, *Savaş Yolu*'nda ve *Politika*'da bir sürü "teorik" *görünümlü* yazı sökün etti.

Bu yazıları örneğin *Atılım* Temmuz sayısında çıkan ve geride bıraktığımız dönemin tipik örneklerinden olan "Bir Broşür Üstüne" yazısındaki kaba ve son derece kof demagojiden ayıran, işte bu "görünüm", bu "bilimselleştirilmiş demagoji", bu safsatadır.

"Eleştiri"nin aynasında oportünizm

Burada, bu yazıların içinde en "teorik" olanı, ve en çok safsata taşıyanını, Kasım *Atılımı*'nda yayınlanan "'Sol' oportünist serüvenciliğin çürük temeli" başlıklı yazıyı ele alacağız. Yalnız *İşçinin Sesi*'nin 117-118. sayısında Ayşe Güvener yoldaşın yanıtladığı *Atılım*'daki yazının toplumsal anarşiyle ilgili bölümüne ve 120-121. sayıda Emine Engin yoldaşın açtığı menşeviklerin "devrimci duruma uygun örgüt" anlayışlarına girmeyeceğiz.

Yazının amacı ilk paragrafında şöyle açıklanıyor: "Bu yazıda bugün artık açıkça 'sol' oportünist konumlara geçen *İşçinin Sesi* gazetesi çevresindeki bir gurubun, 'zayıf halka', 'devrimci durum' ve 'devrimci durumda görevler' üzerine görüşleri özetle eleştirilecektir".

Eleştirinin özü şu cümlede açıklanıyor: "Ekonomik etkenlerin tek yanlı yorumlanmasıyla, voluntarizmin eklektik bir karmaşası, bu 'sol' oportünist gurubun teorik tutarsızlığını oluşturuyor". Ardından bu tez "zayıf halka", "devrimci durum" ve "devrimci durumda görevler" üzerine görüşmelerimizle sözümona örnekleniyor.

"Zayıf Halka Üstüne" başlıklı alt bölümde *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabindaki fikirler tanınmayacak hale getirilene kadar çarpıtılıyor. Oportünistler ağzımıza lâf sokup, habire "eleştiriyorlar".

Örneğin Yürükoğlu yoldaş, gelişmiş kapitalist ülkeler "başkalarını sömürdükleri" için zayıf halka değildir diyormuş. Oysa olgular kimi kez "başkalarını sömüren ülkelerde" de emperyalist zincirin zayıfladığını gösteriyormuş.

Bir kez kitabın hiçbir yerinde tek tek emperyalist ülkelerden zayıf halkaların çıkamayacağı yazılmıyor. Sorun, Lenin'in *Emperyalizm* yapıtındaki genel çerçeve içinde ele alınıyor. İleri kapitalist ülkeler *emperyalist* oldukları için, yani yaratılan zenginliğin büyük bölümü başka ülkelerin sömürüsünden geldiği için, emperyalist burjuvazi bu zenginliğin bir bölümünü, kırıntılarını kendi işçi sınıfına dağıtabiliyor. Böylece sınıf çelişkileri o ülkelerde oldukça yumuşak geçiyor, emperyalist ülkelerden genelinde zayıf halkalar çıkamıyor. Kitapta ve Lenin'de bu biçimiyle ele alınan sorun, emperyalist ülkelerde *hiç* devrim olmayacak, anlamına gelir mi?

İkinci çarpıtma, orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin kitapta "önde gelen zayıf halkalar" olarak nitelenmesine ilişkin. *Atılım*, "ikinci derecede zayıf halkalar denilen az gelişmiş ülkelerde ise, son on yılda zincirin başka ülkelerden çok daha fazla kırıldığını" söylüyor. Oysa kitapta geçiş kuşak ülkelerinin önde gelen zayıf halkalar olarak nitelenmesi az gelişmiş ülkelerde devrimlerin daha "zor" olacağını anlatmıyor. Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalizm maddi önkoşulları geliştiğinden *sosyalist devrimin* perspektiflerinin çok daha açık olduğunu anlatıyor.

Oportünistler bu çarpıtmayı yaparken yüzlerine gözlerine bulaştırıyor. Genel eğilim olarak emperyalist zincirin sosyalist devrimlerle kopmasının orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde olacağı fikri Lenin'e aittir. Örneğin, o zamanlar "sol" oportünist konumlarda olan Buharin, *Geçiş Döneminin Ekonomisi* yapıtında sosyalist devrimlerin *en zayıf* ekonomik sistemlerde başlayacağını söylüyor. Yanına eleştirel notlarını düşen Lenin şöyle yazmış: "Yanlış: *Orta derecede zayıf* ekonomilerle başlar. (Rusya'da) Kapitalizmin belli bir düzeyi olmasaydı, hiçbir şey başaramazdık". Şimdi *Atılım*'dan esinlenerek "görüyor musunuz, sağ oportünistler 'sol' oportünist Buharin'le aynı tezi savunuyor. İşte oportünizmin diyalektiği(!)" diyebilirdik. Ama olmaz. İltifat etmiş olurduk.

Zayıf halka anlayışımıza karşı yönelttikleri üçüncü "eleştiri", "ekonomik etkenlerin mutlaklaştırdığı" savdır. Bundan ne kastedildiğini merak edenler için, hemen açıklayalım: "Belirleyici olan ekonomik etkenlerle sosyo-politik gelişmelerin, bu objektif etkenlerle sübjektif etkenin diyalektik etkileşimi yerine, kaba vulgar bir ekonomik görüş" konuyormuş. Ne denli net ve derin, değil mi?

Bunlar bir fikri ne denli anlaşılmaz, içinden çıkılmaz yaparlarsa, tabanda o denli hayranlık uyandıracağını sanıyorlar galiba. Bu derin diyalektisyenlere Lenin'in şu sözlerini aktaralım:

"Diyalektik, belli bir toplumsal olgunun, gelişimi içinde çok yönlü bir incelemesini öngörür. Dışa vuranın, gözle görülenin itici güçlere, yani üretici güçlerin gelişimine ve sınıf savaşımına indirgenmesini öngörür" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.21, s.218).

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de Yürükoğlu yoldaş aynen bu yöntemi izlemiştir. Örneğin, ülkelerin zayıf halka oluşları, onların dünya kapitalist ekonomik sistemindeki yerinden, yani üretim güçlerinin gelişmişlik düzeyinden, bunların gelişmesine bağlı olarak değişik kuşaklarda yer alan ülkeler arasında doğan çelişkilerden, bütün bunların sınıf savaşımıyla bağından çıkarak açıklanıyor. *Atılım*'ın bu çözümlemeyi "ekonomik etkenleri mutlaklaştırmak" olarak anlaması "ekonomi" kavramını ne denli *burjuvaca* anladığını gösterir.

Bu arada patlattıkları bir inciyi de görelim. "Ekonomiyi mutlaklaştırma" savının hemen altında

Atılım şöyle diyor: "TKP, Türkiye'nin emperyalist zincirin zayıf halkası olduğu görüşünü yalnızca ekonomik nedenlere değil, bütünsel bir çözümlemeye dayandırmıştır. Sonra bunu olmuş bitmiş, değişmez bir durum olarak değil, bir eğilim, devrimci iyimserlikle dolu bilimsel bir öngörü olarak anlamak gerekir".

Harika! Nerede bu "bütünsel çözümleme", kim yapmış, bilinmiyor. Peki, madem çözümlemeniz bu kadar bütünseldi, "ekonomik etkenlerle, sosyo-politik gelişmelerin, bu objektif etkenlerle sübjektif etkenin diyalektik etkileşimini" koyuyordu, neden özür diliyorsunuz? Neden sübjektivizmi andıran "iyimserlik" diyorsunuz? *Azıcık* "volüntarizm" olmuyor mu bu? Azıcık...

Güçler dengesi ama parti-içi güçler dengesi

"Devrimci durum üstüne" altbaşlığındaki "eleştiriler"de de hep bu "ekonomik yorum" savı var. Ama her nedense *Atılım*'ın "ekonomik" diye suçladığı çözümlemeler, hep başka şeyler çıkıyor. Örneğin "'yüksek sömürü' ile devrimci durum açıklanamaz" diyor. Sömürünün sınıf savaşımının bir kavramı olduğunu ve kitapta "yüksek sömürünün" değil, sömürünün *yükselmesinin* dikkate alındığını görmüyor. Devrimci durum tanımlamasında "baş sıraya ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu koyuyor" diye feryadı basıyor, biraz altta "yığınların sosyal psikolojisini dikkate almamakla" suçluyor. Yığınların hoşnutsuzluğu sosyal psikolojik bir olay değil midir? Sonra her toplumsal olgu gibi onun da ekonomik bir temeli yok mudur? Marksizm böyle diyor, ama *Atılım*'ın Marksizme bakacak zamanı yok pek.

Kaldı ki, *elbet* salt ekonomik verilerden *tek başına* devrimci duruma varılamaz. Ama Lenin'in belirttiği gibi, "ekonomik veriler (devrimci durum geldi mi gelmedi mi sorusuna) *bir yanıt sağlıyor*" (Lenin, c.28, s.289) (abç).

Bu *yanıt* sözcüğünü iyi anlamak gerek. Leninci yaklaşımı özetliyor. Leninci yaklaşım nasıl işliyor? Leninizm etrafına bakıyor. Yaşamın içinden binlerce örnek görüyor. Yıllar yılı milyonlarca insan sokaklara dökülmüş. Koca şehirler mahalle mahalle düşman kamplara bölünmüş. Ekonomik yaşam felç içinde. Burjuva hükümetler peşpeşe çöküyor. Enflasyon oranı, sömürü oranı astronomik. Siyasal ölümler savaş istatistiklerini andırıyor. Daha binlerce örnek verilebilir. Leninizm soruyor: Toplum çapında yaşanan bu olayların bir anlamı, bir adı yok mu? Var diyor. *Devrimci durum.* Sonra dönüyor, bütün bu gözlemleri somut verilere döküyor, teorik temelini araştırıyor. Her toplumsal olgunun altında yatan ekonomik temeli gösteriyor. Üretim güçlerinin orta derecede geliştiği bir taban üzerinde oluşan finans-kapital ve devlet tekelci kapitalizminin yayılma isteğinin uluslararası alanda emperyalizmin varlığıyla, sömürüsüyle çelişkisini gösteriyor. Bu çelişkinin, sömürüyü içerde yoğunlaştırmayı getirdiğini, sınıf çelişkilerini sertleştirdiğini gösteriyor. Bununla yetinmiyor. Bu olguların sınıf savaşımının gelişimiyle bağını kuruyor. (Bunu tarih, toplum psikolojisi, bilinç yönlerinden ele alıyor. Kitabına "Türkiye İşçi Sınıfının Savaşımı Giderek Siyasal Nitelik Alıyor" başlıklı koca bir bölüm koyuyor. Oportünistlerin bu noktaya değinmeyişleri bilinçlidir.) Sonunda hepsini toparlıyor, somut hedefler, somut görevler gösteriyor.

Oportünizmin mantığı bir hayli değişik işliyor. Lenincileri "sınıfsal güç dengesini incelemekten kaçmakla" suçlarken kendisi bunu titizlikle yerine getiriyor(!) Ne yazık ki, bunu toplum çapında değil, parti içinde yapıyor. Proleter fikirlerin kendi küçük burjuva konumlarını tehdit ettiğini görerek, her türlü proleter olmayan oportünist kliği biraraya getiriyor, Leninizme karşı bayrak açıyor. Ama özellikle devrimci durum çözümlemesi çok taraftar buluyor. Ne yapıp edip bunu çürütmek gerek. Teoriyi, bilimi, işçinin, emekçinin hergün etinde duyduğu ülke gerçeklerini çarpıt çarpıtabildiğin kadar!

Birinin yanaşımı diyalektik, ötekininki safsata. Oportünizmin bu yanaşımı *Atılım* Kasım sayısındaki yazıda yeralan tüm eleştirilerde aynen yansıyor.

Örneğin zayıf halka anlayışımıza getirilen eleştiride bu özellikle göze batıyor. Ancak *bugün* açıktan devrimci durumu yadsıyabilen oportünistler, Türkiye'nin zayıf halka oluşu fikrine pek karşı çıkamıyorlar. Neden? Bugün menşevik yelpazenin içinde saf tutmuş olan Bilen yoldaş 1975 Avrupa Komünist ve İşçi Partileri toplantısında bu fikri söylediği için, karşı çıkılsa ittifak bozulur diye olmasın!

El kitabından öğrenenler

Atılım, Emperyalizmin Zayıf Halkası'ndaki devrimci durum tanımlamasına şiddetle karşı çıkıyor. "Ekonomik etkenleri mutlaklaştırma" savına "kanıt" bulmak için Lenin'in tanımındaki üç ögenin sıralamasını değiştirmekle suçluyor. "Baş sıraya, ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu koyuyor" diyor. Sınıf savaşımını el kitabından öğrenmenin eşsiz örneklerinden olan bu safsata iki yönden çöker.

Birincisi, Lenin devrimci durumun belirtilerini açıklarken, üçüncü ögeyi, yani yığın eylemliliğinde gözle görülür bir yükselmeyi üstteki *iki belirtinin sonucu* olarak sayıyor, ilk iki belirtiyi *birlikte* ele alıyor.

Lenin, ilk iki belirtiyi değişik yazılarında değişik olarak sıralamıştır. Çünkü önemli olan mekanik bir "sıra" değil, üç belirtinin diyalektik (bu kez yerinde kullanıldı bu sözcük) birliğidir.

Bu eleştirileri oportünistlerin doğmacılığa ne kadar yatkın olduklarını gösteriyor. Soruyoruz, biz birinci ve ikinci belirtiyi ters yazmışsak, "değiştirelim", siz devrimci durumun varlığını kabul edecek misiniz?

Tutarsızlık, bu safsatacılığın bir başka yönüdür. Yazının 'Devrimci Durumda Görevler Üstüne' altbaşlığı altında *İşçinin Sesi* şöyle eleştiriliyor: "'Sol' oportünistler, 'güncel görevler'in en başına politik savaştan önce ideolojik savaşı geçiriyorlar. Broşürde üstelik bunun her zaman 'en önemli' olduğu yazılı". Gelgelelim aynı *Atılım*'ın belki de aynı yazarı, Aralık sayısında "TKP ideolojik savaşımı başa alıyor" buyurmuş! Hangisine inanacaksın, bu birbirinden zavallı yazıların?

Üstelik bu noktada da görüşlerimiz çarpıtılıyor. Çünkü *Emperyalizmin Zayıf Halkası*'nda ideolojik savaşım devrimci durumun yüklediği diğer görevlerden *ayrı* ele alınmıyor. Yalnız bu görevleri bu arada siyasal savaşım görevlerini yerine getirebilmek için yakalanacak *ana halkadır* deniyor.

Sınıf savaşımının "terazi teorisi"

Tıpkı Kautski'nin bir zamanlar yaptığı gibi "devrimci durum var mı yok mu" türünden bir tartışmanın TKP için söz konusu olmadığını bildirdikten sonra, *Atılım* baklayı ağzından çıkarıyor: "Partimiz bugünkü durumu devrimci durum olarak tanımlamamıştır", diyor ve ikisi birbirine karşıt şeylermiş gibi, "Bu gün (gelecekte değil) reel olan egemen sınıfların faşist, ya da profaşist bir diktaya gitme tehlikesidir" diyor.

Şimdi kolay değil, yıllarca devrimci durum etrafında pervane gibi dönmüşsün, böyle bir hikmet ettikten sonra ihanetine "teorik" bir kılıf bulmak gerek. Oportünistlerin devrimci durumu yadsıyabilmek için başvurdukları "teoriler" içinde en safsata olanı "güçler dengesi" teorisidir.

Bu teoriye göre "Ülkemizde bugün, sınıfların karşılıklı durumu, sınıfsal güç dengesi işçi sınıfı ve bağlaşıklarının egemen sınıfların üzerinde utkusuna olanak verecek düzeye henüz ulaşmadığından"... devrimci durum yoktur. "Güçler dengesini" ise oportünistler "donmuş kalmış olarak değil, ulusal ve uluslararası ekonomik, politik, toplumsal etkenlerin ve sübjektif etkenin diyalektik bağlamı içinde ele alıyor".

Sosyal-şovenizmine "teorik gerekçe" bulmak için benzer "diyalektik" teoriler kotaran Plehanof için Lenin şöyle diyor: "Plehanof diyalektiğin yerine safsatayı geçirme yolundaki asil sporda yeni bir rekor kırmıştır". Olur olmaz yere "diyalektik" sözcüğünü sokuşturmakla bilimsel olacaklarını sanan bizim menşevikler, gerçi bu sporu Plehanof kadar yüksek düzeyde oynayamıyorlar, ama Türkiye rekorlarını peşpeşe kırıyorlar.

"Diyalektik" nitelemesinin ardında, bu "güçler dengesi" teorisi, gerçekte çok mekanik bir anlayışı yansıtıyor. Yukarıda aktardığımız alıntıdan çıkan sonuç "güçler dengesi"nin terazi ya da tahtıravalli gibi birşey olduğudur. Devrimci güçler ağır basarsa devrimci durum var, burjuvazi ağır basarsa faşizm tehlikesi var!

Sınıf savaşımının diyalektiği böyle, terazi gibi işlemiyor. Devrimci durum, güçler dengesinin işçi sınıfından, devrimci güçlerden yana değişmesi için *uygun* ortam demektir. Proletaryanın öncü partisi *devrimci* ajitasyon-propaganda yürüttüğü zaman *yığınlardan yanıt bulacağı* ortam demektir. "Kimin güçlerinin karşıt güçlerden "zaten ağır bastığı", savaştan önce *hiçbir zaman* kesin olarak belirlenemez" derken, Lenin bunu anlatıyor (Lenin, c.12, s.176). Menşevizm ise savaşa girmeden, "güçler dengesi aleyhimize, birşey yapamayız" diyor. Kendiliğindenci mantığını, CHP kuyrukçuluğunu, yığın kuyrukçuluğunu haklı göstermek için bulduğu "diyalektik" gerekçe budur. Bakın *Atılım*, bu kıvrak mantık cambazlığından önümüzdeki somut göreve nasıl varıyor:"Bu çözümleme (!) partimize geniş bir ulusal demokratik cepheye yönelik, değişik düzeyde eylem birlikleri temelinde... devrimin sübjektif etkeninin henüz olgunlaşmadığı koşullarda ileriye doğru atılım da sağlayıcı güçlü bir demokrasi hareketi örgütleme görevini veriyor."

"Atılım sağlamak", "güçlü demokrasi hareketi" gibi yaldızlı sözlerin arkasından sırıtan 1930'ların Avrupa sosyal-demokratlarının anlayışıdır: Faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmak mantığıdır. Büyük Leninci, Komintern savaşçısı R. Palme Dutt, *Faşizm ve Sosyal Devrim* yapıtında faşizm-burjuva demokrasisi ilişkisini şöyle açıklıyor:

"Faşizm kapitalist kriz koşullarında burjuva demokrasisinin ve reformizmin çürümesinden doğar. ... *Burjuva demokrasisi faşizmi üretir.* Faşizm burjuva demokrasisinden organik olarak doğar" (agy, İng. basım, Londra, 1938, s.276-279).

Diyalektik yerine safsata geçirerek oportünistlerin düştüğü çukur, sosyal-demokrasinin burjuva çukurudur.

Biz üzerimize düşeni yapalım, oportünizmin yanıltmalarını, aldatmalarını bir bir açıklarken, *gerçekten* devrimci ajitasyon ve propagandamızla yığınlara somut hedefler gösterelim. Göreceğiz, Leninizme kulak vermeye hazır yığınların kabaran seli oportünizme ve burjuvaziye çok diyalektik bir ders verecek!

TKP'nin başını tutan oportünistler, taktik bir manevra ile devrimci merkez konusunda Lenincileri anti-Sovyet olmakla suçlamak istediler. Döndüler, dolaştılar, yine kendi özlerini açığa vuran bir suçlama yönelttiler. Devrimci merkez Sovyetler Birliği değil, tüm sosyalist sistemdir dediler. Yani gerçekte bizi Sovyetler Birliği'ni fazla savunmakla suçlamış oldular! Proleter enternasyonalizmi sözünü o hiç yakışmayan ağızlarından düşürmüyorlar ama anlayamıyorlar ki sosyalist sistemin gücü de devrimci merkez SSCB ile bağlıdır. Zaradof yoldaşı okuyalım!

"Lenin'in birçok kez belirttiği gibi, Ekim Devrimi, dünya çapında proleter devriminin başlangıcını temsil ederek, Sovyet Rusya'yı nesnel olarak dünya devriminin merkezi ve ana dayanağı yapmıştır.

"Komintern Programında 'SSCB'nin, kaçınılmaz olarak, tüm ezilen sınıfların dünya hareketine dayanak, dünya devriminin merkezi, dünya tarihinde en yüce etken olduğu' yinelenmiştir.

"Bugün SSCB sosyalist topluluğun kalesi olarak daha büyük bir rol oynamaktadır. Çünkü sosyalizmin nesnel ve askersel kaynaklarının çoğu ondadır. Deneyim gösteriyor ki, sosyalist ülkeler, ekonomilerini ancak SSCB ile bağlaşıklık içinde başarıyla geliştirebiliyorlar. Uluslararası emperyalizmin saldırısına karşı sosyalist ülkelerin savunusuna en büyük katkıyı Sovyetler Birliği yapıyor. Askersel araçlarda ve askerlik bilimindeki devrim açısından, Sovyetler Birliği'nin savunma gücü, tüm sosyalist ülkelerin ve aynı zamanda ulusal kurtuluşunu kazanmış ilerici devletlerin güvenliğinin, eskiden olduğundan da fazla belirleyici garantisidir, dünya barışının güvencesidir.

"Ne yazık ki, komünistlerin arasında bile, Sovyetler Birliği'nin modern devrimci süreçteki rolünü küçümsemeye çalışan insanlar var. Bunlar diyorlar ki, dünya sosyalist sisteminin doğmasıyla, hiçbir ülke ayrı ele alınmamalıdır, çünkü bu eşitliği bozar. Dolayısıyla, Sovyetler Birliği'nin hizmetlerinden söz edilince, bu insanlar işleri Ekim Devrimi'nin önemine ve bazen de İkinci Dünya Savaşı'nda faşizmi yenmeye indirgerler. Bu nedenle, 1969 Uluslararası toplantısında, konuşmacıların çoğunun bu tür görüşleri kesinlikle reddetmeleri şaşırtıcı değildir."

K. Zaradof, *Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçişin Çağdaş Sorunları.* Progress Publishers, Moskova 1972, ss.289-290.

İşçinin Sesi 7 Yaşında

NİCE YILLARA

Lenin, her akımın ne yöne gelişiyor olduğu, onun gerçek özünü anlamaya yardım eder diyordu. "İşçinin Sesi", her aşamasında Leninizme doğru gelişti. Lenici özünü, yalnızca bugün yazdıklarıyla değil tüm gelişmesiyle de kanıtladı.

Emine Engin

İşçinin Sesi yedi yılını doldurdu. Bu sürede çok yol katetti.

İşçinin Sesi Türkiye devrim hareketinde işçinin sesidir. İşçi sınıfı ideolojisinin sözcüsüdür. Bunu anlamak için, gazetede çıkan fikirler, Marks, Engels ve Lenin'in yapıtlarıyla karşılaştırılabilir. *İşçinin Sesi*'nin somut değerlendirmeleri, siyasal taktikleri pratikle karşılaştırılabilir. *İşçinin Sesi*'nin fabrikalarda, sitelerde, semtlerde, okullarda hızla güçlenmesi gösteriyor ki ileri işçiler, devrimciler bu karşılaştırmaları yapıyorlar ve gazetenin çizgisi sınavları başarıyla geçiyor!

İşçinin Sesi çizgisinin ideolojik özünü anlamanın bir yolu daha vardır. Biz bu yazıda ona değineceğiz.

Birşeyin özünü anlamada, onun gelişiminin yönüne bakmak büyük önem taşır. Örneğin, bir felsefe akımından söz ederken Lenin şöyle diyor:

"... Her ideolojik akım gibi, ampiriokritisizm de büyüyen ve gelişen, canlı bir varlıktır. Ve onun şu ya da bu yöne doğru gelişiyor olması, bu felsefenin gerçek özünün ne olduğuna ilişkin *temel* soruyu çözmede bize uzun tartışmalardan daha çok yardımcı olacaktır"(Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.14, s.217).

Lenin aynı görüşü parti içi ayrılıklar için de söylüyor. Lenin'e göre, hem anlaşmazlıkların o günkü özüne, hem de parti içi savaşımın gelişimine bakmak gerekir, "çünkü anlaşmazlıkların özü, *savaşım sürecinde* yansır, netlik kazanır, belirlenir (ve çoğu zaman dönüşüm geçirir)..." (Lenin, c. 32, s. 43).

İşte biz *İşçinin Sesi*'nin Lenin-ci ideolojik özünü, onun yedi yıllık gelişiminin yönü açısından da göstermek istiyoruz. Bu yedi yıl, üç aşamaya bölünebilir:

1. 1973-1976 -- 1-53. sayılar,
2. 1976-1978 — 54-96. sayılar,
3. 1979 — 96. ve özellikle 100. sayı sonrası.

Birinci aşamada, *İşçinin Sesi*'nde net olmayan bir ideolojik yapı, ama net bir devrimci yanaşım vardı. *İşçinin Sesi* ile bugünkü oportünistler arasında ayrılıklar daha o dönemde çıktı. Ayrılıklar arasında önemli ideolojik konular vardı. Bunları Yürükoğlu yoldaşımız geçen sayıda örnekledi (Sarı sendikacılık, Stalin'e saygı, kadın sorunu, devrimci merkez). Örnekler çoğaltılabilir ama asıl vurgulamak istediğimiz şu ki, ayrılıkların ideolojik özü net değildi. En önemli ayrılık, her zaman sorunlara yanaşımda, devrimci yanaşımla uyuşuk, kuyrukçu yanaşım arasında çıktı.

İkinci aşamada, *İşçinin Sesi*'nin ideolojik çizgisi netleşti. Eskiden daha çok psikolojik düzeyde olan devrimci yanaşımı, büyük ölçüde Leninci ideolojik içerikle doldu.

Bu aşamada *İşçinin Sesi*, proleter hegemonyası ve devrimci şiddet, devrimci merkez zayıf halka, devrimci durum ve faşizm tehlikesi. bunların altında yatan yapısal bunalım gibi çok önemli konularda Leninci çizgiyi geliştirdi. Ve hareketimiz içinde bolşevik menşevik ayrımı bu aşamada başladı.

Rusya'da Bolşevik-Menşevik ayrımı Tüzüğün 1. maddesinden patlak veriyor. Her konuda iki apayrı çizgi buradan başlayarak netleşiyor. Bizde bolşevik menşevik ayrımı devrimci durum konusundan patlak verdi.

1976'da *İşçinin Sesi* devrimci durumun varlığını yazdı. 1977 ocak'da *Atılım* da devrimci durumun varlığını kabul etti. Ardından 1977 başında toplanan Konferans'da, devrimci durumun belirtileri bir bir sıralandı ama adı konmadı.

Konferans'da devrimci durumun adı konmaması, "ideolojik" birliğe dengeci yanaşımın örneğiydi. İdeolojik birliği sağlayamadı. Konferans'ın açığa çıkarmadan vurguladığı devrimci durum anlayışını *İşçinin Sesi* açıkça sürdürdü. Öte yandan, işçi sınıfının yolundan yürüdüğünü söyleyen *Ürün*, devrimci durum değerlendirmesine düpedüz ters düştü. Örneğin eylül 1977 sayısında devrimci durumun olmadığı anlamına gelen görüşler yazdı (*Ürün*, sayı 39, s. 64-65). *Atılım*, kendi dengeciliği içinde her görüşe yer verdi ama ideolojik savaş biçiminde değil görüş anarşisi ve eklektiklik biçiminde. Gerçekte, devrimci durum konusunda Konferans raporunun özüne uyan yalnızca *İşçinin Sesi* oldu.

İşçinin Sesi'nin devrimci durumu Konferans'dan farklı olarak açıkça yazışı eleştirilmedi. *İşçinin Sesi* 1977'de bir kez eleştirildi. Bu eleştiri de ana madde, 1 Mayıs komitelerini Sovyet'e benzetmekti. Sovyet'e değil drujina'ya (Rusya'da 1905 sırasında doğan silahlı savaş ekipleri) benzetmek gerektiği söylendi. Böyle eleştiriye can kurban! Öğüt niteliğinde söylenen birşey de aman devrimci durum değerlendirmesinden hemen devrim olacakmış gibi bir sonuç çıkmasın idi. Bu, devrimci durumun varlığı vurgulanarak, "ama" eklenerek verilen bir öğüttü. Şimdi anlaşılıyor ki "ama", "ötekilerin" tepkisini, bu öğüt de gerilemeyi yansıtıyormuş.

1977'de bir de görev niteliğinde söylenen birşey vardı: Zayıf halka konusunu açıklayıcı kitap yazmak. Görev yerine getirildi. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* şubat 1978'de çıktı. Eleştirilmedi.

İşçinin Sesi 1978 hazirana dek çıktı. Aynı fikirleri işledi. Eleştirilmedi. Ama *İşçinin Sesi*'yle diğer yayınlar arasındaki farklılıklar, Ecevit hükümetinin de başa gelmesiyle iyice açığa çıkmıştı. Plenum'un ideolojik düzeyin yükseltilmesine sözde verdiği önemi ve merkez organın bu yola gireceği yolunda bize verilen sözlü güvenceyi dikkate alarak *İşçinin Sesi*'ni kendi isteğimizle kapattık.

İkinci aşama bir yol ayrımında bitti. Artık yollar ayrılmıştı. Ayrım, devrimci durumda izlenmesi gerekli taktiklerde açıkça yansımıştı.

İşçinin Sesi, Leninizmin egemen olabilmesi için en yapıcı ve iyi niyetli tavrı gösterdi. Gazetenin gelişiminin ikinci ve üçüncü aşamaları arasında, 1978 sonunda, aynı yapıcılıkla ve iyi niyetle ve her zamanki basım ve dağıtım işleyişiyle *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin genişletilmiş basımı çıktı. Ve çıban patladı. *Zayıf Halka* bunu, doğruları güçlü bir biçimde koyarak ve karşıdakileri de kesin tutum almak zorunda bırakarak yaptı.

Önce bir "disiplinsizlik" gürültüsüdür koptu. Uzun süre bu gürültünün altında yatan ideolojik nedenler açığa çıkmadı. İ. Bilen'in ortacılık yöntemlerinden ortacı oportünizme evriminin tamamlanmasıyla Lenincilere karşı tepeden inme "önlemler" başladı ve cümleler biçiminde ideolojik gerekçeler sıralandı.

TKP'de oportünizm egemen olmuştu. Gerekli kanallar işletilmiyordu. Başvurular hasıraltı ediliyor, Leninci yazılar basılmıyordu. Örgütlü tartışma demogojisine sarılanlar, hem örgütlülüğü, hem tartışmayı engellediler. Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektubu* oportünistlerin bu tutumunu canlı örnekliyor.

İşçinin Sesi'nin önünde yalnızca iki yol vardı. Ya gazeteyi çıkarmak ve açık tartışmaya geçmek, ya oportünizme, hem de tüzüksel olarak bile haksız olduğu halde boyun eğmek.

İşçinin Sesi, Leninci disiplin anlayışını, Lenin'den önce, yaşamın dayattığı gerçeklerden öğrendi. Disiplin, doğruları susturmanın, örgütü oportünizme teslim etmenin paravanası olamaz dedi. Bunu anlamak için Lenin'e başvurdu. Gördü ki gerçekten Leninci disiplin anlayışı, hareketi oportünizme teslim etmiyor. Ve *İşçinin Sesi* bu kez yalnızca fikirleriyle değil, yöntemleriyle de Leninci bir çizgi olarak üçüncü aşamaya başladı.

İşçinin Sesi'nin 7 yıllık gelişimini şematik olarak belirlemeye çalışırsak, şöyle söyleyebiliriz:

I. aşama: Yanaşımda, psikolojide devrimcilik, ideolojide bulanıklık.

II. aşama: Teoride Lenincilik, yöntemlerde bulanıklık, "parti disiplini" gerekçesiyle söyledikleri oportünist yöntemle uyumlulaştırma çabası.

III. aşama: Teoride ve yöntemlerde Lenincilik.

Hareketimizde bolşevik menşevik ayrımı devrimci durumdan patlak verdi, devrimci durumda izlenmesi gereken taktikler konusuna uzandı. Bunlar ikinci aşamadaydı. *İşçinin Sesi*'nin üçüncü aşamasında oportünistlerle ayrım boydan boya yansıdı. İki apayrı çizgi ortaya çıktı.

Üçüncü aşamada amaç devrimci durumun gerektirdiği öznel ögenin hızla oluşumuna katkı yapmak oldu. Açık tartışma, oportünizmi sergileyip, militanları Leninci çizgiye kazanmaya yaradığı için, sınıf savaşımının çıkarlarına sonuna dek uydu, uyuyor. *İşçinin Sesi*, açık tartışma hakkını yalnızca ilkesel düzeyde doğru savunmuyor, aynı zamanda sınıf savaşımının çıkarları açısından da doğru uyguluyor.

Sonuç olarak şunu vurgulayalım. Lenin her akımın ne yöne gelişiyor olduğu onun gerçek özünü anlamaya yardım eder diyordu. *İşçinin Sesi*, her aşamasında Leninizme doğru gelişti. Leninci özünü, yalnızca bugün yazdıklarıyla değil tüm gelişmesiyle de kanıtladı. *İşçinin Sesi*'nin Türkiye tarihinde görülmemiş sayıda mektup alması, Leninizmin başarısıdır. Bu başarıyı pekiştirelim ve örgütleyelim! Ülkemiz tarihsel günler yaşıyor.

Leninci Parti Disiplini

Tahsin Mert, İzmir

Menşevikler bugünlerde bir disiplin anlayışı tutturmuşlar ama Leninci disiplinle ilgisi yok. Menşevikler şöyle diyorlar: "Partimizin getirdiği her ideolojik görüşü(!) doğrusuna, yanlışına bakmadan savunmak zorundayız". Hatta partimiz "Avrupa komünizmini bile savunsa savunmak zorundayız. Bizler sonuna kadar (Parti yöneticileri oportünist de olsa) Merkezin, her yazıp, çizdiğini dışarıya karşı savunuruz. Kendi kişisel görüşlerimizi militanlara söylemeyiz".

Oportünistler, oportünist olduklarından oportünizme karşı açık ideolojik savaşımın Leninci disiplin gereği olduğunu anlamıyorlar. Leninci disiplin doğru ideolojiden ayrılmaz. Parti yöneticileri oportünizmi savunuyorsa, Lenincilerin görevi oportünist "disiplini" aşarak Leninci disiplin gereği oportünizme karşı savaşmaktır. Menşevik mantığa göre RSDİP'de menşevikler yönetimdeyken, bolşeviklerin disiplin gereği, menşevik görüşleri savunması gerekirdi.

Menşeviklerin anlayamadığı bir nokta da şudur: "Bir parti hata yapmaz mı, eksikleri olamaz mı" diyorlar. Birincisi, bu, hatanın büyüklüğüne bağlıdır (örneğin bir partiyi dağıtmak, likide etmek hatadır. Ama ihanet düzeyinde bir hatadır. Likidatörlük affedilmez). İkincisi, bir hataya karşı, partinin dürüst olup olmamasına bağlıdır (örneğin, Kürt ulusal sorununda, H. Erdal'ın *Ürün* 52. sayıda yazdığı yazıya, İGD Genel Merkez Eğitim sorumlusu, "tümüyle doğrudur", diyorsa, dürüstlük yoktur). Üçüncüsü, bu "hata"ların süreklilik kazanıp oportünizm olduğu belgelenmişse (örneğin, CHP konusunda liberal burjuvazinin kuyruğuna takılmak, İstiklal Marşı'na ilerici bir ulusal değer demek, Kürt sorununda milliyetçilik yapmak, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını yanlış tahlil etmek, devrim propagandası yerine, "demokratik dönüşümler hükümeti" önermek, cangüvenliği komitelerini kurmak gerekir deyip kurmamak, ulusal çıkarları, proletarya enternasyonalizminin üstüne koymak, TİP gibi küçük burjuva sosyalist partilerine, "Marksizm-Leninizm"den esinlenerek işçi sınıfı partisi demek, "UDC"yi TKP, TİP, TSİP, CHP' nin ilerici kanadı olarak görmek, v.b. artık yapılacak şey bellidir.

Disiplinde ölçüt Leninci ideolojidir

Leninciler, böyle bir durumda Lenin'e bakıyorlar. 1914'de Avrupa partilerinin büyük çoğunluğunda oportünizm baş gösterdiğinde, Lenin'in öğüdü nedir?

Lenin'den dinleyelim.

"Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde *dürüst* ve gerçekten sosyalistçe yapılan birşey varsa o da merkezdekilere *muhalefettir.* Bu muhalefet, yeni bir tip partinin, yeni ve belirsiz merkezleri adına, yürütme ve Merkez Organı'nı *atlayarak, fraksiyoncu* bir tavırla örgütsel disiplini çiğneyerek yapılmıştır" (Lenin,*Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.21, s.248).

İşte Leninci disiplin anlayışı budur. Oportünizme başkaldırma, disiplinsizlik değil, disiplin gereğidir.

Lenin disiplinde her zaman "doğru ideolojiyi, haklılığı" ölçüt almıştır.

Lenin bu yaklaşımına bağlı olarak, Partide, oportünizm baş gösterdiğinde, "Tasfiyeciliği Tasfiye" adlı makalesinde "bu durumda, hiç kimsenin bizi 'yeni bir bölünmeye, yolaçmakla suçlamasına izin vermeyelim. Konferansımız hakkındaki yazıda, amaçlarımızı ve davranışımızı ayrıntılarıyla açıklıyoruz. Karşıt yoldaşları ikna edebilmek için, denemedik yol bırakmadık, elden gelen herşeyi yaptık. Onsekiz ayı aşkın bir süreden beri bu sorunla uğraşıyorduk. Ama bir kanat olarak, yani partide, benzer düşünceler taşıyan kişilerin birliği olarak, temel sorunlarda oybirliği ile hareket etmek zorundayız. Bir kanattan ayrılmak, partiden ayrılmakla bir değildir" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, s.55).

Lenin'in bu yaklaşımını örnek almak zorundayız.

Oportünistler birlik üzerine vaazlar veriyorlar. Örgütün birliği için, oportünizmi savunalım diyorlar. Örgütsel birliği, ideolojik birlikten öne alıyorlar. "Önce örgütsel birliğimizi koruyalım. İdeolojik sorunları sonra hallederiz" diyorlar.

Leninciler ise, "birlik gereklidir. Biz birlikten yanayız. Ama Leninci ideoloji temelinde birlik" diyorlar. "Önce örgüt, sonra ideoloji" menşevik bir mantıktır. Örgüt, ideoloji temelinde yükselir. Lenin, "Bu görüş açısından bakınca, birlik, ideolojik temelinden ayrılamaz, ancak ideolojik bir yakınlaşma temeli üzerinde gelişebilir" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, s.103) demiştir.

Militanlar ne yapmalı?

Partide yönetimi ele geçiren oportünistler, temelsiz ve ilkesiz örgüt birliğini sağlamak için militanları kendi istedikleri gibi yetiştirmeye çalıştılar. Daha doğrusu örgüt idealizasyonundan başka birşey vermeyerek militanların yetişmemesi için büyük bir özen gösterdiler. "Yöneticiler herşeyi bizden iyi bilirler" diye düşünen, kafası karmakarışık militan bir de psikolojik terör altında ezilince gerçekleri görmesi kısa bir süre için engelleniyor.

Yaratılan dedikodu ve baskılara karşılık militanların bir kısmı örgüt idealizasyonunu bir kenara iterek araştırmaya başladı. Lenin'i satır satır okuyor. Okudukça, Menşeviklerin yüzünü daha iyi görüyor.

Menşevik yöneticiler militanların bu araştırıcı tavrı karşısında rahatsız oluyor. "Herşeyi bilmeye gerek yok. *İşçinin Sesi*'ni inceleyeceksiniz de ne olacak? Parti merkezi inceledi. Onun 'sol' oportünist bir çizgi olduğuna karar verdi. Bize düşen görev, araştırmak değil, merkezin bu kararını her yerde savunmaktır".

Bir menşevik yönetici utanmadan şunu söyleyebiliyor: "Bizler robot gibi olmak zorundayız. Parti merkezinin her sözünü, her görüşünü hiç anlamasak da, yanlış görsek de savunacağız. Bizler tabandaki insanlara bu görüşleri şırınga etmeliyiz(!) Menşevik için örgütüne bilinçle ideolojiyi kavrayarak sarılacak insan değil, "gönülden bağlı"(!), ideolojiye önem vermeyen insan gerek! Leninciler bu anlayışı darmadağın edecekler.

Leninciler, militanlara yol gösteriyor. Militanlara takım tutar gibi taraf tutmayı değil, haklıyı haksızı ayırmak için araştırma yapmalarını öneriyor. Leninciler bu yaklaşımla da, menşeviklerden *yöntemce* ayrılıyorlar. Çünkü Lenincilerin saklayacakları birşey yok. Ama menşeviklerin saklayacağı "kirli bohçaları" var.

Bütün militanlar Lenin'in şu sözlerini dikkatle okumalıdır:

"Pravda ile Luç arasında sürüp giden savaşım birçok işçiye gereksiz gözükebilir, hatta pek de anlaşılır birşey sayılmayabilir. Pek doğaldır ki, başka başka ve bazen çok özel konularda yazılan polemik yazıları, savaşımın kapsam ve konusu hakkında tam bir fikir vermeyebilir. İşçilerin çok haklı olan tatminsizlikleri buradan geliyor.

Ama yine de, şimdi üzerinde savaşım verilen tasfiyecilik sorunu, bugün için, işçi sınıfı hareketinin karşı karşıya bulunduğu en önemli ve ivedi sorunlardan biridir. Kişi bu konuyu ayrıntılarına inerek incelemedikçe ve bir fikre varmadıkça, sınıf bilincine ermiş bir işçi olamaz. Bu polemikler ilk bakışta pek anlaşılır görünmese de, kendi partisinin yazgısını kararlaştırma girişimine, bu tartışmaların dışında bir insan olarak katılmak isteyen bir işçi, polemikleri bir yana koymayacak, gerçeği buluncaya kadar ciddiyetle araştıracaktır.

Gerçek nasıl araştırılmalıdır? Kişi birbiriyle çelişkili fikir ve savlar kargaşası içinde yolunu nasıl bulabilir?

Her mantıklı kişi, eğer belli bir konu üzerinde sert bir tartışma fırtınası esiyorsa, gerçeği bulmak için, tartışmadaki tarafların söylediklerlyle yetinmemesi, ve gerçekleri ve belgeleri bizzat incelemesi, tanıklardan elde edilebilecek kanıtlar olup olmadığını ve varsa bu kanıtlara güvenilip güvenilemeyeceğini görmesi gerektiğini bilir.

Kuşkusuz bunu yapmak her zaman kolay değildir. Ele geleni, kulağa rastgeleni, daha "açıktan" haykırılanı falan olduğu gibi kabul etmek, çok daha kolaydır. Ancak bunlarla yetinen kişiye herkes akılsız der, kuş beyinli der, kimse ciddiye almaz. Önemli herhangi bir sorunda, bağımsız olarak gerekli ölçüde araştırma, inceleme yapmadıkça gerçeği bulmak olanaksızdır. Çalışmaktan korkan kişi gerçeği bulamaz. Bu nedenledir ki biz, bu tür çalışmadan korkmayan, sorunun temeline bizzat inmeye karar veren, gerçekleri, belgeleri, kanıtları ve tanıkları bulmaya çalışan işçilere sesleniyoruz" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, s.308-309).

Bu uzun alıntıdan görüldüğü gibi, bir ayrılık çıktığında Lenin militanlara: a) iki tarafın ne söylediğini bizzat incelemeyi; b) kulağa rastgeleni değil, belgelere bakmayı; c) gerçeklerden korkmamayı öğütlüyor.

Gerçekleri öğrenmekten ve haklının yanında tutum almaktan korkmayalım. Komünist ahlâk bunu gerektirir.

Emperyalizme, tekellere, faşizme, ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, yığınların içine!

Yıl: 7, Sayı: 122
6 Şubat 1980

Disiplin Ama Leninci Disiplin

Cemil Silahtar

TKP yönetimi, savunduğu ideoloji ve izlediği siyaset ile Leninci olduğunu kanıtlayamıyor. "TKP 1920'de yeni tip parti olarak kuruldu. Yeni tip parti yönetimi Lenincidir. Biz de otomatikman Leninciyiz" mantığına sığınıyor.

TKP yönetiminin partinin taşıdığı onurlu "komünist" adına sığınmasını bir yana bırakalım. İşin gerçeği şudur: Bugün TKP içindeki kavganın sonucunda yeni tip parti doğacaktır. Kavganın anlamı budur. İdeolojik savaşı bu bilinçle değerlendirmek gerekir. Bu savaşta eskiyi yadsıyor, yeniyi kuruyoruz.

Eskiyi yadsımada, yeniyi kurmada parti anlayışı kilit bir yer tutuyor. Eskinin yadsınabilmesi için parti anlayışını doğru kavramak gerekiyor. Bugün *İşçinin Sesi* doğru söylüyor ama doğru davranmıyor gibi orta yolcu görüşler var. Sonra, yeninin doğru kurulması, oportünistlere karşı takınılan yıkıcı tutumların ideolojik temelde anlaşan yeniye taşınmaması için de parti anlayışı can alıcı önem taşıyor. Üstelik, oportünistlerin kimlik belgesi "parti disiplini" aldatmacasına bağlandığı için en çok çarpıtmayı bu konuda yapıyorlar. Bunlarla bağlı olarak biz yine parti konusuna değineceğiz ve sanmıyoruz ki bu son olsun.

I

İKİ TEKSİR İKİ TUTUM

Parti Disiplininin Oportünist Temelleri

Oportünistler önce "Parti disiplininin Leninci temelleri"(!) başlıklı bir "eğitim" teksiri çıkardılar. Bu, delinin kuyuya taş atması gibidir. Biz yalnızca önemli noktalara değineceğiz.

Oportünist Gözle 10. Kongre

Teksir şöyle başlıyor:

"Leninist partinin, parti disiplininin ilkeleri tarihsel bir süreç içinde oluştu. Bu süreç RKP(B)'nin X. Kongresine kadar gelir".

Hayır. Bu koyuş yanlıştır. Leninci parti disiplini ilkelerinin oluşma süreci, Bolşevizmin doğuşundan sonraki birkaç yıl içinde tamamlandı. Uzun süren, bu ilkelerin yerleştirilmesi sürecidir. Bu ise 10. Kongre'nin de sonrasına dek uzanır.

Teksirde, bir yandan 10. Kongre disiplin ilkelerinin gelişiminde doruk noktası olarak gösteriliyor. Öte yandan, 10. Kongre'nin fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlar vurgulanıyor ve fraksiyonculuk açık tartışmayla özdeş kılınıyor.

Böylece, Lenin açık tartışmayı, dolayısıyla fraksiyonculuğu savunmuştu! 10. Kongre'de değişti. Disiplin ilkelerinin gelişim süreci, pratikte, Lenin'in "fraksiyonculuktan kurtulması"(!) anlamına geliyor! Oysa 10. Kongre, Lenin'in yıllardır savunduğu bir anlayışı, kararlarıyla bir kez daha vurguluyor. Bu açıdan, 10. Kongre'nin "yepyeni" bir yönü yoktur.

Teksir, fraksiyonculukla açık tartışmayı eşitliyor. Lenin'in 10. Kongre'den sonra nasıl birden "açık tartışma"ya (yani "fraksiyonculuğa") karşı "döndüğünü" göstermek için 10. Kongre sonrası temizliği örnek veriyor.

1921'deki parti temizliği, Lenin'in yığınlara açık tartışma anlayışının örneğidir. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bazı yerlerde Parti, ana olarak partisiz işçilerin deneyiminin ve önerilerinin yardımıyla temizleniyor ... Bu en değerli ve en önemli şeydir. Biz eğer Partimizi baştan aşağıya, istisnasız, *bu yoldan* temizlemeyi başarırsak, bu devrim için büyük bir kazanım olacaktır.

"... Doğal olarak yığınların her dediğine boyun eymeyeceğiz çünkü yığınlar da bazen — özellikle aşırı güçlükler ve çileden doğan olağanüstü yorgunluk ve tükenme zamanlarında — hiç de ileri olmayan duygulara kapılırlar. Ama kişileri değerlendirmede, kendilerini bize bireyci güdülerle 'bağlamış'lara, 'böbürlenen komiserlere' ve 'bürokratlara' dönüşmüş olanlara gösterdikleri olumsuz tutumda, partisiz proleter yığınların ve birçok durumda partisiz köylü yığınların önerileri olağanüstü değerlidir. Emekçi yığınların ince bir sezgisi vardır ...

"Parti'yi temizlemede, partisiz emekçi yığınların önerilerini dikkate almak çok önemlidir. Bu büyük sonuçlar doğuracaktır. Parti'yi sınıfının, öncekinden çok daha güçlü öncüsü yapacaktır. Parti'yi sınıfla daha sıkı bağlı, yığınla güçlük ve tehlike arasında sınıfını utkuya götürmeye yetenekli bir öncü yapacaktır"(Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.33, s.39-40).

Lenin yığınlara öncülük, onlardan öğrenme ve onlara güveni böyle birleştiriyor. Parti'nin yığınların önerilerini dikkate alarak temizlenmesini savunuyor. Bu, Lenin'in ölesiye dek savunduğu açıklık ilkesinin, açık tartışmanın ta kendisidir. Ve Lenin bunları, 10. Kongre' nin hemen ardından söylüyor. 10. Kongre fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlarla, açık tartışmayı da mahkum etmiş olsaydı, Lenin'in temizliğe ilişkin tutumu Kongre'ye ters düşerdi!

Lenin, Lenincilere Karşı Kullanılamaz

Teksirde, Lenin'den bir alıntı veriliyor: "Siyasal düşünce akımı ve siyasal parti olarak bolşevizm 1903 yılından bu yana vardır. Yalnızca var olduğu tüm zaman boyunca bolşevikliğin tarihi, proletaryanın yengisi için gerekli sımsıkı disiplini yaratabilecek ve onu en güç koşullar altında ayakta tutabilecek duruma nasıl geldiğini doyurucu biçimde açıklayabilir" (Lenin, c.31, s.24).

Bu alıntıda Lenin disiplini yaratmak ve ayakta tutmaktan söz ediyor. Disiplinin ilkelerini yaratmaktan değil! Oysa teksirde alıntı, disiplin *ilkelerinin* uzun gelişme süreci "kanıtlanmak" üzere kullanılıyor. Ve hemen ardından da "bugün", "günümüzde" gibi sözlerle, "artık fraksiyonculuk yoktur" deniyor.

Lenin dam diyor, teksir samanlık!

Kullanılan alıntının devamında Lenin, disiplin nasıl korunur, nasıl sınanır, nasıl güçlendirilir diye soruyor. Ve şöyle yanıtlıyor: Birincisi, öncünün sınıf bilinciyle ve devrime adanmışlığıyla, direngenliğiyle, özverisiyle ve yiğitliğiyle. İkincisi, özellikle proletaryayla ama proleter olmayan yığınlarla da, kaynaşma yeteneğiyle. Üçüncüsü siyasal yöneticiliğin doğruluğuyla ve bunu yığınların öz deneyleriyle görebilmeleriyle. Ve ardından Lenin, "Bu koşullar olmadan, disiplin... sağlanamaz. Bu koşullar olmadan, disiplin kurmaya yönelik tüm çabalar kaçınılmaz olarak yatar ve laf ebeliğiyle ve şaklabanlıkla sonuçlanır" (Lenin, c. 31, s. 25).

Lenin, bizim oportünistlerin içinde bulunduğu acıklı durumu anlatıyor. Disiplin ilkelerinin gelişiminden değil, uygulanabilmesinden söz ediyor. Ve diyor ki disiplini ancak doğru anlayış sağlayabilir. Oportünistlerin disiplini bugün bu yüzden şaklabanlıkla ve laf ebeliğiyle sonuçlandı. Lenin'den çarpıtarak alıntılar yapmaları, bu laf ebeliğinin parçasıdır.

Lenin disiplini doğru ideolojiyle bağlıyor. Teksir ise, RSDİP'nin tarihinden söz ederken şöyle diyor: "Tek bir merkezden yönetilmediği için, ideolojik alanda birlikten yoksundu". Oportünizm, başaşağı, fraksiyoncu anlayışı böyle açığa veriyor.

Oportünistlere göre, parti merkezinin kelamları ideolojik birliktir! Parti merkezinin de uyması gereken bir Marksizm-Leninizmin olduğu, uymazsa "merkez" olmayı sürdüremeyeceği akla bile gelmiyor. TKP yönetimi istiyor ki militanlar, "madem yöneticiler böyle söylüyor doğru budur" diye herşeyi yutsunlar! Bu anlayışla oportünistlerin disiplini şaklabanlığa dönüyor! Doğruyu söylemedikleri için, doğrunun gücüyle ikna edemedikleri için, polisiye önlemlere, tasfiyelere başvuruyorlar.

Menşeviklerle Benzerlik

Teksire göre biz hem demokratik merkeziyetciliğin 1906'da RSDİP'nin tüzüğüne girdiğini söylermişiz, hem de 1902'de yazılan *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik ilkesine bakarmışız. Üstelik teksir, bu çelişkiyi Lenin'den aldığı bir alıntıyla göstermek istiyor:

"Martov ile bazı 'menşevikler' (...) çocukça bir 'çelişkiye' beni düşürmeye çok çalıştılar. İdeolojik etkiden, savaşım ve etkilemeden v.b. söz edilen *Ne Yapmalı*'dan, ya da *Bir Yoldaşa Mektup*'dan bir parça alıyorlar ve tüzük yoluyla 'bürokratik' etkilemeyi, güce dayanma v.b. yolunda 'başına buyruk' çabayı bunun karşısına koyuyorlar. Safdil insanlar! Partimizin *eskiden* resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnızca tek tek gurupların bir toplamı olduğunu unutuyorlar; bu yüzden söz konusu guruplar arasında ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu. Şimdi örgütlenmiş bir parti olduk, ama bu, bir güç yaratmak, fikirlerin otoritesini gücün otoritesi haline dönüştürmek ve daha alt parti kuruluşlarını daha üst parti kuruluşlarının buyruğu altına sokmak anlamına gelir (...) Bürokrasiye ilişkin sözler bir temele dayansa, bir bölüğün bütünün buyruğuna uyma yükümlülüğünün anarşistçe yadsınması söz konusu olmasa, gene de karşımızda proletaryanın partisi önünde bazı aydınların sorumluluğunu önemsiz göstermek, merkez kuruluşlarının etkisini zayıflatmak, örgütsel ilişkileri deyimlerde salt platonik bir onaylama ile sınırlamak isteyen oportünizm ilkesi vardır" (Marks, Engels, Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine* ,

Sol Yayınları 1979, s. 223).

Bu oportünistler okuduklarını anlayamayacak kadar acizler!

Alıntı, bizim *Ne Yapmalı*'dan demokratiklik anlayışı "türetmemize" karşı kullanılıyor. Peki alıntıda Lenin *Ne Yapmalı*'da demokratiklik anlayışı yoktur diyor mu? Demiyor. Diyor ki örgütlü değilken, guruplar arasında "ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu". Şimdi örgütlüyüz, başka ilişkiler *de* var.

Üstelik alıntıda Lenin, Martof'un, Menşeviklerin açık ideolojik savaşımla, örgütsel birliği, merkeziyetçiliği karşı karşıya koymalarını eleştiriyor. Bizim oportünistler de aynı şeyi yapıyorlar. Teksirde alıntıdan sonra gelen cümle şöyle: "Görüldüğü gibi açık tartışma diyerek parti disiplinini tepetaklak etmek sanıldığı kadar kolay değildir"! Yani açık tartışmayla disiplini karşı karşıya koyuyorlar. Lenin'in sözleri aynen onlar içindir.

Lenin'in alıntısında Menşevikler açık tartışmayı merkeziyetçiliğin karşısına koyuyorlar. Bizim menşevikler ise bugün merkeziyetçiliği açık tartışmanın karşısına koyuyorlar. Bu yalnızca "iktidar-muhalefet" farkıdır. Menşevikler, Bolşevikler parti yönetimindeyken açık tartışma diye bağırdılar, kendileri isyanla başa gelince açık tartışmayı yasaklayıp merkeziyetçilik diye bastırdılar.

Yine aynı alıntıda Lenin, "fikirler otoritesini, gücün otoritesine dönüştürmek"ten söz ediyor. Bu bizim menşeviklerin "gücün otoritesini oportünist görüşlerin otoritesine dönüştürme" anlayışına taban tabana terstir. Teksirde, Lenin'den bir başka alıntıyla, parti yayınlarının denetiminden, herkesin istediğini yazabileceğinden ama partiye aykırı görüşleri savunanları da partinin atabileceğinden söz ediliyor. Lenin'in dediği, fikirlerin otoritesine dayanan bir denetimdir, atmadır. Öyle parti denetimine can kurban! Ama, kendi ortak görüşlerini bile dengelere göre saptayan fraksiyoncuların yönetimi "parti" değildir. Onların denetimi de "parti denetimi" değildir.

Lenin'i Çarpıtan, İşçinin Sesi'ni de Çarpıtır

Daha somut konulara doğru ilerleyelim. Teksirde şöyle deniyor: "Günümüzde artık, komünist partiler içinde açıkça fraksiyoncu olarak ortaya çıkmak, parti içi guruplara özgürlük istemek, anti-Leninist olduğunu açıkça ilan etmeden olanaksızdır. Bu nedenledir ki böyleleri partiye aykırı görüşler ileri sürmek, denetimsiz gazete ve kitap yayınlamak, kendi iç disiplini olan gurup kurmak, kısacası adını koymadan fraksiyon oluşturmak için 'özgür, açık tartışma ve eleştiri ortamı' isteme kisvesine bürünürler".

Yine, delinin attığı taşları kuyudan çıkarmaya çalışalım.

"Günümüzde artık"! Yani eskiden açıkça fraksiyoncu olarak çıkılabiliyordu. Lenin öyle çıktı. Çıkmaz olaydı da şu bolşevik-menşevik ayrımı da doğmasaydı! Oportünistler, Bolşeviklerin belli bir süre fraksiyon olmalarıyla, fraksiyoncu olmadıkları gerçeğini, birlikte kavrayamıyorlar(!) "Günümüzde artık" değil, bolşevizmde hiçbir zaman fraksiyonculuk anlayışı yoktu. Buna ilerde değineceğiz.

Gelelim "partiye aykırı görüşler" sorununa. Biz partiye aykırı görüşler ileri sürmüşüz. Oysa TKP'nin "parti görüşleri" yoktur. Programa, Konferans raporuna biz ne kadar aykırı görüşler ileri sürmüşsek, herkes de en az o kadar ileri sürdü, sürüyor. Çünkü Parti, baştan "fikirlerin otoritesini gücün otoritesine dönüştürme" yolunu tutmadı. Program, eklektik. Konferans raporunda adı konmadan devrimci durum savunuluyor. Adı konmasına sıra gelmeden, devrimci durum yadsındı. Fikirler, güçler dengesine göre belirlenmiş ve belirleniyor.

Biz, savunma komitelerini savunurken, eski bir bildiriyle tutarlıyız. Oportünistler, o eski bildiriye ters düşüyorlar. Partiye aykırı görüşler, bizde dengelerin o an belirlediği sonuçlara aykırılıktır. Bu yüzden ağzınla kuş tutsan partiye aykırı olmayan görüş savunamazsın. Sistemi, anlayışı ve dengelere göre yazılmış belgeleri değiştirmek gerekiyor.

Denetimsiz yayın konusu da öyledir. Gazete ve kitaplar aynı eski denetimle çıkmıştır. Kuralların değiştiği bildirilmedi. Ama şimdi adı "denetimsizlik" oldu. Şimdiki "denetim" başka dengelerle bağlıdır!

Ayrıca bugün denetimsiz yayınlama hakkına sahipiz çünkü örgütlü başvurular, gönderilen yazılar hasıraltı edildi. Parti denetimsizdir. Yönetimin denetimini gerektiriyor.

Kendi iç disiplini olan gurup kurmaya gelince. TKP yönetimi, yaptığımız görevleri habersiz ve gerekçesiz geri aldı. Yazılı başvurulara ne yazılı ne sözlü yanıt vermiyor. Çil yavrusu gibi dağılacak değiliz. Ayrıca ezelden beri de yol göstericilik yapmamıştır. Kendi yolumuzu hep kendimiz bulduk. İ. Bilen biyografisinde oportünist merkez komitelerini, bunlara karşı nasıl davrandığını anlatır. Durum aynıdır. Ama şimdi roller değişti. Ve biz *Bilen Yoldaş Çok Yaşa* broşürüne yazdığımız girişte şöyle diyorduk:

"Parti disiplinine, Leninci ilkelere, devrime bağlılık bir bilinç, bir onur sorunudur. Ömrünü partiye vermekle, Leninci ilkelere bağlılık arasındaki bu sıkı bağı gözden hiç kaçırmamak gereklidir. Acı örnekleri çoktur. Adamın biri tüm ömrünü partiye vermiş, ama bürokratça bir memur gibi yanaşmış. Bir gün yöneticisi gelmiş, "artık proletarya diktatörlüğü bizim ülkemiz için geçerli değildir" demiş. O günden sonra adam, yöneticim böyle dedi diye, proletarya diktatörlüğüne karşı oluvermiş. Partiye ömrünü vermek, Leninci anlamda bu değildir. Leninci anlamda partiye ömrünü vermek, komünist kişiliği bilinçli olarak geliştirmeyi, işe bürokratça değil atılımlı yanaşmayı, partinin Leninci birliğine sıkıca sahip çıkabilmek için Leninizm'i öğrenmeyi, özümsemeyi ve eylemde rehber edinebilmeyi içerir".

Aynen dediğimizi uyguluyoruz. Yönetimin iyice sağa çarketmesi sonucunda Leninci birliği savunuyoruz. "Bilen Yoldaş Çok Yaşa" demek ise ilkeleri kişilerle bağladığı için yanlışmış. Bu ayrı bir konu.

İzmir İl Komitesinin Orta Yolcu Hatırlatmaları

İzmir İl Komitesi "Leninci parti ve bazı hatırlatmalar" adlı bir teksir yayınladı. Teksir başlıbaşına kargaşadır. Bu kargaşanın öteki teksirden farkı ise orta yolculuğudur.

Teksirden öyle bir anlam çıkıyor ki partide savaşılması gereken bir durum vardır ama başka yollardan (?) savaşmak gerekir. Leninci disiplin anlayışını çarpıtarak, İzmir İl Komitesi pratikte oportünistlerin savunusunu yapıyor.

Oportünizmle Savaş mı, Suç Ortaklığı mı?

Teksir işçi sınıfı partisinin tanımıyla başlıyor: Baskıların bütün biçimleri karşısında uzlaşmayan, devrimci bir programla donanmış, öncü bir strateji, taktik ve teoriye sahip örgüt!

TKP yönetimi CHP'nin baskılarıyla uzlaştı. Dengelere dayanarak yapılan 1973 atılımı sonunda çıkan program eklektiktir. Öncü bir strateji, taktik, teori yok! Ve İzmir İl Komitesi Leninci birlik için "disiplin" göstermekten söz ediyor. Üstelik savunduğu disiplin anlayışı da Leninizm'den uzak.

Teksirde alıntılarla şu anlatılıyor: Komünist partileri içine sürekli burjuva ve küçük burjuva etkiler, oportünist görüşler sızar. Bu nesnel durum yüzünden, partiler sürekli bolşevikleşme savaşımı verirler. Bu da ideolojik savaşımdır.

Çok güzel. Ama bundan sonrası karışıyor. İdeolojik savaşım nasıl yürüyecek? Teksirde bunun yanıtı, orta yolculuğun kaçınılmaz bulanıklığını taşıyor. Ve kendilerinin Lenincileri tasfiyede oportünistlerle kurdukları ortaklığın gerekçelerini vermeye çalışıyor.

Teksir'in mantığını alıntılarla aktaralım:

"Sağ ve 'sol' oportünizm, 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın sürekli tartışma açmak ister ve bunları parti dışına taşırır. Böylece partinin birliğini tehlikeye düşürmüş olur".

Bir kez bu, sağ ve sol oportünizmin genellenmesi değil, tabanda çıkan oportünizmin genellenmesidir. Oportünizm üst yönetimd egemense, tam tersine, yer zaman ve konular içeriğine bakmaksızın karşılıklı tartışma bastırmak, yalnızca kendi görüşlerini yayara doğru görüşleri savunanları parti dışına taşırmak da isteyebilir. Partinin birliğini bu kez de merkeziyetçilik, "yayınların merkezi denetimi" adına tehlikeye düşürür. Ve İzmir İl Komitesi'ni de "disiplin" ninnisiyle Lenincilere karşı tasfiyede ve saldırıda kendine ortak eder! İzmir İl Komitesi, yeni tip partide oportünizmden söz ediyor ama tepeye egemenliğini olanak dışı bırakmış!

Devam edelim. Yukarıda aktardığımızın hemen ardından, "böylesi bir durumda" yani tabanda çıkan oportünizmin parti birliğini tehlikeye düşürmesi durumunda teksir şu yolu öneriyor:

"Parti varlığını korumak ve ilkelerini yaşama geçirmek zorundadır. Parti varlığına karşı yapılan saldırılara karşı hoşgörülü değil, bunları püskürten bir tutum içine girer. Parti 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında kendisine yöneltilen saldırılara ilkesel tutum takınarak kendisini güçlendiren eleştiri ile, yıpratıcı eleştiriyi birbirinden ayırır. Partiyi güçlendiren ve zayıflatan eleştiriyi Lenin şöyle belirtmiştir: 'Partiye uygun olanla aykırı olan arasındaki sınırın saptanması için parti programı vardır, partinin taktik kararları ve tüzüğü vardır.' (Lenin, *İşçi Sınıfı Partileri Üzerine*, s. 257)". Ardından bunlara uymayanlar atılır deniyor.

Baştan başlayalım. Bir kez tabanda oportünizm çıkmış ve birliği tehlikeye düşürüyorsa, "yaşama geçirilecek ilke" açık tartışmadır. Açık tartışma olmadan oportünizm sergilenemez. Haydi diyelim kapalı kapılar ardında üyelere sergilendi. Ama açıkça sergilenmeden atılırsa parti dışında güç toplayabilir. Lenin nasıl parti temizliğini yığınlara danışarak yapıyordu, aynen öyle oportünizme karşı açık ideolojik savaş da gereklidir. İlkesel tutum budur.

İkincisi, "ilkesel tutum"dan söz ediliyor ama açık tartışma yok. Bunun yanısıra, "püskürtücü tutum" sözü geçiyor ve tüm fikir en sonunda atılmaya varıyor. İşte İzmir İl Komitesi likidasyona, tasfiyeye ve hatta Lenincilere fiziksel saldırıya ortaklığına bu yoldan gerekçe bulmaya çalışıyor.

Üçüncüsü, oportünizm hep tabanda çıkar diye veri alındığı için parti varlığını korumak parti yönetimini korumakla özdeş tutuluyor. Peki ya tepede çıkarsa tabanın "püskürtücü tutumu" ne olacak? Bu yok.

Dördüncüsü, gelelim yapıcı ve yıkıcı eleştiriye. Bir soruyla, program konusu açılabilir. Bir partinin programı Leninci değilse, eklektikse ve bu nedenle bölünme tohumlarını içinde taşıyorsa onu eleştirmek mi, yoksa eleştiriye yıkıcı demek mi daha yapıcıdır. Eleştirmek daha yapıcıdır. Lenin programdan, taktik kararlardan, tüzükten söz ediyor ama bunların doğru ideolojik temelde olduğunu veri sayarak konuşuyor. TKP'nin program

için Lenin'in sözlerini kullanmak, Lenin alıntılarına oportünizmin incir yaprağı işlevi gördürmektir. Ayrıca alıntıda Lenin Program eleştirilmez demiyor. "Sınırı saptamak için program vardır" diyor. Bu demektir ki programa bir eleştiri yöneldi mi bakacaksın daha ileri mi geri mi götürüyor diye. İleri götürüyorsa alacaksın, yoksa yıkıcı eleştiri olduğunu anlayacaksın.

Ya Açık Tartışma Ya Entrika

'Program eleştirilmez' konusuyla bağlı olarak, şimdi düpedüz bir Lenin çarpıtmasına gelelim.

Teksirde şöyle deniyor:

"Sağ ve 'sol' oportünistler, Leninci 'eleştiri tartışma' özgürlüğünü çarpıtıp, bu hakkı parti disiplinsizliklerine 'gerekçe' yapmaya kalkarak her konu üstünde tartışma açmaya kalkarlar. Oysa bu konuda RKP(B) 10. Kongresi, ... diyerek üyelerin yapması gereken ödev ve haklarını belirtirken, yine *'Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyimin değerlendirilmesi, kararların uygulanmasının denetimi yanlışların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi v.b. herhangi bir 'taban' üzerinde ya da benzer biçimde oluşan guruplarda önceden asla tartışılmaz: tersine bunlar yalnızca tüm parti üyelerinin işlemine iletilir ve yalnız buradan geçirilir.'* (agy, s.411-412) (abç) kararını almıştır. Görüldüğü gibi, partinin programı, kararları ve tüzüğü üzerinde kimse — parti organları içinde olsa bile — kendiliğinden tartışma açamaz. Bu konular üzerindeki tartışmayı MK açar ve güdümlü olarak tüm parti organlarında belli bir süreyi kapsayacak şekilde başlatır. Program, kararlar ve tüzük dışında, parti üyeleri partinin genel politikasını, çalışmaları ve savaşımını, bunlarla ilgili görüşlerini, eleştiri ve önerilerini parti organları içersinde ve yayınlarında özgürce dile getirirler"

Sonundan başlayalım.

Bir kez, "program, kararlar ve tüzük dışında partinin genel politikasına ilişkin eleştirilerin" TKP merkez organında "özgürce dile" getirilmesi yoktur. *Işçinin Sesi*, son çıkmaya başlamadan gönderilen yazılar, eleştiriler *basılmadı*. İzmir İl Komitesi'nin önce yönetimden bunun hesabını sorması gerekir! Ayrıca Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektubu*, TKP yönetiminin organlarda bile eleştirinin özgürce dile getirilmesini yasakladığını kanıtlıyor. İşte İzmir İl Komitesi'ne bir hesap sorma olanağı daha! Önce TKP Politbürosu' nu bu konularda "özgürce eleştiren" bir yazıyı göndersinler. Basılmazsa, bir teksir de bunlara karşı yayınlasınlar. Görelim.

Demek ki *İşçinin Sesi* 'eleştiri-tartışma' özgürlüğünü çarpıtmıyor. Yoluyla yordamıyla yürütmek istedi ama TKP yönetiminin *Atılım* üzerindeki fraksiyoncu mülkiyeti sonucunda, *İşçinin Sesi*'nde görüşlerini dile getirmek zorunda kaldı. Teksirin bize yönelttiği çarpıtma suçlamasından geriye kalan programın eleştirisi oluyor.

Lenin alıntısından sonra, teksir, "görüldüğü gibi program eleştirilmez" diyor. Lenin alıntıda öyle birşey demiyor. Lenin'in ağzına söz veriliyor ve hem Lenin, hem 10. Kongre çarpıtılıyor.

Lenin daha 1914'de, "doğaldır ki, Parti yayıncılarına programı eleştirme hakkını tanımamak kimsenin aklına bile gelmez" (Lenin, c.20 s.446) diyor. 10. Kongre'de ise şöyle diyor:

"Programı onaylayan ve Partinin yüce organı olan Kongre adına şöyle demeliyiz: biz Programın şu anlamı taşıdığını anlıyoruz. Bu, yineliyorum, teorik tartışmayı kısa kesmez. Programı değiştirme önerileri yapılabilir. Kimse bunun yasaklanmasını önermiyor" (Lenin, c. 32, s. 253).

Teksir program, tüzük ve kararlar örgütlü eleştirilir diyor. Biz buna karşı değiliz. Ancak önce TKP yönetiminin eleştiriye tartışmaya karşı tutumu eleştirilmelidir ki tartışmayı örgütleyebilsin!

Sonuç olarak bu teksir, tartışma eleştiri hakkı geveliyor, bir sürü "ama"larla bu hakkı kuşa çeviriyor ve *İşçinin Sesi*'ni haksız çıkarmaya çalışıyor. Oportünizmin savunusunu yapıyor.

Bu teksirle TKP yönetimi arasında fark vardır. Ama İzmir İl Komitesi'nin *İşçinin Sesi*'ne takındığı tutum karşısında TKP yönetimi hemen bir "düzeltme" yayınladı.

Atılım aralık sayısında, şöyle bir cümle vardı: 'Her parti üyesinin, parti içinde karar alınmadığı sürece parti politikasının sorunlarını tartışmaya hakkı yoktur".

Bu İzmir teksiriyle ters düştü.

Ocak sayısında yayınlanan düzeltme ile "yoktur" "vardır" yapıldı. Bunun da dizgi yanlışı olduğu söylendi. Dizgi değil denge yanlışıdır. İnsanlar aptal değil. Aslı "vardır" olsaydı o cümle tümüyle öyle olamazdı. "Parti içinde karar alınmadığı sürece" denmezdi, de örneğin "parti içinde karar alınmadan da", "alınmasa bile" gibi söylenirdi.

Komünist partisinde açık tartışmaya yer vardır ama entrikaya yer yoktur ve olmayacaktır!

II

LENİNCİ DİSİPLİN ANLAYIŞI 10. KONGRE'DE DEĞİŞMEDİ

Leninci Disiplin: "Açık Tartışma Eylemde Birlik" Demektir

Oportünistler, Leninci disiplinin en temel ilkesini, Lenin'in polemiklerde kullandığı bir sav düzeyine indirdiler. Lenin'i de kendileri gibi Makyavelist sanıyorlar. Polemikte dediğiyle, düşündükleri aynı olmayabilir! Kendileri gibi Lenin'de polemik yaparken yalan ya da ağzına geleni söyler!

Böyle değil. "Açık tartışma, eylemde birlik" parti dislplini anlayışının temel ilkesidir. Bu ilkeyi Lenin, ilk, 2. Kongre sonrasında Bolşevikler parti yönetiminde ağırlıktayken kullandı. Menşevikler merkeziyetçiliğe uymuyorlardı. Verilen görevleri reddediyorlardı. Lenin onlara bunu yapmamalarını, görüş farklılıkları yüzünden bunu yapıyorlarsa, görüşlerini savunmalarını söyledi. Yani bizim oportünistlerimizin sandığı gibi Lenin: Menşevikler yönetimde ağırlık kazanınca, ayakta durabilmek için açık tartışma diye bir "polemik" konusu yaratmadı.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesine karşı çıkmak, hem ideolojik plüralizm, hem örgütsel bölücülük demektir. Parti çok çeşitli insanlardan oluşur. Çeşitli konularda ayrı görüşlerin çıkmayacağını düşünmek idealizm olur. Özellikle sınıf savaşımı doğrudan ilgilendiren farklı görüşlerin doğru görüş tarafından ikna ile öğütülmesi gereklidir. Bu da açık tartışmayla olur. Çeşitli görüşler öğütülmeden, partide bir ideolojik birlikten söz edilemez. Farklı görüşler açıkta ya da derinde durur ve sürekli eylemi etkiler, merkeziyetçiliği zayıflatır. Bilinçli merkeziyetcilik doğruya inanca dayanır. Herkesin kendine göre "doğru"su olursa, bu davranışları da farklılaştırır ve örgütü böler.

Stalin, "ilkede orta yol siyaseti çürüyen (gücünü yitiren) yozlaşan partilerin siyasetidir" diyor (Stalin, *Toplu Yapıtlar*, c.9, s.5). TKP'nin 1973-1979 arasında geçirdiği deneyim, bu sözün ne denli doğru olduğunu gösterdi. 1973 atılımını gerçekleştiren güçler, aralarındaki dengeye göre ideolojik çizgileri, değişik görüşleri birlikte yansıtan belgeler hazırladılar. İşte bu ilkede orta yol siyasetiydi. Ve kaçınılmaz olarak partiyi yozlaştırdı. 1979'da sorunların açığa çıkması, en hırçın dille tartışıldığı sırada bile, önceki suskunluktan çok daha yapıcı, çok daha sağlıklıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik her koşula göre uygulanabilecek bir ilkedir. İlke oluşu bu genelliğiyle bağlıdır. Fikir ayrılıkları varsa, bunların giderilmesini ve bu süreçte partinin dağılmamasını sağlar. Sonunda doğrunun güçlenmesini ve eylemde birliği pekiştirmesini sağlar. Yoksa fikir ayrılıkları temelinde fraksiyonlar doğar. Açık tartışma eylemde birlik ilkesi fraksiyonların doğmasına engeldir.

Fikir ayrılıkları çok derinse ve eylemde birliği olanaksız kılıyorsa fraksiyonların doğması kaçınılmazdır. Bolşeviklerin bir süre fraksiyon olmalarının bir nedeni de budur. Bolşevikler fraksiyonların iyi olduğunu düşünmüyorlardı, bu anlamda fraksiyoncu değillerdi. Ama ilkelerin de can alıcı önemi vardı ve ödün verilemezdi.

Fraksiyonlar doğmuşsa açık tartışma eylemde birlik ilkesi zaman içinde ikiye bölünerek işler. Açık tartışma açılır. Hangi fraksiyonun doğru olduğunun ortaya çıkmasını sağlayan bir süreç işler. Bu yoldan ve canlı bir kongreyle oluşan karar, eylemde birliğin ilkelerini yeniden saptar. Bundan sonra fraksiyonu sürdüren çeker gider ya da atılır. Ama, açık tartışma eylemde birlik ilkesi, fraksiyonlar çıkar çıkmaz bir bölünmeyi engelleyerek, parti tabanının ilkesel kararına başvurarak yine yapıcı bir rol oynar.

Açık tartışma eylemde birlik ilkesini fraksiyonculukla eşit göstermek saçmadır. Tam tersine fraksiyonculuğu hem engeller, hem de çıkmışsa giderir, çözer. Bu ilke yapıcıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesini örgütlü tartışmaya ters düşürmek de saçmadır. Örgütlü tartışma, birlik içinde açık tartışma demektir. İlkenin örgütlü uygulanışı demektir. İlkeyi yadsıyan bir anlayış örgütlü tartışma örgütleyemez. Bu nedenle de ben açık tartışmaya karşıyım ama örgütlü tartışmadan yanayım diye bir mantık demogojidir. Tartışmaya karşı olmanın kılıfıdır.

Örgütlü tartışma açık tartışma hakkının kullanılış biçimidir. Bu hakkın kullanımı, tabanın yönetime bir yetki devridir. Yönetim yetkiyi kötüye kullanırsa, ya da kullanması gerektiği halde kullanmazsa açık tartışma herkesin en doğal hakkıdır.

"Açık tartışma-eylemde birlik" bir taktik değildir. Çeşitli taktik içerikler kazanabilir. Silahla barış da korunabilir, devrim de yapılabilir, karşı devrimci baskı da uygulanabilir. Biz nasıl silaha ilkesel olarak karşı değilsek, açık tartışma eylemde birlik ilkesine de karşı değiliz. Bu ilkenin doğru ya da yanlış kullanımının sınırı ise, aynen silah gibi devrimci çıkardır.

10. Kongre

10. Kongre'yi değerlendirmenin en doğru yolu, kendi ruhu içinde, öncesindeki gelişmelerle birlikte değerlendirmektir. Biz çok kısa bazı yönlerine değineceğiz.

10. Kongre 1921'dedir. 1917-1921 arasında Sovyet Rusya iç dış çok çeşitli, dev düşmanlarla savaştı. İşçilerin, yoksul köylülerin büyük özverisiyle Bolşevik Partisi'nin bu özveriyi deliğinden çıkartan, patlatan doğru siyasetiyle Sovyet Rusya kazandı.

1920'de iç savaş bitti. Ama ekonomi yıkım içindeydi. Savaş komünizmi siyaseti artık köylüler arasında hoşnutsuzluk yaratıyordu. Sınıf düşmanları tetikteydi. Sorunlar büyüktü ve proletarya diktatörlüğü tehlikedeydi. Parti bunları çözmekle karşı karşıyaydı.

Bu sorunların çözümü ise hiçbir kitapta

yoktu. Lenin şöyle diyor: "Sosyalist program hakkında kitap bilgileri temelinde tartıştığımız günler ... geride kaldı. Bugün sosyalizm ancak deneyim temelinde tartışılabilir" (Lenin, c.27, s. 514).

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesinin sınırı devrimci çıkardır. Devrimci çıkar da, devrim sonrasında şunu gerektiriyordu: Komünizmin genel ilkeleri çerçevesinde, pratiğe ilişkin sorunların çözümüne yönelik tartışma. Lenin 10. Kongre'nin hemen öncesinde bunu şu sözlerle dile getiriyor:

"Doğal olarak, (özellikle kongre öncesinde) çeşitli gurupların bloklar oluşturmasına (hatta oy avcılığına çıkmasına da) rahatlıkla izin verilebilir. Ancak bu komünizm çerçevesi içinde (sendikalizm değil) ve alay konusu olunmayacak biçimde yapılmalıdır" (Lenin, c.32, s.52).

Bu anlayışla Lenin 10. Kongre'de hep somut eleştiri diye vurguluyor. Ama karşı taraflar, hem somut eleştiri getirmiyorlar, hem de komünizmin genel çerçevesi dışına düşüyorlar. Lenin'in bazı tartışmalara "lüks" demesini bu biçimde anlamak gerekir. Lenin açık tartışmayı devrimci çıkarla sınırlıyor.

Lenin tartışmayı devrimci çıkarla sınırlarken bile açılmışsa bastırmıyor. "İşçi Muhalefeti"nin broşürü için, "yoldaşlar bu broşürü okumanız için yalvarırım" (Lenin, c.32, s.203) diyor. Toplatmak, yasaklamak gibi yöntemler yok, yenmek var.

Lenin 10. Kongre'de sürekli açık tartışma-eylemde birlik ilkesini dile getiriyor. Hem somut sorunları açısından, hem de şu açıdan: Işığa çıkmış her sapma açığa çıkarılıp tartışılmalıdır. "Ama teorik tartışma birşey. Partinin siyasal hattı — siyasal savaşım başka birşey. Tartışma kulübü değiliz" (Lenin, c.32, s.252) diyor. Açık tartışma, eylemde birlik diyor. Programın bile tartışılabileceğini söylüyor. "Gerekli taktik dayanışma ve birlik ile gerekli tartışma özgürlüğünün bağlaştırılması"ndan (Lenin, c.32, s.255) söz ediyor.

Lenin 10. Kongre'de açık tartışmayı fraksiyonculuğa karşı bir önlem olarak ileri sürüyor. Fraksiyonculukla savaşıyor. Bu savaş yeni değildir. Daha 1914'de Lenin "fraksiyonculuk gerçekten sapmadır" (Lenin, c.20, s.329) diyordu. Bunu 10. Kongre'de daha da vurguluyor. Eleştirecekseniz işte organlar, işte olanaklar diyor. Tartışacaksanız işte çözüm bekleyen sorunlar diyor. Eylemde birliği bozmayın, kendi içinizde örgütlenmeyin, buna gerek yok diyor. Platformlara ancak ciddi ayrılıklar varsa izin verileceğini söylüyor. Parti kongrelerinde platforma göre liste çıkarma hakkının yine de kaldırılamayacağını söylüyor.

Lenin, 10. Kongre'de açık tartışma-eylemde birlik ilkesini sorguya çekmiyor. Tam tersine o günkü koşullarda doğru uygulamak için çabalıyor.

III

AÇIK TARTIŞMA EYLEMDE BİRLİK SOSYALİST TOPLUMUN DA LENİNCİ DİSİPLİN ANLAYIŞIDIR

Oportünistler, Yürükoğlu yoldaşımızın, disiplin anlayışını Osmanlı feodal geleneklerden türettiğini ileri sürdüler. Bu yanıt vermeye bile değmez bir yalandır. Ancak işin önemli yanı, oportünistlerin kendi disiplin anlayışları kapitalist bir nitelik taşıyor. Bunu adım adım göstereceğiz.

Proletarya üretimdeki yeri gereği disiplinlidir. Bu ne demektir?

Lenin şöyle diyor: "Büyük ölçekli makina endüstrisi ... mutlak ve kesin irade birliği ister. Bu irade birliği yüzlerce, binlerce, onbinlerce insanın birleşik emeğini yönlendirir" (Lenin, c.30, s.475).

Yani, proletarya üretimdeki yeri gereği disiplinlidir demek, fabrikanın nesnel olarak sağladığı irade birliğinden söz etmektir. İşçi adam belli saatte işinde olur, işini belli bir düzen içinde yapar. Bunu yapmazsa fabrika üretimine katılamaz. Fabrika nesnel olarak bunu gerektiriyor.

İşte proletaryanın üretimde uyması gereken ve yaşamına işleyen bu düzen, onun sınıf savaşımında, örgütlenmesinde de yansır. Proletarya, irade birliği içinde, örgütlü, planlı davranır.

Fabrika üretimi, hangi toplumsal düzende olursa olsun işçiye bunu aşılar. Bu işin bir yönüdür.

İşin bir de toplumsal düzenle bağlı yönü vardır. Kapitalizm altında fabrika işçisi, üretimdeki yeri gereği örgütlüdür, disiplinlidir. Ama bunun yanı sıra da, kapitalistten kaynaklanan bir disiplinin etkisi altındadır. Kapitalist toplumda sermayenin disiplini egemendir. Bu disiplin de açlık tehditine dayanan disiplindir.

Kapitalist toplumda proletaryada iki özellik birliktedir. Toplumsal düzenden bağımsız olarak, proletaryanın üretimdeki yerinden doğan disiplinlilik. Ve kapitalistin kendi çıkarı için tüm toplumda kurduğu disiplinin etkileri.

İşçi sınıfının öncü partisinin disiplini, proletaryanın yukarıdaki özelliklerinin birincisi temelinde, ikinci özelliğe karşı bir disiplin anlayışı üzerinde kuruludur. Açık tartışma-eylemde birlik. Eylemde birlik, proletaryanın üretimdeki yeri gereği taşıdığı özelliğe dayanır. Açık tartışma ise kapitalizmin açlık tehditine dayanan disiplinine karşı, bilinci, doğruluğu, ilkeselliği getirir. Ne yaptığını, neyi ne için yaptığını bilen gelişkin kafayı getirir. Proletaryanın insiyatifini açar. İkisi birlikte, anlamı kavranmış, doğruluğuna inanılmış eylemde birliği içeren parti disiplinini oluşturur.

Kapitalist toplumda, komünist partisinin disiplini ileri bir disiplindir. Parti, büyük ölçekli üretimin nesnel temelinde, kapitalizmin toplumsal disiplininden çok daha ileri bir disiplin kurar. Ancak böyle bir disiplinle devrim yapabilir. Proleter yığınlarının devrimci enerjisini ancak böyle bir disiplin anlayışı harekete geçirebilir.

Devrimden sonra, sosyalizm kuruculuğunda, açık tartışma-eylemde birlik ilkesi proletarya diktatörlüğünün işçiler emekçiler için geçerli olan disiplin anlayışıdır. Düşman sınıfları dışlar. Onlar için diktatörlüktür. Düşman sınıfların yok olmasıyla, sosyalist toplumun kurulması ve güçlenmesiyle birlikte "açık tartışma eylemde birlik" ilkesi tüm topluma egemen disiplin anlayışı olur.

Bu dediklerimizi Sovyetlerin tarihinden ve bugününden de izlemek olanaklıdır. Örneğin, en son 3 aralık 1979'da Pravda başyazısında "yığın haberleşme araçları, halkın iş ve savaşımının büyüklüğü derin, canlı ve etkin bir biçimde yansıtmaya, insiyatifi ve ilerici yöntemleri coşkuyla desteklemeye, eksiklerin şiddetle eleştirmeye ve giderilmesine yardımcı olmaya" çağırıldı. Eksiklerin açık eleştirisi söz konusudur.

1980, 10. planın son yılıdır. Bu nedenle 1980'e girerken planın geçen dört yılının değerlendirmeleri yapıldı. Kasım'da toplanan SBKP MK Plenumu, eksiklerin açıkça eleştirisini yaptı. Novosti şöyle diyor: "Parti bu soruna içten ve açık bir yaklaşımı, sorunlarımızı çözmede ve karşılaştığımız güçlüklerin üstesinden gelmede önemli bir koşul sayar". SBKP içten ve açık yaklaşım diyor ve uyguluyor.

Açık tartışma Sovyetler'de yürüyor. Örneğin, 20 aralık 1979'da Sovyet Rusya dergisinde Goncharov yoldaş, Yugoslav Barba gazetesine açık eleştiri yöneltiyor. Pravda, SBKP'nin kasım plenumundan söz ederken şöyle diyor: "Plenum, tartışmakta olan sorunlar üzerine bir karar aldı. Tartışma basında da yayınlanmıştı."

Oportünistlere göre, Lenin devrimden önce, özellikle menşevikler varken polemik için açık tartışma eylemde birlik dedi! Hayır. Lenin şöyle diyordu:

"Biz, disiplinin önemini ve bu kavramın işçi sınıfı partisinde nasıl anlaşılması gerektiğini defalarca belirttik. Disiplini *eylem birliği, tartışma özgürlüğü, ve eleştiri* olarak tanımladık.

"Ancak böyle bir disiplin ileri sınıfın demokratik partisine yaraşır bir disiplindir. İşçi sınıfının gücü örgütlenmede yatar. Yığınlar örgütlenmemişse proletarya hiçbir şeydir. Örgütlüyse herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, pratik uygulamada birlik demektir. Fakat her eylem ancak hareketi geriye değil ileri itmeye, proletaryayı ideolojik olarak geriletmeye, yozlaştırmaya ve zayıflatmaya değil birleştirmeye, ilerletmeye yaradığı için ve bunu yaptığı sürece değerlidir. İlkeler üzerine kurulmamış örgüt anlamsızdır ve pratikte işçileri egemen burjuvazinin zavallı bir kuyruğu haline getirir. Bu yüzden *proletarya tartışma ve eleştiri özgürlüğü olmayan eylem birliği tanımaz*" (abç). (Lenin, c.11, s.321).

Devrim sonrasında ise aynı anlayışı tüm proleter yığınlara aşılıyor. Bu anlayışın oturması için çabalıyor. Şöyle diyor:

"Her yeni toplum düzeni insanlar arası yeni ilişkiler, yeni bir disiplin ister. Bir zamanlar feodal disiplin olmadan ekonomik yaşam olanaksızdı. O zamanlar yalnız bir disiplin vardı: Kamçı disiplini. Kapitalistlerin yönetimi sırasında disiplin gücü açlıktı. Şimdi ise, Sovyet devrimiyle, sosyalist devrimin başlamasıyla disiplin yeni ilkeler üzerinde kurulmak zorundadır. İşçilerin ve yoksul köylülerin örgütlenme gücüne inanan bir disiplin, yoldaşlık ilişkisinde bir disiplin, sapına dek karşılıklı saygıya dayanan bir disiplin, savaşımda bağımsızlığa ve girişkenliğe dayanan bir disiplin" (Lenin, c. 27, s. 515).

Lenin başka bir yerde yine yeni disiplinden söz ederken, belirleyici olan işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır der. Bir başka yerde ise şöyle der: "İşçilerin azgın, kabaran, bentlerini aşan, buhar seli gibi coşkun 'açık toplantı' demokrasilerini, çalışma sırasındaki çelik disiplinine, tek kişinin, Sovyet liderinin isteğine sorgusuz sualsız boyun eymesiyle bağdaştırmayı öğrenmek zorundayız" (Lenin, c. 30, s. 476). Açık tartışma, eylemde işte çelik birlik!

Bizim oportünistlerimiz kendiliğindencidir. Bu nedenle kapitalist toplumda var olanla yetinirler. Ve gerçekten de, savundukları disiplin anlayışında eylemde birlik vardır ama bu bilince değil partiden atma tehditine dayanır. Atılırım korkusuna dayanır.

Sonra, yıllarca sendikalarda işçilere örgütlülük, planlılık nutukları çektiler. Bunlar işçide vardır. Yapılması gereken bunun sınıf bilinciyle, doğru ideolojiyle birleştirilmesidir. Oysa açalım H. Erdal'ın, Ö. Sağlam'ın yazılarını, öznel öge diye sürekli örgütlülük, planlılıktan söz ederler. Bilincin değil kendisine "bilinç" sözüne bile raslayamazsın. Kendisi kendiliğindenci. Kendinde yok ki nasıl bilinç versin.

Biz, oportünistlerin disiplin anlayışını yadsırken, eylemde birliği değil, bunun atılırım tehditine dayanan, bilince dayanmayan yönünü kaldırıp atıyoruz. Eylemde birlik anlayışını bilinçle, girişkenlikle bağlıyoruz. Ve bu anlayışla ileri toplum düzeninin, sosyalizmin de sözcülüğünü biz yapıyoruz.

Sonunda menşevikler en sıkı tokadı disiplinli proletaryadan yiyecekler.

Kokuşma Sürecinde Menşevizm

Coşkun Adalı, Ankara

Lenincilerin ilerici başkaldırışına menşeviklerin, likidatörlerin karşı isyanı sürüyor. Ama bu karşı isyan istedikleri sonuçları getirmiyor. Aralık 1979 *Atılım*'ında çıkan "Leninci Parti ve Oportünizmle Savaş" başlıklı bir *küfürname* batağa biraz daha battıklarını gösteriyor.

Yazının genel sistematiği şöyledir: Komünist partisi Leninci normlara göre kurulmuştur. Bu, örgütsel disiplini getirir. Örgütsel disiplin ideolojik birliği zorunlu kılar. Bunun için ideolojik tartışma yapılamaz. Yapılırsa bu çoğulculuk (plüralizm) olur. Parti içi tartışmayı da MK açar (yani isterse hiç açmaz!). Bütün bunların tersi parti anlayışıyla bağdaşmaz. TKP Leninci normlara göre çalışır. Çünkü yöneticileri Lenincidir!

İşte tepetaklak duran menşevik mantık: "TKP yönetiminin Leninci olduğu" ilahi gerçeği sorgusuz sualsiz veri olarak sunuluyor. Bu "ilahi" gerçek her zaman, idealizasyonla, efsanelerle, üfürükçülükle sımsıkı korunur. Çünkü bu varsayım sual edilirse, yüce TKP'nin "üst düzeydeki ideolojik birliği" kağıttan evler gibi çöküverecek. Yazının girişinde değinilen "Partinin diyalektik gelişme yasallıkları vardır", "Hiçbir komünist partisi örgütsel ve ideolojik gelişmesinin tamamlandığı kanısına hiçbir zaman asla kapılmaz" yollu desturlar TKP üst yönetimi için geçerli değildir. Yani bunları kapsamaz. TKP üst yönetimi örgütsel - ideolojik gelişmesini çoktan tamamlamış, parti üstü bir varlık haline gelmiştir. Bunlara "diyalektik gelişme" falan da işlemez. Artık kabuk bağlamışlardır. Yeri gelmişken söyleyelim, 'diyalektik' sözcüğünü menşevikler özellikle tabanda çok vulgarize ederler, bilir bilmez kullanırlar. Zaten bir menşevik "diyalektik"li laflara başladı mı bilin ki konuştuğu meselelere pek aklı ermiyor. Militan birşey sorunca menşevik ona "Bu diyalektiktir" yollu bir yanıt verirse bilin ki bu "Kafanı bu işlere yorma, bizlerin pek aklı ermez" anlamına gelir. Neyse, bu da ayrı bir konu.

Şimdi bu başaşağı duran mantığı ayakları üstüne dikelim. Parti toplumsal gelişmenin nesnel bir gereksinimidir. Leninci parti normlarının varoluşunun nesnel temeli devrimci bir hareketin varolması ve bu normlara gereksinme duymasıdır. Devrimci bir teori olmadan da devrimci bir hareket olamaz. Yani ideolojik birlik herşeyin başıdır. Bu birlik açık tartışma yoluyla *oluşur, korunur*, üst düzeylere *yükseltilir ve pekiştirilir*. İdeolojik birlik örgütsel birliği, disiplini getirir. Menşeviklerin sandığı gibi bakkaldan satın alınmayıp kendileri sınıf savaşının bir ürünü olan Leninci normlar bu örgütsel disiplin temelinde işlerlik kazanır.

Nasıl bir disiplin

Yazıda şöyle deniyor: "Aybar, Leninci parti disiplininin burjuva örgüt modelinden kaynaklandığını, Yürükoğlu ise komünist disiplin anlayışının kökünün Osmanlı feodal geleneklerinde olduğunu ileri sürüyor." Yalanın kuyruklusu bu olacak herhalde. *İşçinin Sesi* komünist disiplinin ne olduğunu topunuza, papağan gibi ezberletse bile tekrar edemiyeceğiniz bir düzeyde öğretti. Kökü Osmanlı feodal geleneklerinde olan disiplin anlayışı komünist disiplin değil, *sizlerin* disiplin anlayışınızdır. Kendi formasyonlarının ne kadarı "Lenincilik"le, ne kadarı Osmanlı gelenekleriyle yoğrulduğunu doğal olarak kestiremeyen yöneticiler anlıyamıyorlar ki parti yönetmek çiftlik (veya bağ) yönetmekten farklıdır. Üstelik çarpıtma ve demagoji devam ediyor: "Her iki oportünist görüş de işçi sınıfının toplumsal yeri nedeniyle kapitalist üretim disiplini içinde sürekli eğitilmesinin kendi çıkarları doğrultusunda sınıf disiplininin gelişmesinde önemli bir temel olduğunu bilinçli olarak gözardı ediyor". Nerede bunu yapmışız, belli değil.

Kapitalist üretim disiplini proletaryaya üretimin dayattığı *nesnel* bir disiplindir. Leninci disiplin ise *öznel* bir olgudur. Böyle nesnel bir disiplinin varlığı siyasal davranışta da disiplinli olmak için olumlu bir temeldir. Proletaryanın böyle bir temele sahip olması partinin proletarya içinde hızla etkinleşebilmesinin önünü açar.

Oportünist, sen ancak Leninizmle daha yeni karşılaşan bir işçiye, o da kısa bir süre için, kendi anlayışını bulaştırabilirsin. Çünkü senin ne menem bir şey olduğun alnında yazmıyor. Eğer bir de Osmanlı terör gelenekleri toplumun psikolojisinde etkilerini sürdürüyorsa ve de proletarya gençse, bu yozlaştırma geçici olarak etkili olabilir. Ama sonunda menşevikler en sıkı tokadı da bu disiplinli proletaryadan yer. Kısacası üretimin proletaryaya getirdiği nesnel disiplini, sınıf savaşı geliştikçe unufak olacak olgulara, idealizme (kafalardan tanrı, ulus, ırk, vb., özneleri çıkarıp yerine partiyi koy, al sana idealizm), geleneklere, genel kültür geriliğine dayanarak menşevik disiplin anlayışına temel yapmak övünülecek birşey değil, bir suçtur. Leninci disiplin anlayışı çok daha farklı bir şeydir: "Disiplinin önemine ve işçi partisinde disiplin kavramına ilişkin görüşlerimizi sık sık ana çizgileriyle belirttik. *Eylem birliği, tartışma ve eleştiri özgürlüğü*— Bizim tanımlamamız böyledir. Ancak böyle bir disiplin en ilerici sınıfın demokratik partisine yakışır. İşçi sınıfının gücü örgüttür. Yığınların örgütü olmazsa proletarya hiçtir. Örgütlenmiş proletarya herşeydir. Örgütlenme eylem birliğidir, pratik eylemin birliğidir. Ama elbette tüm eylemler ve her türlü işlev yalnız ileri götürüldüğü ve geri itilmediği için, proletaryayı ideolojik bakımdan perçinlediği, onu yücelttiği ve aşağı düşürmediği için, bozmadığı, zayıflatmadığı için ve yalnız bu ölçüde değer taşır. İdeolojik içeriği olmayan örgüt, pratikte işçileri iktidar sahibi burjuvazinin acınacak uyduları haline dönüştüren bir bozukluktur. Bundan dolayı proletarya tartışma ve eleştiri özgürlüğünden yoksun bir eylem birliği tanımaz. Bundan dolayı sınıf bilinci olan işçiler, ilkelerin çok ciddi bir biçimde çiğnenebileceğini ve dolayısıyla tüm örgütsel ilişkilerin kesilmesinin zorunluk haline geleceğini asla unutmazlar." (V.İ. Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine - Marx, Engels, Lenin*, Sol Yayınları, s. 264-5)

İşçinin Sesi'nin savaşımı bu çizgiden hiç şaşmamıştır.

Tartıştıracağız

Gelelim "tartışma" konusuna. Yazı, "Sağ revizyonistler gibi bunlar da açık eleştiri ve tartışma adı altında görüşlerin plüralizmini içeren bir parti anlayışını savunuyorlar" diyor. *İşçinin Sesi*'nin plüralizmi savunmadığı açıktır.

Asıl bunların parti anlayışı plüralisttir. Biraz kendi yayınlarını okusunlar. Bizim menşevik basın kadar çoğulcu bir başka menşevik basın az bulunur. Devrimin birçok canalıcı sorununda menşevikler tonları farklı birçok "sağ" görüşü (hatta eskiden Leninci görüşlere de taviz verirlerdi) yanyana sunuyorlar. Çünkü bunlar, devrimci durumda hizipçi didişmelerini çatlaksız patlaksız sürdürebilmek ve de kariyerlerine yapışıp kalabilmek için plüralist olmak *zorundadırlar*.

Lenınciler ne diyor? "Meseleler bağlansın" diyor. Oportünistler Leninci çözümlemelere saldırınca da "açık tartışalım" diye diretiyor, "artık Kongre toplansın" diyor.

Oportünistler bu sefer de "Tartışırız ama sizinle tartışmayız" diyorlar: "Partide tartışma şu ya da bu oportünist parti düşmanı istiyor diye yapılmaz. Partide tartışma, Merkez Komitesi Genel Sekreteri Bilen yoldaşın belirttiği gibi örgütlü olur. Merkez Komitesinin kararlarıyla, Parti tüzüğünün ilgili maddeleri gereğince yapılır" (agy). Aman yarabbi! Demek TKP üst yönetimi 1932'den bu yana Türkiye devrimi ile ilgili herhangi bir konuda herhangi bir tartışmaya gerek görmemiş! Kanuni Sultan Süleyman'ın saltanatından daha uzun bir süre içinde MK "tasarruf" yetkisini kullanmış, tartışma açtırmamış. Bu hastalığı, kalıtımsal yolla gelecek MK'lara devredeceklerini sanıyorlar herhalde. Bir de utanmadan: "Politik, ideolojik hiçbir konuda kadrolarımızın zihninde en küçük bir bulanıklık bile olmamalıdır. Bu bakımdan yayınlarımızda her kavramın açık seçik işlenmesi, araştırmalar yapılması, bu araştırma sonuçlarının parti basınında tartışılması ve her yeni beliren sorunda görüş birliğinin bu yolla sağlanması gerekiyor" diyorlar (*TKP Konferansı-Belgeler*, Temel Yayınları, s. 217). Yalayamayacaklarsa tükürmesinler.

Yazıya dönelim: "Öyleyse şimdi bu gurubun Partiden tartışma hakkı istemelerini nasıl karşılamak gerekir? Yazdıkları her satırda Türkiye Komünist Partisi'ne kara çalanların, uluslararası komünist hareketin ilkelerini tartışma konusu yapmaya yeltenenlerin bir de partiden tartışma hakkı istemeleri gerçekten gülünç. Hırsız ev sahibinden bir de borç istiyor". Yani "Lenincilerle tartışmayız". Hatta "Lenincilerle tartışma yapılır mı yapılmaz mıyı da tartışmayız"! Biz tartışma hakkını söke söke alıyoruz ve tartışıyoruz. Taban bastırınca menşevikler de ideolojik düzeylerinin el verdiği ölçülerde küfür müfür birşeyler karalıyorlar, "tartışıyorlar". Ayrıca kapitalizmin sosyal ahlakı ta ilklerine işlemiş bunların. "Ev sahibinin özel mülkiyeti tartışılmaz, ona

Kokuşma Sürecinde Menşevizm

dokunulamaz" diyorlar.

"Tartışma", konusunda *çok ilginç* bir olguyu da burada gün ışığına çıkarmakta yarar var. Yazıda her ne kadar "parti içinde tartışma olur" diyorlarsa da tabanda "partinin ideolojisi tektir, parti içinde ideolojik tartışma olmaz" diye ayak diretiyorlar. Sonra Lenin'in yapıtlarının tümünde değişmez bir çizgi halinde izlenebilen mantığını gözardı ederek Lenin'i, Lenin'in karşısına koyuyorlar. *Ne Yapmalı*'daki Lenin'i 'daha sonraki' Lenin'den ayırıyorlar. Lenin'i, Bolşevizmi dönemlere bölüyorlar. Neredeyse "Büyük Ekim Devrimi'ni Lenincileşmemiş bir parti yaptı" diyecekler.

Birlik ve partiye güven

"Partinin Leninci Birliği", "Partiye sarsılmaz güven" belgilerini menşevikler ağızlarından düşürmüyorlar. Bunlar partinin Leninci birliğinden ne anlıyorlar? Bunu Yürükoğlu yoldaş 'Geleceği TKP'miz Kursun' (İ.S. sayı 113-114) yazısında bir güzel açıklıyor. Balığı baştan kokutan mikropların, yani partiden gizli çalışan oportünist fraksiyonların, hiziplerin Lenincilere karşı en bayağı yöntemlerle savaşma temelinde oluşturdukları *eylem ve cephe birliği*. Yani *likidatörlerin birliği*. Bu "birlik" ideoalizasyonla kamufle ediliyor, korunuyor. Kirli çamaşırlar ortaya döküldükçe idealizasyona daha da hız veriyorlar. Buna karşı Leninciler kızıl bayrağı daha da yükseltince, idealize edilen bu adamların çapsızlıklarını kanıtladıkça ne oluyor? Leninciler "Partiye güveni sarsıyor". Likidatörlerin statik birliğine güven anlamındaki böyle bir güvene ne parti militanlarının ne de işçi sınıfının gereksinimi yoktur. Sarsmak ne kelime böyle bir "güven"i yoketmek gerekir. İşçi sınıfı kendisini kuzu kuzu faşizm celladına götüren burjuvazinin bu sadık gardiyanlarına güvenmeyecektir. Cellatla hesaplaşmanın elverişli koşullarda olması için gardiyanın etkisini kurutacaktır.

Konspirasyon konusuna gelince, parti militanlarının kendilerince el yordamıyla oluşturdukları, parti yaşamında uyguladıkları artizanca bir konspirasyon var. Ama likidatörler "tartışma konspirasyonla önleniyor kışkırtmasıyla boşlama çağrısı yaptığımız" konspirasyondan bunu kastetmiyorlar (agy). Onların kastettiği konspirasyon kendi fraksiyonel çatışmalarını militanlardan gizlemeye yarayan "konspirasyondur". Biz böyle bir "konspirasyonu" boşluyoruz. Bunu görev biliyoruz.

Leninciler konspirasyonu ideolojik-politik savaşıma bulaştırmayarak gerçek ve sağlam bir konspirasyon anlayışı getiriyorlar.

Yaşasın Leninci TKP

Binbir türlü demagojiyle ideolojik-politik tartışma platformlarından kaçıyorsunuz. Kaçarken de küfür ediyorsunuz. Devrimi arkadan vurdurtmayız. Partimizi bolşevikleştireceğiz. Bunu önleyemeyeceksiniz. Partimizi canımızdan çok sevdiğimiz için sizlerle tartışacağız. Temiz militanları elinizden kurtarmak için tartışacağız. Likidatör yüzlerinizi sergilemek için tartışacağız.

"... Çünkü içinde önemli ayrılıkların iyice aydınlığa çıkarılmadığı, çeşitli eğilimler arasında açık bir savaşımın bulunmadığı, hangi parti önderlerinin, hangi parti örgütlerinin şu ya da bu yolu temsil ettiği konusunda *yığınların* aydınlatılmadığı hiçbir yığın partisi, hiçbir sınıf partisi olamaz. Ama biz bu partiyi *yaratıyoruz*. Bizim iki kanadımız tarafından savunulan görüşlerin bütün ötekilerin önünde açık, belirgin, gerçekten bulunmasını sağladık. Kişisel sertlik, fraksiyon çekişmesi ve gürültüsü, skandallar ve parçalanmalar — bütün bunlar *iki taktiğin* yardımıyla gerçekten proleter yığınların, siyasal konularda bilinçli bir tavır alma yeteneğinde olan herkesin gerçekten öğrenmesiyle karşılaştırıldığında önemsizdir. Bizim kavgalarımız ve bölünmelerimiz unutulur. Bizim taktik ilkelerimiz, keskinleşip çelikleşerek, Rusya'da işçi hareketinin ve sosyalizmin tarihine temel taşları olarak geçer. Yıllar, hatta belki de onyıllar geçecek ve yüzlerce çeşit pratik konuda şu ya da bu akımın etkisi izlenebilecektir. Rusya'nın işçi sınıfı ve tüm halk, bolşeviklik ve menşeviklik kılığında kiminle karşı karşıya olduğunu *bilir*." ('Peki, Yargıçlar Kimdir?' — *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Marx, Engels, Lenin, Sol yayınları, s.279-280)

İşte biz böyle geniş ve derin perspektiflerle yola çıktık. Bugün TKP'de iki kanat vardır: Leninci kanat ve içinde binbir likidatörün cirit attığı oportünist kanat. İdeolojik platformda küfürden başka bir sözü olmayan bu yönetici oportünist kanat, Leninci kanadı tasfiye yoluyla yok edeceğini sanıyor. Yanılıyor. Çünkü kapitalizm altında burjuvazi, proletaryayı ne tasfiyeyle, ne başka türlü yok edemez. Ama bunun tersi olur. Proletarya burjuvaziye karşı, devrim yapar. Leninciler de ülkemizde devrimi yaparak menşevizmi *tarihsel olarak* tasfiye edeceklerdir.

Leninizmin soylu ve evrensel misyonu yanında sizin menşevizminiz tarihin küçük bir ayrıntısı olarak kalacaktır.

Proletaryanın Devrimci Örgütü

Savaş Tanksavar, Ankara

Bugün hareketimizin içinde hararetli ve gecikmiş bir tartışına sürüyor. Bu tartışma ana olarak neleri kapsıyor? Örgüt ve örgütlenme anlayışı, tekeldışı burjuvaziye karşı tavır, devrimci durum ve görevlerimiz, Sovyetler Birliği'ne yaklaşım, eylem ve cephe birliği sorunu, ulusal sorunda takınılacak tutum, v.s... Bu yazıda örgüt ve örgütlenme anlayışı üstünde duracağım.

Önce partinin, demokratik örgütlenmeden farkını görelim. Demokratik örgütlenmeler (sendika, oda, meslek kuruluşları, gençlik ve kadın örgütleri, vb.) en geniş kitleyi toparlamaya çalışan yığın örgütleridir. Kendi alanlarındaki en geniş anti-faşist kitleyi toparlayıp, örgütlemek ve proletaryanın savaşımı, hedefleri doğrultusunda eyleme sokmak bu örgütlerin başta gelen görevlerindendir. Demokratik yığın örgütlerinin kendi iç işleyişleri vardır. Örgütsel olarak bağımsızdırlar. Komünistlerin görevi ve bu örgütlere yaklaşımı, tabanlarıyla birlikte bu örgütleri politik olarak işçi sınıfı bilimine, son tahlilde, komünist partisine bağımlı kılmaktır.

Komünist partisi ise sınıfsal örgütlenmenin en üst biçimidir. Proletaryanın savaşımında ideolojisi ile birlikte en önemli silahıdır. Savaşımı devlete, siyasal iktidara karşı siyasal savaşımdır. Burjuva düzeni yıkıp proletaryanın iktidarını kurmak için savaşır. Bu yolda yakın ve uzak amaçları için değişik bağlaşıklıklara gider. Çeşitli taktikler uygular. Temel ilkelerinden ise ödün vermez.

Parti, demokratik örgütlere öncülüğünü kabul ettirir. Gerekirse kendisine bağlı örgütlerini de kurar. Marksizm-Leninizme dayalı eğitim verir. Ve bu yığın örgütlerini proletaryanın çıkarları doğrultusunda eyleme sokar.

Bu örgütün genel yapısını ve ilkelerini Lenin, *Ne Yapmalı*'da çizmiştir. Lenin şöyle diyor:

"...devrimciler örgütü, herşeyden önce ve esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kişilerden oluşmalıdır. Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, *işçilerle aydınlar arasındaki* ve hele ayrı ayrı meslekler arasındaki *her türlü ayrım kesin olarak silinmelidir.* Besbelli ki, bu örgüt, pek geniş tutulmamalı ve olabildiğince gizli olmalıdır" (Lenin, *Ne Yapmalı*, Sol Yayınları, s.139-140).

Lenin'den bu alıntıyı okuyalım ve Türkiye'deki devrimciler örgütümüze(!) bakalım. Öyle bir örgüt ki alabildiğine *yığınsal(!). gizli(!)* ve mesleği *devrim yapmak(!)* olanlar toplanmış.

Hayır, yoldaşlar. Proletaryanın devrimci örgütü böyle olamaz. Parti, komünist partisi, Lenin'in dediği gibi profesyonel devrimcilerden oluşmalıdır. Hele hele öğrenci gençlik içinde bir örgütlenme gerektiği zaman işçilerden on kat, yüz kat daha fazla sınanmışlık aranmalıdır. Düşmanın bile saygısını kazanacak bir örgüt kurmalıyız. İllegalite koşullarına sıkıca uyan, demir disiplinli, yığınlarla kaynaşan ve yığınların önünde yürüyen, profesyonel devrimcilerden oluşan örgüt ancak komünist partisi adına hak kazanabilir.

Bu arada demokratik merkeziyetçilik ilkesinin menşeviklerce yorumlanışından iki örnekle söz edelim. Bundan 7 ay önce Ankara'da yapılan bir toplantıda menşeviklerin en sorumlu kişisi "demokratik merkeziyetçilik, merkeziyetçiliktir" diye kestirip atarak bürokratik disiplinci, tartışmaya yer verilmeyen anlayışı ne de güzel açığa vuruyordu. Diğer örneğimiz İzmir'den. Bir arkadaşımız "yöneticilerimiz Avrupa komünizmini savunursa, disiplin adına biz de savunmak zorunda mıyız?" diye İzmir'deki menşeviklerin en sorumlu kişisine soruyor. Aldığı cevap "evet"! Evet, baylar. Siz böyle diyebilirsiniz. Avrupa komünizmini de savunabilirsiniz. Ama biz böyle yapmayacağız. Sizi tuttuğunuz *takımla* soyunma odasında bırakacağız. Bizim disiplinimiz Leninci disiplindir. Biz her zaman doğrunun yanındayız. Doğru da Leninizmdir.

Yazımızı Lenin'in örgütün genel yapısını çizdiği sözleriyle bitirelim:

"1. Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez. 2. Hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yığınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgüte olan gereksinme o ölçüde ivedileşir, ve bu örgüt de o ölçüde sağlam olmalıdır. 3. Böyle bir örgüt esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır. 4. Otokratik bir devlette, böyle bir örgütün üyelerini devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerle ve siyasal polisle mücadele sanatında profesyonel olarak eğitilmiş kimselerle ne denli *sınırlarsak* örgütü, açığa çıkartmak, o ölçüde zorlaşacaktır. 5. Harekete katılabilen ve orada etkin olarak çalışabilen işçilerin ve öteki toplumsal sınıflardan gelme ögelerin *sayısı* o ölçüde *büyük* olacaktır" (Lenin, agy, s.153-154).

Devrim Savaşımı - Köylülük

Yakup Koparan, Izmir

İleri demokratik halk devriminde başı işçi sınıfı çeker, işçi sınıfının yanında yürüyen bir güç vardır. O da köy emekçileridir. İşçi-köylü bağlaşıklığı üzerine çok söylendi. Özellikle oportünizm söyledi. Çukurlar kazdı, duvarlar ördü, köprüler kurdu. Nerede kurdu? Bürolarda. Bu süslü sözler kağıt üzerinden öteye gidemedi masa başında, büroların duvarları arasında çakılı kaldı. Oportünizmin cibilliyetidir "sözde var işe gelince yok", neden yok sırası gelince anlatacağız. Ancak bir noktaya işaret etmek istiyorum.

Demokratik köylü örgütlenmesinde önemli adımlar atan, örgütlenmenin doğruluğunu kanıtlıyan Ege Köy-Der öncülüğünde geçtiğimiz aralık ayı boyunca, yaklaşık 170 bin tütün üreticisine yönelik somut çalışma yapıldı: Tütün üreticileri Kurultayı. Tütün üreticileri %40'ı topraksız olan ve devrim mücadelesinde önemli yeri olan köy emekçileri yığınıdır. Kurultay işçi köylü bağlaşıklığından sözde değil, somutta kimin ne anladığını açıkca ortaya serdi. Bir yandan da, ilerici, devrimci tarım mühendislerini köy emekçileri ile kaynaştıran somut adım oldu.

1. Ege Tütün Üreticileri Kurultayı 27 kasımda köylerde ön toplantılarla başladı. 30 aralıkta Büyük Kurultayla İzmir'de noktalandı. Kurultay programı 15 kasımda sendikalara ve Birlik Dayanışmacı demokratik örgüt sorumlularına iletildi. Herşeyden önce temel sorun mali durumdu. Düğüm noktası buradaydı. Oportünistler Köy-Der'in mali durumunu iyi biliyorlardı. 150 bin TL gerekiyordu Kurultay için. Oportünistler biz olmadığımız yerde ot bile bitirmeyiz mantığı ile parasal destek sağlamadılar. Flama yazma işlerini engellediler. Köylere gidişlerde ajitatör işçi istenmişti kulak arkası ettiler. Bu engelleme yöntemleri tutmayınca uçtular kara kargalar gibi çevreye; Kurultaya katılmayın, engel olun katılanlara. Neden? Köy-Der'de *İşçinin Sesi*'ni savunanlar var. Köy-Der'den uzak durun.

İşçinin Sesi o kadar korkutmuş ki işçi-köylü bağlaşıklığından dem vuranlar somut çalışma karşısında bir anda yok oldular. Tüm engeller militanca aşıldı, 25 bin bildiri en ücra köşelere dağıtıldı. İşçi sınıfının legalde sesiyim diye yola çıkan gazete tütün üreticileri kurultayı için gerekli ciddiyeti göstermedi. Gerek köy düzeyindeki çıkışlarda, gerekse tütün üreticileri kurultayının yığınlara ulaşması hakkında gerekli çabayı göstermediler.

Sağ oportünistlerin devrim kaçkını, köylü düşmanı Troçkist görüşleri pratik içinde parçalandı ve eridi. Bu kez sağ oportünistler köy düzeyindeki Kurultaylarda sağlayamadıkları başarısızlığı, İzmir merkezi Kurultayda yaratmak için kolları sıvadılar. Kurultay canlı bir şekilde olmasaydı, sağ revizyonistler keyiften kadeh kaldıracaklardı.

Sağ oportünistler son günlerde çöl ideolojileriyle, Lenincilere Troçkist diye saldırarak militanların kafasını bulandırmaya çalışıyorlar. Fakat yaşam oportünistlerin köylülük konusunda ciddiyetsiz tavırlarıyla, aynada kendi Troçkistliklerini gördüğünü doğruluyor.

Oportünistlerin tüm çabaları yığınlar önünde mahkum oldu. O zaman başka çaba sarfetmek gerekiyordu. Ne yapmalıydı. Birbirine Leninci ilkelerle bağlı örgütçüleri çeşitli yollardan kafa kol atıp kaleyi içten fethetmek gerekiyordu. Bu sefer bunu denediler. Bazı kaygan kişiler böylelikle bizce saygınlıklarını yitirdiler. Lenincileri birbirine bağlayan Leninci görüşlerdir. Devrime olan inançlarıdır. Hiç kimsenin soğan başı olmaya niyeti yok. Hak etmeden baş olmayı tarih size bağışlamış. Sonunuz kurt var diye köylüleri çağıran daha sonrada gülen yalancı çobanın sonu olacak. Çünkü gerçek kurt geldiğinde, yardımınıza yalancı olduğunuz için kimse gelmeyecek.

Biz oportünistlerin köylülüğe karşı ciddi tavır almadıklarını yanlız son kurultaylarda yaşamadık. Turgutlu'daki, Söke'deki binlerce tarım işçisinin günlerce süren ve başarılı biten direnişlerinde de oportünistler tarım işçilerinden yana tavır alamadılar. (Basın açıklaması dahi yapmadılar) İş işten geçtikten sonra *Savaş Yolu*'nda tarım işçileri direnişini masa başında değerlendirerek ahkam kesiyorlar. Lenin bir bölgede başlayarak ayaklanmanın tüm ülkeyi sarabileceğini devamlı olarak vurguluyor. Devrimci durum yaşayan ülkemiz açısından direnişlere çıkmak ve militanca direnişleri sürdürmek, direnişlerin ülke çapında canlı ajitasyon ve propogandasını yapmak, burjuva devlet mekanizmasının devrimci şiddetle parçalanacağını canlı bir şekilde anlatmak Leninci bir görevdir.

Tütün üreticilerinin gerçek kurtuluşlarının ileri demokratik halk devrimi olduğunu çok iyi biliyoruz. Ayrıca kimseden fetva istemiyoruz, bizim militanca tavrımızı direnişçi tarım işçileri, tütün üreticileri kurultayları için dağ başlarına kadar gittiğimiz tütüncü köylüler bilir. Bizi ilgilendiren, köylülerin bunu bilmesidir. Oportünistlere verilecek hesabımız yok, alacak hesabımız var.

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

Devrimimizin Başarısı Kadınların Katılımına Bağlıdır

R. Yürükoğlu

Sınıfların belirmesi, özel mülkiyetin ve devletin ortaya çıkmasıyla kadınların ezilmeleri, horlanmaları, sömürülmeleri de alın yazısı oldu. Dünyadan çeşit çeşit düzenler geldi geçti, kadının ezilmesi değişmedi. İşçi, emekçi kadınlar, sınıf sömürüsü yanında bir de kadın oldukları için sömürülüyorlar.

Yurdumuzda da kadın, toplumun her alanında "ikinci sınıf" vatandaştır. İşinde, evinde, okulunda, yasalar karşısında her zaman eşitsizlikle, haksızlıkla, ezgiyle karşı karşıyadır. Hatta hatta, devrimci örgütlerde bile durumu pek farklı değildir. Çeşitli yönetim katlarında kadınların oranı bunu gösterir. Ne denli komünist, devrimci olsak, bin yılların geliştirdiği erkek şövenisti tutumları değiştirmek, yoketmek kolay olmuyor.

Oysa kadınlar toplumun yarısıdır. Onları kazanmadan devrim olmaz. Onları yalnızca işçi-emekçi olarak kazanma çabası ise yetersiz kalır. Onların, kadının toplumdaki yerinden gelen özel sorunları da vardır. Bu nedenle, onları ancak kadın olarak da, işçi sınıfı hareketine kazanabilirsek, gerçekten kazanırız.

Bunun için en başta erkek komünistler kendilerini eğitmelidirler. Evdeki, partideki, örgütteki tutumlarını gözden geçirmelidirler. Kadın sorunu yalnız kadınların sorunu değildir. Bu sorunun bir yarısı kadın, öteki yarısı erkektir. Karısıyla derinden eşit bir yaşantı kuramayan bir erkek komünist, bu eşitliği topluma nasıl verebilir? Kadın sorunundaki tutumu bir komünist partisinin demokratlığının önemli ölçütüdür.

Eylemlerde, yığın çıkışlarında, mitinglerde, çatışmalarda kadın devrimcileri hep "kayırıyoruz", onlara hep "cephe gerisi" görevler veriyoruz. Bu kesinlikle yanlıştır. Kadınların o çok büyük devrimci gücünü yeterince kavrayamamışız. Sovyetler Birliği'nde II. Dünya Savaşı sırasında düşman uçağına çarpıp kanadını kırarak düşüren kadın pilot filoları vardı. Çarın sarayını, savaş gücünden herkesin ürktüğü kadın hassa alayı koruyordu. Saflarımızdaki kadınların girişkenliğini, devrimci enerjisini kısıtlamayalım.

Kadınları devrimci savaşıma yığınsal olarak kazanabilmek için yığın çalışması yöntemlerimizi geliştirmeliyiz. Kadınlar arasında çalışmanın *özel yollarını* bulmalıyız. Bu iş için özel kadrolar, ajitatörler yetiştirmeliyiz. Türkiye kadın hareketinde önemli bir aşama olan İKD hareketi, oportünistler eliyle iflasa itildi. Erkek şovenisti anlayışın devrimci giysi giymiş biçimi, kadını çok geri, birşeyden anlamaz, siyasetten ödü kopar bir yaratık olarak görmektir. İşte İKD kurucuları kadın olmalarına karşın, ne ilginçtir ki kafaları bu anlayışla yoğruludur. Bunun üstüne bir de oportünizm eklenince, İKD, "biçki-dikiş kursu"na döndürüldü.

Bunun sonucunda kadınların korkunç devrimci potansiyeli patlatılamadığı gibi, kadınlar arasında çalışan kadrolarımızın da bilinci hızla düştü. Bu durumu İKD'yi girdiği çıkmazdan kurtarmak için vargücümüzle çalışmalıyız.

Bu deneyden de ders çıkartarak, kadrolar arasında çalışmanın Leninci anlayışını geliştirmek zorundayız. Komünist partisinde işçi-köylü-aydın ayrımı olmadığı gibi, kadın-erkek ayrımı da olmaz. Parti içinde kadınlar ayrı örgütlenemez. Ama kadınların örgütlenmesinden sorumlu özel bir komite ya da bürolar olur. Mutlaka olmalıdır.

Kadınlar arasında çalışmanın Leninci anlayışını geliştirmek, aynı zamanda bir *program* sorunudur. TKP'nin 3. programının "kadın hakları" bölümünü okuyun, göreceksiniz ki kadın sorunu küçümsenmiştir. İşin özü koyulmamıştır. Programın bu bölümü de, aşağıda önereceğimiz temel önermeleri içererek yeniden yazılmalı ve kadınlar arasındaki çalışmalarda pusula durumuna girmelidir.

1) Komünist Partisi'nin programı, kadının toplumsal yeri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki kopmaz bağı şiddetle vurgulamalıdır.

2) Komünist Partisi'nin programı, kadının gerçek kurtuluşunun ancak komünizmle sağlanacağını açıkça söylemelidir.

Bu iki noktayı içeren bir program, feminizm ve de erkek şovenizmi ile arasına kalın bir çizgi çeker. Bu iki nokta aynı zamanda, kadın sorununu toplumsal bir sorun olarak görmenin, onu proletaryanın sınıf savaşımına, devrim savaşımına bağlamanın da temelidir. Lenin'in komünistlere öğrettiği budur.

Bu iki nokta TKP programında yer almamış bile olsa, kadın-erkek tüm komünistlerin şimdilik hiç olmazsa akıllarında durmalıdır. Kadınlar arasındaki çalışmada tüm istemler, ileri demokratik halk devrimine, *iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna* bağlanmalıdır. Bu, oportünistlerin unuttuğu bir yöndür ama işin ABC'sidir. Bu gereği yerine getiren pekçok kadın komünist vardır, onlar bunu kendi girişimleriyle yapıyorlar. Oysa, yukarıda değindiğimiz iki noktayı içeren bir program herkesi böyle davranmaya zorunlu tutar. Programın varoluş nedeni bu değil midir?

Kadınlar arasındaki tüm çalışmalar devrim sorununa bağlanmalıdır. Hem de düzenli, sürekli ve sistemli bir biçimde. Bu çok açık. Ama bu, kadınlar arasına, kör değneğini bellemiş gibi "devrim" belgisiyle gitmek demek değildir. Kadınların *kendi* açılarından, sorunlarından, gereksinimlerinden ve istemlerinden yola çıkmamız gerekir. Onların kendi sorunlarından yola çıkarak, bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı gösterebilmeliyiz. Onların istemleri ile devrim arasındaki bağı gösterebilmeliyiz. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin kadınlara getireceklerini *somut* olarak gösterebilmeliyiz. Kadınları sınıf savaşımında işçi sınıfının yanına ancak böyle kazanabiliriz.

Kadınlar arasında militan çalışmadan korkmayalım. Türkiye'nin ortamı kadınları devrimci savaşıma sandığımızdan çok daha fazla hazırlamıştır.

Leninizm oportünizmi kadın sorununda da çökertecektir. Kadroların desteği Lenincilerde olacaktır. Militan, vurduğunu deviren, kahramanlık destanları dizen bir kadın hareketi! İşçi sınıfının devrim savaşımına omuz vermiş bir kadın hareketi!

Kadının kurtuluşu, proletaryanın kurtuluşuna bağlıdır. Ama devrimin başarısı da kadının katılmasına bağlıdır. Haydi yoldaşlar, kadınların gücünü gösterelim!

DEVRİMİN BAŞARISI KADINLARIN KATILIMINA BAĞLIDIR

Yiğitler Yiğitler Bizim Yiğitler

21 ocak pazartesi günü İzmir önemli bir saldırıya sahne oldu. Oportünistlerin iğrenç yüzleri bir kez daha bu olayda sergilendi. Bizler bu saldırıyı yaşadık, oportünistlerin kan bürümüş gözlerini daha bir yakından gördük... Ve bu gözlerde işçi sınıfına, emekçi halka karşı besledikleri kini, ihaneti okuduk. Ve bu olaydan sonra bir kez daha anladık ki, oportünistler Lenincilerin kararlılığından , gücünden, Leninci ideolojilerinden alabildiğine korkuyorlar. Daha çok korkacaklardır.

Bizler hiç bir yanlışa, abartmaya yer vermeden, yaşadığımız iğrenç olayı tüm açıklığı ile aktarıyoruz: Önce şunu belirtelim. Bizler İKD'nin daha düne kadar Ege bölge sekretaryasını oluşturan militanlarız. *İşçinin Sesi*'nden yana aldığımız kararlı tavır sonucu MY Kurulu, birçok yerde olduğu gibi karşı-devrimci tasfiyeci tavırlarını bizlere de yöneltti. Görevden alındığımız gibi, üyeliklerimiz de askıya alındı. Bizler kurduğumuz ilişkilerde, bilinçli bir biçimde tasfiyelerin tabana indirilmediğini gördüğümüzden, 21 ocak günü İKD'nin düzenlediği üye toplantısına katılmaya karar verdik. Amacımız bu meseleyi tartışmaya açmak, tasfiyelerin özünü tabana duyurmaktı. Eğer niyetimiz kavga çıkarmak, toplantıyı sabote etmek olsaydı bu işi örgütlü yapardık. Kaldı ki böyle bir niyeti taşıyanlar ancak devrim korkağı menşeviklerdir.

Toplantıya katılmamız önce menşevikleri büyük bir şaşkınlığa uğrattı. Daha sonra da ortalığı bir telaş sardı. Bizler diğer üyelerin arasında salonda yerlerimizi aldık. Menşeviklerin başını çeken 6-7 başı bozuk toplantıyı bir türlü başlatma cesaretini gösteremedi. Dışarda, bizlere karşı alacakları tavır konusunu 15-20 dakika süren bir görüşme sonucunda kararlaştırmış olacaklar ki içeriye girip toplantıyı başlatmaya karar verdiler.

Bir tanesi söze şöyle başladı: "Aramızda toplantıda bulunmaması gereken bazı arkadaşlarımız var. Onlar lütfen dışarıya çıksınlar". Kitle şaşırdı. Birbirine bakmaya başladı. Herkes dışarıya kimin çıkacağını merakla bekliyordu. Bizden ses gelmeyince bu sefer isim vererek dışarıya davet ettiler. Bunun üzerine birimiz kalkıp söze başladı: "Bizler İKD üyesiyiz. Burası bizim örgütümüz. Kimin bağından kimi kovuyorsunuz. Evet görevden alındık Üyeliklerimiz askıdadır. Fakat bizler MYK'nun bu kararını tanımıyoruz. Örgütümüze sahip çıkıyoruz. Kimse bizi buradan atamaz. Buraya kitle önünde bizlere karşı yapılan saldırıları açığa çıkarmak, nedenleri üzerinde açıkça tartışmak için geldik". Bu konuşma menşevikleri çıldırtmaya yetti. Histeri krizleri geçiren biri ağzından köpükler saçarak: "Arkadaşlar. Bunlar likidatördür. Bunlar işçi sınıfı hainleridir. Bunlar provokatördür. Toplantımızı sabote edecekler. Buna izin vermeyelim. Dövelim bunları kapı dışarı atalım" diye bağırmaya başladı. Toplantıyı yöneten menşevikse "Arkadaşlar, Merkezimizin kararlarına bizler sonuna dek saygılıyız. Bu hainlere aramızda yer yoktur. Haydi arkadaşlar atalım bunları"

Bizler toplantıya giderken böyle bir saldırıyı zaten bekliyorduk. Fakat işi bu kadar iğrenç boyutlara vardıracaklarını dışarda bekleyen İGD'lilerle sendikacılarla işbirliği içinde böyle bir saldırıyı düzenleyebileceklerini beklemiyorduk. Çok iyi niyetliymişiz. Ve Gördük ki tasfiye olayları tabana indirilmemiş. Bilinçle gizlenmiş. Bunu toplantıya katılanların şaşkın bakışlarından, aralarında "hain kim" diye aranmaya başlamalarından anladık. Bu insanların bizler olduğumuzu açıklayınca tanıyanların şaşkın bakışlarıyla karşılaştık.

Menşevikler bağırıp çağırıyorlar, bir yandan da saldırıyorlardı. Salon karıştı. Herkes ayağa kalktı. "Haydi arkadaşlar, saldırın" seslerine karşın taban hiçbir tepkide bulunmadı. Kadroların çoğunluğu bizlere el kaldırmaya yeltenmediler bile. Kime vuracaklardı. Daha düne kadar omuz omuza birlikte savaştıkları arkadaşlarına mı? Bizler kendimizi savunmak durumunda kaldığımızdan saldırılara karşılık verdik. Toplantı .....sendikasındaydı ve dışarda bir yığın menşevik hazır bekliyordu. İtiş-tepiş salona çıktık. Düşenler, korkanlar, bağıranlar, kaçanlar. Salonda korkunç bir izdiham yaratıldı. İşe İGD'den, İLD'den, sendikadan erkekler de karışınca olay daha farklı bir boyut aldı. Erkekli kadınlı bir yığın menşevik bozuntusu bir yandan çığlıklar atarken bir yandan alabildiğine vuruyorlardı. Kime? ÜÇ TANE KADINA!

Daha düne kadar faşistine, Maocusuna el kaldırmaya cesaret edemeyenler, üç tane kadına, daha doğrusu üç kararlı Leninciye karşı bu cesareti gösterebildiler. Onları korkutan, paniğe uğratan sadece üç kişiydi. Bizlerden biri dengesini kaybedip yere düşünce bunu fırsat bilenler tekmelemeye, sürüklemeye başladılar. Kimin kime vurduğu belli bile değildi. TÖB-DER'li ortacılar ise bu olayı merdivenlerden seyrederlerken, yüzlerinde olayın yarattığı şokun, şaşkınlığın etkisi okunuyordu. Onların suskunluğu aslında menşeviklerle kurdukları ortaklığın bir sonucuydu. Kendileri bu iğrenç saldırıyı nasıl açıklayacaklar? Bizlere el kaldırmayan tabana nasıl cevap verecekler?

Araya giren bir kaç kişi, menşeviklerle aramızda bir duvar oluşturunca 15-20 dakika süren kavga böylece sona erdi. Bizler, bundan sonra her toplantıda karşılarında bizleri bulacaklarını haykırırken, arkalardan bir slogan duyduk. Fakat cılız. Tabanın katılmadığı bir slogan "hainlerden hesap soracağız".

21 ocak pazartesi günü İzmir, üç kararlı Leninciye karşı kadınlı erkekli başıbozuk menşeviklerin düzenlediği, işte böylesine iğrenç bir saldırıya sahne oldu. Bu saldırı bizlere değil, gerçekte işçi sınıfına yapılmış bir saldırıdır. Asıl hainler bu saldırıyı düzenleyenlerdir.

"Bunlar engerekler ve
çıyanlardır,
Bunlar aşımıza, ekmeğimize
göz koyanlardır,
Bunlar burjuvaziyle elele verip
işçi sınıfını satanlardır
Tanıyın bunları ...
Tanıyalım".

Ve hep beraber haykırıyoruz,
Hainlerden hesap soracağız!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

İzmirli Leninci kadınlar

Durgunluğu Nasıl Aşacağız?

Son günlerde olaylar öylesine hızlı gelişiyor ki, öncülüğü alamayanın sona kalması kaçınılmaz. Burjuvazi yığınların psikolojisini oportünistlerden iyi anladığını kanıtlıyor. Özellikle burjuvazinin son aylarda aldığı önlemleri bir daha saymaya gerek yok.

Biz kadınlar da, gelişen olaylara karşı örgütlü şekilde tepkimizi duyurmak zorundayız. AP' nin olduğu kadar CHP'nin de çocuklarımıza, değil süt, sokakta güvenle yürüme olanağı dahi tanımadığını acılarla yaşadık. Artık kadınlara "daha demokratik bir hükümet" olarak CHP'yi göstermiyoruz. Artık CHP kuyrukçuluğu sökmüyor. Önümüzde ileri demokratik halk devrimi için propaganda ve örgütlenmenin güncelliği duruyor. Buna karşılık İzmirli "ilerici" kadınlar, "eski politikamız ve yeni politikamız" adlı bir özeleştiriden sonra ocak ayını işsizlik,pahalılık ve "süt" ay olarak planlıyorlar. Hergün kocasının dönüşünü kuşkuyla bekleyen, faşizm koşullarında çocuğunun (değil süt vermek) belki de yüzünü hiç göremeyecek anneyi bu ajitasyon propoganda nasıl çeker? Hayır çekemiyor, ardında kalıyor. Sonra da kadın hareketindeki durgunluğu aşmalıyız diye basıyorlar feryadı.

İşçinin Sesi'nin çıkışını ve kararlı Leninci hattını biz kadınlar da coşkuyla karşıladık. Kadının kurtuluşu toplumun kurtuluşundan ayrılmayacağına göre *İşçinin Sesi*'nin devrimci, demokratik kadın hareketinin yükseltilmesinde çalışmalarımızda ışık tutacağı, yol göstereceği açık. Türkiye'de kadın hareketi de yeni Ziynetler, Fatmalar, Mitka'lar, Tanya'lar yaratacak potansiyeldedir. İş onları Leninci ideolojiyle donatıp devrimci duruma uygun yığınsal çıkışlarda, fabrika, semt, köylü komitelerinde örgütlemekte. Kadın hareketindeki durgunluk ancak böyle aşılır.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz.

Z.E.
İzmir

Kadın Hareketinin Dünü Bugünü

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Saflar giderek ayrışıyor. Bir yanda Leninciler ve devrim için savaşanlar, diğer yanda oportünistler. Aynı saflaşma kadın hareketinde de gündemde.

Türkiye'de demokratik bir kadın örgütlenmesine gereksinim vardı. 1975 yılında kurulan İKD bu gereksinime belli oranda karşılık verdi. Genel hareketin 1978 yılına kadarki gelişimine paralel olarak İKD'de belli yığınsallaşma görüldü. Gel gör ki, Ecevit hükümetinin başa gelmesi ile birlikte "umudumuz" gerçekleşti(!) Sosyal-demokrasinin verebileceği sınırlar ölçüsünde istemlerimizi yükselttik. Daha fazla istemek provakatörlük oldu. Sosyal-demokrat kadınların cepheye çekilmesiyle o denli uğraştık ki, fabrikalara, köylere, emekçilere zaman ayırıp onları örgütleyemedik. Oysa kadınlarımız engin bir deniz gibi. Biz ise hâlâ kıyısında yüzüyoruz.

Ya binbir güçlükle örgütlediğimiz kadınlara ne verdik? Genel demokratik istemlerimizi açıkladık. Peki, bu istemlerimizin nasıl gerçekleşeceğini, bu uğurda nasıl savaşım vermemiz gerektiğini gösterdik mi ? Evet. CHP'nin seçimlerde başa geçmesi, biz kadınların da onun attığı ileri adımları desteklemesi ve de ilerletmesi gerekiyordu.

Yani "yolumuz işçi sınıfının yoludur" derken Lenin'in şu fikrini özümsemedik.

"Sosyal devrim tek bir meydan savaşı değildir, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesi ile sona eren ekonomik ve demokratik bir dizi meydan savaşlarını içine alan bir dönemdir. İşte, kesinkes bu nihai amaç adınadır ki demokratik istemlerimizin her birini, kesinlikle devrimci eylemlerle formülleştirmek zorundayız" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.21. s. 424-425).

Sosyalizm, ileri demokratik halk devrimi, Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem, bunlar kadın hareketinde pek kullanılmayan unutulmuş sözler.

Kadrolar konusuna bakışda neden yerimizde saydığımızı iyi açıklar sanıyorum. Bizde kadrolar (her nasıl yetişirse) keseneğini veren, düzenli iş yapan kişidir diye tanımlanır. Ama nitelikleri, ideolojik düzeyleri konusunda ses yok. Gene de haklarını vermek gerekir. *Işçının Sesı*'nin çıkması ile telaşa düşenler derhal 'önlemlerini' aldılar ve tüm Türkiye çapında eğitimlere başladılar. Amaçları yalnız ve yalnızca *Işçının Sesı*'ni kara çalmak. Bu çırpınış da onları batağa girmekten kurtaramadı.

Yığın eylemlerine katılım İKD' nin ne denli gerilediğinin somut' kanıtı. 200-300 kadının katılımı artık "yığınsal" olmaya başladı. Bu gerilemenin nedenini açık yüreklilikle değerlendiren yok. Kimileri ülkemizde devrimci durum olmamasının doğal bir uzantısı sayarken, kimileri eski bakış açılarının sekterliğinden yakınıyorlar. Oysa neden ilerleyemediğimiz açık.

Başlarda kadın hareketi 1973 atılımına paralel olarak 1978'e kadar belli bir yol almıştı. Ama bu dönemde bile İKD, devrimci bir kadın örgütü olma niteliğini göstermiyordu. Demokratik güçlerin desteğiyle duruyordu. 1978'e gelindiğinde genel hareketteki kriz İKD'ye de sıçradı. 1978'de UKDF'ye üyeliğimiz engellenince, bizlere, bu karara uysalca başeğmek düştü. İKD'nin kapatılmasından sonra yapılan tek eylem olan Ankara yürüyüşü kadınların devrimci eyleme hazır olduğunu kanıtladı. Ne yazık ki, bu yürüyüşte de kadrolar korunsun diye yürüyüşe katılan kadınlar birkaç yönetici ile Ankara kapılarında kaldılar. Gerçekte, bu eylemin yapılması tamamen tabanın ve bizlerin zorlaması ile olmuştu. Eylemin yöneticileri ise şimdiki tasfiye edilen kadrolardır. Ancak bu dönemde kadınlar İKD'nin örgütlemediği birçok eyleme, greve direnişe katıldılar. Profilo'daki bacılar, grev çadırlarındaki işçi kadınlar, jandarma zulmune göğüs geren Kürt analarını unutmadık. Söke'deki tarım işçileri direnişine binlerce köylü kadın katıldı. Genel olarak işçi ve emekçi kadınlar hoşnutsuzluklarını her olanakta belirttiler. Hallerinden hoşnut olanlar pasifist yöneticilerdir.

Pasifizmin panzehiri devrimci eylemdir. Lenin şöyle diyor: "İşçilerin kurtuluşu bizzat işçilerin eseri olmalıdır. Ve doğrucası aynı şekilde kadın işçilerin kurtuluşu kadın işçilerin eseri olmalıdır" (Lenin *Toplumda Kadının Rolü Üstüne*, s.42). Nasıl ki işçiler devrimin öncüsüyse, işçi kadınlar da bizlerin öncüsüdür. Köylü kadınları, Kürt anaları, emekçi bacıları devrim davasına kazanmamız zorunludur. Bizler çocuklarımıza daha güzel günler bırakabilmenin, yeryüzünde kalıcı barışı sağlamanın ülkemizde devrimi gerçekleştirmekten geçtiğine yürekten inanıyoruz. Bu aynı zamanda, enternasyonalist görevimizdir.

Devrimci durum yaşayan ülkemizde kadınların siyasal ordusunu oluşturmalıyız.

Kadın erkek cangüvenliği komitelerinde örgütlenmeliyiz.

Evlat acısı faşizmi ininde gebertmeden son bulmaz.

Kadınların yolu işçi sınıfının Leninci yoludur.

Zehra Candan
İzmir

DEVRİMİN BAŞARISI KADINLARIN KATILIMINA BAĞLIDIR

Kadın Örgütlenmesi Üzerine

Ayhan Acımaz

Marks, Engels ve daha sonra Lenin "kadının toplumdaki durumu ve rolü sorunu"nun önemini tüm açıklığıyla ortaya koymuşlardır. Lenin, "kadınların kurtuluşunun toplumun kurtuluşundan ayrı olmadığı"nı belirterek, kadınların tamamen kurtuluşu ile sosyalizmin zaferi arasındaki koparılmaz bağı vurgulamıştır. Ona göre "pekçok emekçi kadın büyük ölçüde katılmadıkça hiçbir sosyalist devrim olamaz. Bütün kurtuluş hareketlerinin deneyimi göstermiştir ki, bir devrimin başarısı, kadınların hangi ölçüde katıldığına bağlıdır. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c. 28, s.180-181).

Bizler Türkiyeli devrimci kadınlar olarak, Lenin'in bizlere gösterdiği yoldan işe başladık. "Kadının kurtuluşu toplumun kurtuluşundadır" belgisini yaşama geçirmek için kadın yığınları arasında bağımsız örgütlenme gerekiyordu. 1973'de siyasal arenada boy gösteren TKP'nin ardından 1975'de İKD kuruldu.

Rüzgar fırıldağı

İKD nasıl bir örgüttü? Kuruluşu neleri amaçlıyordu? Bugün geldiği nokta nedir? Bu sorular dört sene önce tartışılmıştı, bugün de geldiğimiz açmazda alabildiğine tartışılıyor. Bu sorulara verdiğimiz kısa fakat doğru yanıtlar, bir çok gerçekleri açığa çıkaracaktır, bizleri bekliyen görevleri de ortaya koyacaktır.

İKD demokratik bir kitle örgütü olarak kuruldu. İlk kurulduğunda "Türk" kadın örgütü dendiyse de daha sonra bu yanlışın farkına varıldı ve bir tüzük değişikliği ile bu çarpık anlayış düzeltildi. Bu yanlış bir dil sürçmesinden değil, çarpık anlayıştan kaynaklanıyordu. Yani daha taa baştan, böylesi fahiş bir yanlış yaptırtacak unsurları içinde barındırıyordu.

İKD neyi amaçlıyordu?

Türkiye nüfusunun yarısını oluşturan işçi, köylü, memur, ev kadını ve öğrenci kadınları bir tek örgüt çatısı altında birleştirmeyi, Türkiye işçi sınıfının emperyalizme, faşizme, tekellere ulusal baskı ve zulme karşı verdiği savaşımda, kadınların yığınsal katılımını sağlamayı amaçlıyordu.

İKD her kitle örgütün uyması gereken temel ilke örgüt bağımsızlığını titizlikle korurken, ideolojik bağımlılığını da "örnek" bir şekilde sürdürdü. İKD'nin 4 yıllık tarihsel yaşamında esen rüzgâra göre yön değiştirmesi, bu Leninci ilkenin içinin boşaltılmasının kanıtıdır.

İKD'nin saflarına ilk katılanlar, sosyalizm davasına inanmış militanlarla, "ilerleme" hareketinin savunuculuğunu yapan sosyalistlerin eşleriydi.

Çoğu öğrenci ve öğretmen (ya da aydın) niteliğini taşıyan bu kadroların hemen hepsi belli siyasal akımlardan gelmişlerdi, Kuşkusuz başlangıçta, kadın hareketinin kadroları arasında dört-dörtlük ideolojik birlik beklenemezdi. Bu birliğe ancak komünistlerin bu demokratik kitle örgütünde doğru Leninci çizgide sistematik çalışmalarıyla varılabilirdi. Burada başarılması zorunlu olan, Leninci ilkeleri yanlış anlamaya olanak vermeyecek bir açıklıkla ortaya serebilmekte diğer görüşlerle farkını keskin bir çizgiyle ayırabilmekteydi. Ama işçi sınıfının öncü partisi TKP oportünistlerinin kendi fikirleri de yamak bohça olduğundan İKD içindeki, diğer görüşler de yaşayakaldı.

Eylemler, TKP oportünistlerinin fırıldağının gösterdiği yönde uygulandı. Örneğin: bir ara "İKD' nin belkemiği işçi ve emekçi kadınlardır!" belgisi yükseltildi. Militanlar, *çalışmalara dört elle sarıldılar* belkemiği oluşturacaklardı. İlk çalışmalar ürünlerini verdi. Semtlerden, fabrikalardan, çeşitli işyerlerinden üyeler gelmeğe başladı. 20,30 derken 100'e yakın kadınla yapılan toplantılar birbirini izledi.

Örgütlenen kısır toplantıları, paralı günlerde, eğlencelerden fırsat kalırsa sorunlara kıyısından, köşesinden giriliyordu. Bu toplantılar kadroları çok sarmış olacak ki alışkanlık haline geldi. Giderek biçki-dikiş, okuma-yazma kursları ve bütün çalışma yöntemleri "araç" olma niteliğini yitirdi, başlıbaşına "amaç" durumuna getirildi. Kadrolar arasında çekişmeler, kıskançlıklar, kariyerizm, dedikodu v.b. gibi küçük burjuva hastalıklar yüzeye çıkmaya başladı. İKD dedikodu kulübüne döndü.

Kadrolar herşeyi İKD olarak görmeye başladı ve örgüt tabulaştırıldı. Kadın örgütlenmesi, kadınların kurtuluşunun, toplumun kurtuluşu ile gerçekleşeceği temelinden kaydırıldı, amacından bağımsız "amaç" haline getirildi.

İdeolojik eğitim yasağı

İKD fetişizminin etkisiyle kadrolar, "alanlarımızdaki kadınlar zaten geri, onun için okumaya ne gerek var" dediler ve bilimsel kitaplar rafa kaldırıldı. İdeolojik tartışmaların arkası kesildi. Daha sonra birçok dergi, gazete ve kitabın dernekte okunması, dağıtılması, tartışılması merkez yöneticilerince yasaklandı. Örgüt bünyesinde, ideolojik, siyasal önem taşıyan kadro eğitimlerine yasak kondu. Kadroların "siyasallaşması" için hiç bir bilinçli çaba gösterilmedi. Neden? İKD "demokratik bir kitle örgütüdür de" ondan dendi.

"Kadınlar katında, ajitasyon için doğru çizgi, partinin kitle çizgisidir. Fabrikada işçiler, kırlarda köylüler arasına girilmelidir. Kadınlar katında ajitasyon sorununun doğru biçimi böyle konur. Kadın hareketine düşen politik görevi anlamak gerekli. Ayrıca bu harekete genel hareket çerçevesinden bakıyoruz. Her şeyden önce kadın hareketinin temelde sınıf mücadelesi hareketinden ayrı düşünülemiyeceğini bilmeliyiz. Kadınlar bir sınıf bilincine sahip olmazlarsa, genel devrimci harekete katılmazlar ve sınıf açısından bakmadıkça kadın hareketini yürütme olanağımız yoktur. Burada bır cinsiyet değil, sınıf sorunu vardır. Böylelikle kadın sorununun temelini anlamak için onu sınıfsal yerine oturtmak zorunludur" (Le Duan, *Devrim Sürecinde Kadın ve Gençlik*, s. 9,10,13)

Bu sözler bir çok şeyi kanıtlayan doğru yaklaşımlardır. Kendi konumumuza baktığımızda, yanlışları çok açık görmekteyiz. Nerede İKD'nin belkemiği? Geldiğimiz noktada, işçi, emekçi ve köylülerin değil, küçük burjuva aydınlarının bu kemiği oluşturduklarını, İKD'nin sınıfsal temeli olmayan, küçük burjuva "feminist" bir örgüt yapısına yükseldiğini söyleyebiliriz.

Partinin "Kitle" çizgisi doğrultusundan hareketle ajitasyon, propaganda yapılmasına gelince!

Türkiye'de her gün onlarca devrimci demokrat, sosyalist, komünist insan faşist katillerce katlediliyor, hemen hergün birçok yerde kendiliğinden eylemler yapılıyor, örgütler kapatılıyor, ilericiler tutuklanıyor, sıkıyönetimin kapsamı genişletiliyor, halkın yoksulluğu ve hoşnutsuzluğu had safhaya gelmiş, bir çok fabrikada direnişler yapılıyor, işçisi, köylüsü kadınıyla erkeğiyle savaşıyor. Türkiye devrimci durum yaşıyor. Ne yapıyor işçi sınıfının partisi TKP, "devrimci durum murum yok, size de ne oluyor" diyor da çıkıyor işin içinden, (işte partinin kitle çizgisi).

Militanlar bu menşevik çizgiye karşı çıkıyor. Partide ve yığın örgütlerinde çatırdamalar başlıyor. Tasfiyecilik, sendikalar, gençlik örgütü derken İKD'de de başladı. Militanlar atılıyor ya da görevlerinden alınıyor. *Kadınların Sesi* gazetesi *İşçinin Sesi*'ni hain ilan ederek yaygaralara renk katıyor. Ve İKD'li oportünistler, "ocak ayını, süt ayı" ilan ederek militanları pasifist eylemler düzenlemeye itiyor. "Yeni bakış açımız" diye menşevik örgütlenme anlayışlarını yerleştirmeye çalışıyorlar.

İKD de oportünizmin kurbanı oldu.

Sonuçta, İKD, kadroları "politikleşmeden" uzak tutmakla, onları küçümsemekle, feminizm yapmakla, kadın örgütlenmesini amaç yaparak, korkmasınlar, kaçmasınlar diye kadın yığınlarına sosyalizmi anlatmaktan kaçmakla, Türkiye'de kadın örgütlenmesini bir batağa soktu. Bunların hesabını bir bir soracağız. Militanların, kadın yığınlarının bu batağa girmelerine izin vermeyeceğiz.

Bizler, geçmiş yiğit komünist kadınların, Ziynet bacıların, Cemile öğretmenlerin yolundan gittiğimizin bilincindeyiz. Ne gibi sorumluluklar üstlendiğimizi biliyoruz. Angolalı, Vietnamlı, Kübalı, Şilili, Afrikalı, Mozambikli kadınların ülkelerinin kurtuluşu için direniş komitelerinde, grevlerde, politik mitinglerde, gerilla ve partizan müfrezelerinde, erkekleriyle nasıl omuz omuza silah elde dövüştüğünü biliyoruz. Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'nde, sosyalist devrimin kadınlara sağladığı özgür bir yaşam için, Türkiye kadınlarının da *savaşması* gerektiğini, bundan sonra bizler anlatacağız.

Lenincilerin safında yer alan militanlara, faşist katillerce katledilen savaş arkadaşlarımızın eşlerine, analarına, bacılarına, sesleniyoruz ve diyoruz ki:

"Kadınların kadın olmaktan gelen sorunları için verilen savaşımı, devrim savaşımına bağlayalım. Kadrolar devrimci hareketi güçlendirmek istiyorlarsa, acılara ve güçlüklere göğüs gererek yığınlara devrimci bilinci götürmek zorundadırlar. Oportünizme karşı var gücümüzde savaşalım. Bizler biliyoruz ki kadın hareketinin birliği, işçi-köylü, emekçi Türk ve Kürt kadınlarının birliğinden geçer. Bunun için savaşalım".

Yaşasın, ileri demokratik halk devriminin utkusu için erkekleriyle omuz omuza savaşan Türk ve Kürt kadınlarının birliği!

Yaşasın Leninci militanların devrimci safları!

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

İzmir Lenininci Gençliğin Kalesi Olacak

Her yerde olduğu gibi İzmir'de de Leninci gençlerle oportünistler arasındaki çelişkiler derinleşiyor. Bu çelişkiler ilk kez 13 ekimde yapılan toplantıda su yüzüne çıktı. Genel Merkez Eğitim Sekreteri'nin katıldığı bu toplantıda, militanlar oportünizmin yüzünü açıkça gördüler.

O toplantıda Menşevik eğitim sekreteri devrimci durumu aynen şöyle tanımladı: "Devrimci durum ani çıkışlar ortamıdır, kısa bir süreyi kapsar". Örnek olarak da İran'ı verdi. Menşeviklerin mantığı açıktı. Onlar devrimci durum ile ulusal çapta krizi özdeş tutuyorlar. Bu Menşevik gözlükle Türkiye'ye baktıklarında ulusal çapta kriz ortamında olması gereken olayları göremediklerinden devrimci durum yerine, ne demek istedikleri anlaşılmayan devrimci süreç kavramını koydular.

Oportünistler yönetenlerin yönetemez durumda olması için hiçbir yönetimin olmamasını bekliyorlar. Halbuki Lenin bu maddeye "eskisi gibi" kaydını koymuştur. Bugün egemen sınıf eskisi gibi yönetebiliyor mu? Sıkıyönetimler, DGM dayatmaları ve getirilmek istenen birçok gerici yasalar, burjuvazinin artık eskisi gibi yönetemediğini gösteriyor. Menşevik eğitimci toplantıda, yığın eylemlerinin de olmadığını söyledi. 15-16 Haziranları, 16 Eylülleri, 1 Mayısları küçümser bir tavırla bunların yerel eylem olduğunu, yığınları harekete geçirmediğini söyledi.

Menşevik mantık yığın eylemi var diyebilmek için, ülke çapında bir ayaklanma bekliyor. Ancak o zaman ortamın devrimci olduğuna inanacaklar ve "devrimci" olacaklar. Ama o zaman herkes devrimci olacak.

İstiklal marşı üzerine yapılan tartışmada da menşeviklerin Türk ulusçusu yüzü iyice açığa çıktı. Menşevik eğitimci İstiklal marşını "ırkçı, şoven bir şiir ama ulusal bir simge" diye tanımladı. Ve militanlardan, İstiklal marşına saygı duymalarını istedi. Bunu aynen şu sözlerle istedi: "Bugün ulusal birliğin anlamında uyuşma var. Bugün ulusal birlik ayrışma döneminde değildir. Bu yüzden ulusal birliği sembolize eden İstiklal marşına saygı duymak gerekir".

Menşevikler bu sözlerle burjuvazinin ve Aydınlık Maocularının "Milli Birlik" teranelerine katılıyorlar. Menşevik eğitimci ulusçu görüşlerini daha da ileri götürdü. "Ulusal birlik içinde başka halklar da vardır" diyerek, Kürt ulusunu da ulusal birlik içine katıverdi.

Menşevik eğitimci, ulusal sorun konusunda H. Erdal'ın *Ürün*'ün 52. sayısında çıkan yazısının doğru olduğunu söyleyerek Türk ulusçusu yanını daha da açık ortaya koydu.

Menşevik eğitimci, işçi sınıfının siyasal birliğinden işçi partilerinin birliğini anladığını söyledi. Böylece TKP, TİP ve TSİP'in birleşmesi ile işçi sınıfının siyasal birliğinin sağlanmış olacağını açıklıyorlardı.

Menşevik eğitim sekreterinin bu tutumu militanların büyük bir çoğunluğu tarafından tepkiyle karşılandı. Bu toplantıda oportünizmin gerçek yüzünü kendi gözleriyle gören militanlar arasında tartışmalar hız kazandı. Militanlar Marksist klasiklere yeniden sarıldılar. Okudukça oportünizmin yüzünü daha iyi gördüler. Leninci tezlere daha bir coşkuyla sarıldılar. Gün geçtikçe Leninci düşünceler hızla yayılıyor. Leninizm İzmir'de de maddi bir güç haline geliyor.

F.K.
İzmir

Geçen sayımızda 4. sayfada "İzmir Leninci Gençliğin Kalesi Olacak" başlıklı bir yazı yayınlandı. Başlık bu yazınındır. O yazının başlığı ise "Oportünistler Leninci Disipline Saldırıyorlar" idi. Düzeltir, özür dileriz.

İGD 5. Yılına Girdi

İzmir'de 6 ocak 1980 günü İGD' nin 5. yılı kutlandı. Ancak kutlama, *İşçinin Sesi*'ne çamur atılan, küfredilen bir toplantıya dönüştürülmek istendi.

Biz biliyoruz ki, bir süre, henüz idealizasyonu kıramamış kadroların gözlerini boyamayı başarabilirler. Ancak sınıf savaşımının gerçekleri, onların yüzündeki maskeyi parçalıyor. Ve giderek ardındaki oportünizm daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor.

Toplantının *İşçinin Sesi*'ne küfretmekten artakalan bölümünde 1971 öncesi dönem anlatıldı. Hatalarından ders çıkarılması, ancak yiğitliğinin unutulmaması gereken bu dönem, yerin dibine batırıldı. Alay edildi. Menşevikler kendi mantıklarınca "sol oportünizmi" mahkum ettiler. Buna karşılık hataların kaynaklarına, o dönemde sağ oportünistlerin yaptıklarına ilişkin tek bir söz bile etmediler. Karalamak kolay iştir. Önemli olan hatalarıyla, sevaplarıyla ama kalıplaştırmadan gençliğin devrimci mirasına sahip çıkmaktır. Bundan ders çıkarmak, aynı hataları tekrarlamamaktır. Hatalara karşı ardıcıl ideolojik savaşım yürütmektir. Bunu ise, ancak bolşevikler başarabilir.

Toplantı boyunca, anti-faşist belgilerden çok "hainlerden hesap soralım" belgisi atıldı. Kimin işçi sınıfı haini olduğunu tarih gösterecektir. Ve Leninizm hareketin geneline egemen olduğunda, gerçek hainler, devrim kaçakları işçi sınıfı önünde hesap verecekler.

İ. Sevinç İzmir

Gazi Eğitimde Savaşım

İşçinin Sesi gazetesine,

Gazi Eğitim'de menşevikler eylem birliği adına SGB ve Genç Öncü' ye her türlü ödünü veriyorlar. Bu politikanın sonucunda okulumuzda birçok ilerici gencin kafası karıştı, ilk olarak sorumlu arkadaş Leninci saflara katıldı, arkasından 5 kişi daha kafalarındaki sorulara yanıt bulmak için bize başvurdular. Okulda *İşçinin Sesi* dağıtımı ve açık propagandasını yaptığımız halde menşeviklerin sesleri bile çıkmıyor. Saldırı politikaları ise iflas etmiş durumda.

Menşevikler okul içinde ve dışında maoculara ve diğer siyasetlere karşı kesin tavır alamıyorlar. Bu da iyi niyetli ilerici gençleri pasifizme itiyor, devrimci potansiyellerini öldürüyor. Okul yönetiminde yeteneksiz, kariyerist kişiler bulunmakta. Bunun sonucunda okuldaki ilerici gençlik hareketi bataktadır. Biz Leninciler olarak önümüzdeki görevi iyi biliyoruz. İlerici genç arkadaşları menşeviklerin pasifizminden kurtarıp, yapılan her eylemde Leninci ideolojimizi ve gücümüzü herkese göstereceğiz.

Gazi Eğitim, üstü kapalı "Milli" Birlik Hükümeti tarafından kapatılmıştır. Bunda amaç, okula faşistleri almak ve okuldaki ilerici öğretim kadrosunu dağıtmaktır. Şu anda bu plan uygulamaya koyulmuştur.

Eğitim enstitülerinin faşistleştirilmesi planına karşı hiç bir siyasal gurup aktif eylem yapamamıştır. Okulumuz açıldığında bizim açımızdan savaşım daha da keskinleşecektir. Biz Leninci gençler bu savaşımdan zaferle çıkmakta kararlıyız. Saflarda yerimizi alacağız!

Gazi Eğitim'de İlerici Gençlik hareketi susturulamaz!

Yaşasın Leninci ideolojimiz!

H.Ç.
Ankara

"Devrimciler arasında enternasyonal dayanışmanın anlamı nedir? Enternasyonal dayanışma, moral ve diplomatik destek vermekten, lafta kalan başarı dileklerinden mi ibarettir, yoksa olağanüstü koşullarda, somut — askersel de olabilir — yardımı da içerir mi?" Sovyet "Yeni Zamanlar" dergisinde çıkan bir yazı, Yuro-komünistlerin oportünist enternasyonalist dayanışma anlayışını böyle sergiliyor. Proletarya enternasyonalizmi sözünden ürkenler doğal olarak Afganistan devrim hareketine Kızıl Ordu'nun verdiği destek karşısında daha da sağa savruldular. Kızıl Ordu'nun Afganistan devrim hareketine verdiği somut desteğe işbirlikçi tekelci basın türlü yalanlarla saldırırken, Leninciler proletarya enternasyonalizmini yüksekte tuttular. Aşağıda "İşçinin Sesi"ne gelen iki mektubu kısaltarak yayınlıyoruz.

Turgutlu'da Enternasyonalizm

Burjuva basını, Sovyetler Birliği'nin proletarya enternasyonalizmi ilkesini yaşama geçirerek Afgan emekçilerinin yanında olmasına kan kusuyor. Her boydan ve her soydan devrim kaçkını dönekler sessiz kalmakla gerici kampların saflarına düşüyorlar. Leninciler devrimci durum yaşayan ülkemizdeki anti-Sovyet propagandanın önemini çok iyi biliyorlar.

Bu konudaki Leninci görev Sovyetler Birliği hakkında girişilen anti-komünist propagandayı gece-gündüz demeden yazılı ajitasyon, propaganda, salon toplantıları, yürüyüşler, iş yavaşlatmaları ile püskürtmeyi, yerin dibine sokmayı gerektiriyor.

Leninciler Turgutlu'da Sovyetler Birliği hakkında girişilen Lenin propagandayı püskürtmek için yoğun çaba sarfediyorlar. Örneğin saatte binlerce arabanın ve işçinin geçtiği Ankara asfaltına asılan "Afganistan'da işgal yok, sosyalist dayanışma var" yazılı pankart, 3000'e yakın işçi tarafından okundu.

Asfalt bir saat kadar trafiğe kapatıldı, arabalardaki yüzlerce kişi Sovyetler Birliği ve Afgan halkları arasındaki birliği öven pankartı tartıştı. Pankartaki yazıyı okuyan binlerce işçi evlerde, semtlerde, fabrikalarda Sovyet-Afgan dayanışmasını tartıştı, konuştu. Leninciler, fabrikalardaki, semtlerdeki, köylerdeki, okullardaki, bürolardaki, spor kulüplerindeki bu tartışmaları Lenin ideolojileri ile pekiştirdiler.

Yine lisede kapılar tutularak binlerce öğrenciye Afgan-Sovyet dayanışmasını öven konuşma yapıldı. Afgan-Sovyet dayanışması konusunda Lenin dış politika gümbür gümbür haykırıldı, Lenin çözümler getirildi. Binlerce liseli "Yaşasın Sovyetler Birliği" belgisini haykırarak canlı bir şekilde dağıldı. Sovyet konsolosluğuna bu Lenin dayanışmadan dolayı kutlama mektupları postalandı. Tüm Turgutlu'da Sovyet-Afgan dayanışmasıyla ilgili yazılamalar yapıldı. Kahvelerde, pazar yerlerinde yapılan korsan eylemlerde Sovyet dayanışmasının önemi anlatıldı.

BETON-İŞ sendikası Turgutlu temsilciliği, ilerici gençler, ilerici köylüler, Birlik-Dayanışmacı öğretmenler, fırın işçileri, Halk-Koop örgütlenme bürosu basın açıklaması yaparak Sovyet-Afgan dayanışmasını desteklediklerini bildirdiler.

Turgutlulu İlericiler

Londra'da Enternasyonalizm

Sovyetler Birliği'nin Afganistan halkına yaptığı askeri destek, güçlenen dünya devrimci hareketi emperyalistleri telaşlandırdı. Londra'ya gösteri için gelmesi planlanan Gürcistan Devlet Balesi İngiltere'ye sokulmak istenmedi. Demokratik güçlerin baskısıyla Gürcistan Devlet Balesi Londra'da gösteriye başladı.

Gösterinin ilk günü, 28 ocak pazartesi akşamı İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği salonun önünde bir gösteri örgütledi. Eyleme Britanya Komünist Partisi Gençlik Kolu ve ilericiler katıldı.

Anti-Sovyet propagandanın, emperyalist yalan ve iftiranın soğuk savaş aşamasına geldiği bir ortamda Lenincilerin bu güçlü ve dürüst çıkışı ilgi ile izlendi. Basın ve televizyondan çok sayıda gazeteci geldi.

"Yaşasın Sovyetler Birliği", "Sovyetler Birliği Barışı Koruyor", "Yaşasın Kızılordu!" belgilerinin atıldığı gösteride, Gürcistan Balesi'nden sanatçılar salonun önüne çıktılar ve göstericileri selâmladılar. Bir temsilciye de İTİB'e dayanışmasından dolayı teşekkür ettiler.

SSCB Ankara Büyükelçiliğine Mesaj

Sovyetler Birliği'nin Lenin dış politikası gereği Afganistan emekçilerinin yardımına koşmasını çoşkuyla selamlıyoruz. Emperyalizm AMİN yönetimiyle Afgan işçi sınıfını, köylülerini yine eski günlere döndürmeyi, sömürü ve talanını sürdürmeyi, Afgan emekçilerine yaşamı zehir etmeyi planlıyordu. Fakat Afganistan işçi sınıfı ve emekçileri Babrak Karmal öncülüğündeki Afganistan Demokratik Halk Partisi ile emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine sert bir tokat vurdu.

Sovyetler Birliği'nin Afgan işçi sınıfının ve emekçilerinin çağrısıyla Afganistan'a geldiğini Afganistan işçi sınıfı ve emekçi halkının tek temsilcisi Afganistan Demokratik Halk Partisi'nin öncüsü Babrak Karmal bangır bangır bağırdığı halde emperyalizm haddine düşmeden uluyor.

Biz emperyalizmi Ulusal Kurtuluş savaşımızdan tanıyoruz. Yine Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliğini genç sovyet devletinin tüm sıkıntılarını bir yana bırakarak kurtuluş savaşı veren halkımıza gönderdiği silahlardan, kurmuş olduğu dokuma fabrikalarından tanıyoruz.

Biz, Amerikan emperyalizmini Küba'ya karşı yaptığı saldırılardan, ambargolardan Vietnam halkına karşı yapmış olduğu saldırılardan tanıyoruz ve onun savaşan komünistlerden, işçi sınıfından, emekçi köylülerden yediği tokatları da biliyoruz.

Biz Amerikan emperyalizmini kilometrelerce uzaklıktaki Kore topraklarında bitlenerek yapmış olduğumuz tren yolculuklarından, haklı savaş veren komünistlere, Kuzey Kore işçi sınıfına, emekçi halkına karşı yaptırdıkları saldırılardan biliyoruz.

Biz, ilerici gençler, Sovyetler Birliği'nin Lenin dış politikası gereği emperyalizme karşı dövüşen emekçi Afgan halkının yanında olmasını sevinç ve coşkuyla karşılıyoruz. Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin boyalı basınının kopardığı yaygarayı Sovyetler Birliği'nin doğru çıkışından emperyalistlerin korkmasına bağlıyoruz.

Turgutlulu İlericiler

Sosyalizm Güçleri Yeni Afganistanlar Yaratacak

"Sosyalist ülkenin proletaryası, kendi ülkesinde kapitalistlerin eli çekildikten ve sosyalist üretimi örgütledikten sonra, öbür ülkelerin proleterlerini kapitalistlere karşı destekler, gerekirse, sömürücü sınıflara ve devletlerine karşı silahlı bir harekete girişir"(V.İ.Lenin).

İki yıl önce (1978'lerde) Afgan gericiliğine ve emperyalizme karşı devrimi gerçekleştiren Afgan işçi ve emekçi yığınlarının haklı ve bütünüyle meşru mücadeleleri yeni boyutlar kazanarak sürüyor.

Çağımızın en haklı davası, burjuvaziden, emperyalizmden kurtulmak, tüm insanlığın gözünü diktiği yüce sosyalizmi kurmaktır, Afgan halkı bu yolda kararlılıkla yürüyor. Onun önüne değil Afgan gericiliği, burjuvazisi, emperyalizm ve onun bağlaşığı Maoculuk, Yüro-komünizm dikilse de (bugün olduğu gibi) engel olamayacaklardır. Çünkü Afgan emekçileri yalnız değildir.

Afgan devrimini SSCB ve sosyalist sistemle birlikte tüm dünya işçileri ve emekçi halkları, dolaylı ve gerekirse doğrudan "silah zoru"yla destekleyeceklerdir, destekliyorlar. Buna da kimse engel olamıyor.

Emperyalizm bugün tüm güçlerini seferber ederek Afgan devrimini boğmaya çalışıyor. Bugün buna seyirci kalmak, Afgan işçi ve emekçilerini, olanak dahilindeyse, silahla desteklememek emperyalizme hizmet etmektir. Afgan işçi ve emekçilerinin emperyalizme, gericiliğe ve burjuvaziye vuracakları her darbe, ortak düşmanımıza indirilmiş bir darbedir.

Bugün bu görevi dünya işçileri ve emekçi halklarıyla birlikte yerine getiren SSCB ve sosyalist sistem Afgan devrimini, meşru ve doğru bir tavırla silahlı olarak destekliyor. Buna emperyalistler ve onların doğal bağlaşıkları Maoculuk, Yüro-komünizm, vb. çamur atıp saldırıyorlar. El altından yeni cepheler, paktlar kuruyorlar. Yeni anlaşmalarla silahlanmayı hızlandırıp savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. İşçi ve emekçileri birbirine kırdırabilmek için Asya ve Ortadoğu'da hayın tuzaklar kuruyorlar. Tekelci kapitalist sistem çöküyor, burjuva egemenliği can çekişiyor, geberiyor. Kaçınılmaz "nihai son" yaklaştıkça tüm burjuva devletleri propaganda araç-gereçlerini seferber ederek sosyalizme, sosyalist sisteme, SSCB'ye ve Afgan devrimine saldırıyorlar. Dünya işçilerinin ve emekçi halklarının gözbebeği, sosyalizmin kalesi ve tek güvencemiz SSCB'ye tehditler savuruyorlar. Ama bunlar da sökmeyecektir. SSCB dün bu görevini yerine getirdi, bugün yerine getiriyor, yarın da getirecektir.

Emperyalizmin, dunya burjuvazisinin, Maoculuğun ve Yüro-komünizmin Afganistan devrimi, sosyalist sistem ve SSCB'ye karşı yürüttükleri saldırı ve karalama kampanyası tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçi ve emekçilerce lanetleniyor, hedefini bulmuyor, boşa çıkıyor.

Tüm dünyada olduğu gibi, emperyalizmin Türkiye burjuvazisiyle girdiği NATO'lu, İMF'li, SEATO'lu "saldırmalı ve savunmalı" anlaşma ve paktlarını mutlaka bir gün demokrasi ve sosyalizm güçleri Türkiye'de de yırtarak, yeni Afganistanlar yaratacak, baskı ve sömürü zincirini mutlaka bir gün kırarak, dünya işçi ve emekçilerine bir mevzi daha armağan edecektir.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Birlik Yolu Taraftarları, Adana

Devrimci Durumda Semt Çalışmalarının Önemi

İşçiler, emekçiler, genel olarak aynı semtlerde otururlar.

Emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci sermaye ve devleti, işçileri, emekçileri, aydınları, çalıştıkları yerlerde düşük ücrete, hayat pahalılığına mahkum ediyor. Aynı düzen işçileri ve emekçileri oturdukları yerlerde de çeşitli sorunlarla perişan ediyor. O halde gerek çalışma yerlerinde olsun, gerekse yerleşim birimlerinde olsun, emekçilerin hedefi bu düzenin yıkılmasıdır, ileri demokratik halk devrimidir.

Sorun burada başlıyor, görev de burada başlıyor. Semtteki emekçilerin rahatsız oldukları tüm konuları saptamak, bu konuda örgütlenme komiteleri kurmak ve giderek eğitim ekipleri oluşturmak, ve en önemlisi can güvenliği komitelerini bu canlı dayanışma üzerinde güçlü bir konspirasyonla yükseltmek Leninci görev olmalıdır.

Pratikte çıkarılan sonuç şudur ki semtteki emekçilerin yakıcı sorunlarından hareket edilmedikçe devrimci çalışmanın ayakları yere basmıyor.

Bizim ....'de yaptığımız çalışmayı örnek göstermekte yarar görüyoruz. Öncelikle bir inceleme bürosu kurduk. Semtte yaşayanların sorunlarını saptadık. ....emekçilerinin sorunları çok ağırdı. Birincisi .... ile Turgutlu'yu ayıran Ankara asfaltından sayısız araba geçiyor. Yazları bu asfalttan bine yakın araba kiremit fabrikalarına toprak çekiyor. Önce inceleme bürosu yolun trafik yoğunluğunu çıkardı. Daha sonra asfalttan geçerken ölen ve sakat kalan çocuk ve emekçileri saptadı. Bu konuda kurulan komite yaptığı incelemelerle ilgili bilgileri semte duyurdu ve imza kampanyası açtı. Toplanan imzalar Ankara asfaltında can güvenliğinin sağlanması için geçit yapılmasının zorunluluğu vurgulanarak, Bayındırlık Bakanlığına gönderildi. Semt kahvesinde iki toplantı düzenlendi. Tüm Turgutlu'ya .... halkının sorunlarıyla ilgili bildiriler dağıtıldı. Yazılamalar yapıldı. ...... emekçileri duvara yazılan "geçit hakkımızı söke söke alırız" yazısını "ne güzel de yakışmış" diye saatlerce seyretti. Kahvede de "bu yazıyı silecek anasının karnından doğmadı" diyerek posta attı.

.... emekçileri sorunlarını, çözüm yollarını ve burjuvazinin ve burjuva partilerinin (CHP iktidardaydı) ilgisizliğini canlı bir şekilde yaşadılar. .... emekçileri şimdi şunu söylüyor: "Ya herro ya merro biz hakkımızı direnerek alacağız, yolu işgal edip, saatlerce trafiğe kapatacağız.

Semtlerdeki doğru saptamalar, canlı ajitasyon-propaganda, kurulacak eğitim ekipleri ve güçlü konspirasyona sahip güvenlik komiteleri yarının saldırı ekiplerinin nüvelerini oluşturacaklardır. Bu canlı semt örgütlenmeleri (alabildiğine geniş, alabildiğine dar ve sıkı) fabrika ve çalışma birimlerinin daha militan ve daha sıkı bir duruma gelmesini sağlıyacaktır.

Manisa İşçi Muhabir Gurubu

Savaşa Devam

Komünistlik bizim işçilik onurumuzdur. Uykusuz, duraksız vardiyalarda çalışan yoldaşlarım! İpliği yaparken, bezi dokurken gösterdiğimiz itina ve gayreti sınıf hareketinin örgütlenmesinde de göstermemiz gerektiğini unutmayalım.

İnsanca çalışmak,
insanca yaşam koşulları
Bizim elimizde,
bizim çalışmamızda.
Bizim örgütlenmememizde,
bizim yüreklerimizdedir.
Yoldaşlarım ...

Savaşımımızın önemli bir hedefi de oportünizme, işçiden yana olmayan sendika yönetimine karşı olmalıdır. Bu savaşa tüm işçileri katmalıyız, komitelerimizi genişletmeli, alt birimlerini oluşturmalıyız. Burjuvazi ve onun işbirlikçisi oportünizm işçi sınıfını bölmek, onun sömürüye karşı devrimci savaşımını engellemek için, işçi sınıfını dağınıklığa, umutsuzluğa ve örgütsüzlüğe itiyor. Bu eğilime karşı aralıksız savaşmalı, hergün kendimizi yenilemeliyiz. Bunu yapamadığımız zaman burjuvazinin emeğimizi sömürmesini kolaylaştırmış oluruz. Çünkü kapitalistler, işçilerin örgütlenmesinden, ideolojik ve siyasal düşüncesinin gelişmesinden korkuyorlar. Biz ise işçi sınıfındaki devrimci cevheri işlemeli, onu geliştirip hakim duruma getirmeliyiz.

Örgütümüzün saptadığı taktikler ve yeni görevler doğrultusunda düzene karşı savaşmak için daha yetkin hazırlanmalıyız. Burjuvazi binbir çeşit aracını oportünizmi, sarı sendikaları kullanarak devrimci savaşımımızı saptırmaya, onu Leninci çizgiden ayırmaya çalışıyor. Bu nedenle ideolojimizi daha iyi öğrenmek, ona daha sıkı sarılmak zorundayız. Burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz.

Burjuvaziyle her türlü uzlaşma eğilimine karşı açık ideolojik savaş vermeliyiz. Bu savaş çerçevesinde örgütsel birimlerimizi güçlendirmeliyiz. Tek dayanağımız devrimci kararlılığımız, savaş azmimiz, savaşma yeteneğimiz olacaktır. İleri demokratik halk devrimi için ileri!

Aydın İşçi
Muhabir Gurubu

26 Ocak İzmir mitinginde oportünistlerin tüm engellemelerine karşın kalabalık bir işçi gurubu, "Faşizmi İninde Geberteceğiz!" flaması altında yürüdü. "Faşizme karşı silahlanalım!" haykırışlarıyla günün görevini getirdi alanın ortasına mertçe koydu.

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

24 Aralık Eylemi ve Oportünizm

Adana, 24 aralık 1979 ve sonrasında olağanüstü günler yaşadı. Faşist cinayet şebekelerinin devlet desteğindeki MARAŞ KATLİAMI yığınsal bir şekilde protesto edildi. Okullarda eğitim durdu, fabrikalarda şalterler indi, semtlerde hava gerginleşti ve yer yer sokak çatışmaları oldu. Böyle yığınsal bir protesto direnişini beklemeyen burjuvazi, onun çömezleri ve militarist güçler şaşkına döndüler. Her semtten gelen değişik haberler polis şeflerini ve sıkıyönetim paşalarını, perişan etti. İlimizdeki askerler yetmeyince Kayseri ve Gaziantep'den takviye kuvvetleri geldi. İşçi ve emekçi halkımızın, gençlerimizin üzerine kara bir bulut gibi yürüdü. Yüzlerce öğretmen, binlerce işçi ve öğrenci tutuklandı. Çağdışı yöntemlerle günlerce aç susuz bırakılıp işkence edildiler. Ama işçi ve emekçi halkımızı, öğretmenlerimizi bu ve benzeri baskılar yıldırmadı. Aksine daha da biledi.

Görevden alınmayı, zindanlara girmeyi hatta ölümü göze alan işçiler, öğretmenler, teknik elemanlar, memurlar faşizme ve tekelci kapitalist düzene karşı tek bir yumruk halinde eyleme katıldılar. Karşıyaka Endüstri Meslek, Anafartalar, Hürriyet, Karşıyaka Yapı Meslek, Merkez Endüstri Meslek, Borsa Liseleri ile Yavuzlar ve Cumhuriyet ortaokullarında öğrenciler süresiz boykot yaptılar. Bir çok ilkokulda eğitim yapılmadı. Kısacası eğitim felce uğradı.

Eğitim emekçilerinin bu eylemini desteklemek için işverenin oyunlarına, sıkıyönetimin baskılarına, oportünistlerin uzlaşmacılığına ve maocu burjuva uşaklarına rağmen işçiler iş yerlerinde mücadele birliğini sağlayarak, şartelleri indirdiler. PAKTAŞ, ÇUKOBİRLİK, SÜMERBANK, TEKEL, ALTINOVA, AKGÜN, ÇUKUROVA PLASTİK fabrikalarındaki işçiler olağanüstü gün yaşadılar. En önemlisi ve etkilisi PAKTAŞ işçilerinin eylemi oldu. 75'lerde PAKTAŞ destanını yaratan deneyimli işçiler, eylem öncesinden oportünistlere ve maoculara üstünlüklerini kabul ettirerek 24 aralık eylemini örgütlediler. Sabah saat 7'den 23'e kadar direnen işçiler zafer naralarıyla yedek değiştirmede direnişin bittiğini bildirdiler.

İşçilerin birliğini bozmak isteyen işveren ilkönce gözdağı vermek için fabrikanın içini ve dışını askerle doldurdu. Askerlerin geldiğini gören bilinçli işçiler etten duvar oluşturdular, barikatlar kurdular. Ajitatör işçiler bir yandan askerleri etkilemek, diğer yandan da deneyimsiz işçilere moral vermek için konuşmalar yaptılar. Ve askerleri fabrikaya sokmadılar. İşveren bu yolla direnişi kıramayınca, Tekstil genel başkanı Rıdvan Budak'ı devreye soktu. Yıllardan beri Tekstil'i ve genel yöneticilerinin yapısını bilen PAKTAŞ işçileri Rıdvan Budak'ı yuhalayarak konuşturmadılar.

O gün geceden başlayan bomba sesleri gündüz de silah sesleriyle birleşerek kulaklarımızı çınlattı. Semtlerde faşistlerle çatışmalar başlamıştı. Geçmiş dönemde barınamıyarak kaçan faşistler AP' nin hükümet olmasıyla eski yerlerine yeniden kavuşmak istiyorlardı. Bunun için günlerce silah, dinamit, sopalarla yığınak yapmışlardı. Yeni Maraşlar istiyorlardı. Buna olanak vermemek, bir yıl önce öldürülen, yakılan, kesilen sınıf arkadaşlarımızın, kader yoldaşlarımızın hesabını sormak için faşistlere karşı örgütlü ve yığınsal bir şekilde saldırıya geçtik. Barut kokusu, bomba sesleri, mahalleden mahalleye yayılıyordu. Siren sesleri, polis düdükleri ortalığı çınlatıyordu. En işlek caddelerde bombalı pankartlar yüzbinlerin istemini dile getiriyordu: "Maraş Katliamı'nın hesabını soracağız!"

Devrimci durumun varlığını reddeden oportünistler yığın eylemlerinden kaçıyorlar. Uzlaşmacı, pasifist yönlerini açıkça ortaya koyuyorlar. Adana'daki 24 Aralık eylemine tavırları bunun en somut örneğidir. PAKTAŞ' ta işçiler yiğitçe direnirken, otomatik silahlara karşı etten duvar örerken, savaştan kaçan bu baylar, İpek Palas otelinde Rıdvan Budak'la kadeh tokuşturarak birtakım beylik laflarıyla temsilcilik ataması yapıyorlardı. Okullarda militan mücadele verilirken bütün oportünist baylar "bu anarşizm", "bu provokasyon" değerlendirmesi (!) yapıyorlardı. "Bu teori, oportünist uygulamayı haklı çıkarmak için Marksist deyimleri kullanır ve bir sürü safsatalarıyla devrimci eylemin henüz olgunlaşmadığı, v.b., kanıtlamaya çalışır!" (Lenin, *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, s. 59).

Bizim yolumuz oportunizmden apayrı bir yoldur. Lenin'in çizdiği yoldur. Onun için "oportünizmle bağı koparma ve onu işçilerin partilerinden çıkarma zamanının geldiğine kuşku yok" (Lenin, agy, s.51).

E.R.
Adana

Fırın İşçilerinin Savaşımı Yükseliyor

Turgutlu'da fırın işçileri sömürüye karşı, faşistlere karşı şanlı savaşım bayrağını dalgalandırıyor. Turgutlu'da patronlara karşı örgütlü ilk eylem koyan, kan döken, ekmek fabrikalarını işgal eden ve sınıf savaşımının ilk örneklerini veren fırın işçileridir.

MHP'li faşistlerin fırın işçilerine saldırmaları ve gece geç vakit baskın yaparak dört fırın işçisini öldürmeleri, fırın işçilerinin sınıf savaşımındaki yerini çok iyi bildikleri içindir.

Fırın işçilerine yapılan baskın duyulunca, tüm fırınlardaki hamurlar teknelerde kaldı. Fırın işçilerinin cenaze töreni tüm siyasi guruplar ların katıldığı anti-faşist gösteriye dönüştü. Cenaze törenine tüm fırın işçileri eksiksiz katıldı. En önde yürüyorlardı. Üzerlerinde beyaz iş önlükleri vardı. Beyaz önlüklerini kırmızıya boyamışlardı. Fakat her biri dim dik yürüyordu. Yüzlerinde üzüntü değil öfke, kin vardı. Faşist saldırının olduğu gün anti-faşist savaşım günü ilan edildi, bir gün ekmek çıkarılmadı. Ayrıca her yıl yedi eylül günü fırın işçileri ekmek çıkarmama kararı aldılar.

Fırın işçileri, faşist saldırılara karşı can güvenliklerini kendilerinden başka kimsenin sağlayamayacağını kavradılar. Türkiye'de ilk defa ekmeği gündüz çıkarmaya başladılar. Patronların, kaymakamlığın, gerici belediyenin tüm baskılarına karşın verdikleri karardan dönmediler. Şu anda tüm fırınlar işe sabah saat altıda başlıyorlar.

Fırın işçileri Sosyal Sigortalar Müdürlüğüne müracat ederek fırınlarda ve ekmek fabrikalarında sigortasız çalıştıklarını bildirdiler. İki fırın işçisini İstanbul'a Gıda-İş'e gönderdiler. Sendika yönetimindeki devrim kaçkınları fırın işçilerini örgütlemenin olanaksız olduğunu bildirdiler. Fırın işçileri olarak kendi sendikamızı kurmak zorunda olduğumuzu anladık. Adını "Fırın İşçileri Sendikası" koyduk.

Savaşımız sürecektir. Biz fırın işçileri günlük savaşımımızı patronlara, faşistlere, polislere ve oportünistlere yani sahte devrimcilere karşı sürdüreceğiz.

Fırın işçileri adına
A.P.

Fırın İşçileri Örgütlenme Komitesi'nin Kararları

Fırın işçileri örgütlenme komitesi 1 aralık 1979 pazar günü yaptığı toplantıda oybirliğiyle aşağıdaki kararları almıştır.

1. Fırın işçileri olarak birliğimiz sonunda koparak almış olduğumuz gündüz çalışma hakkımızı sonuna kadar direnerek koruyacağız. Ayrıca bu kazandığımız hakta faşistlerin kahpece öldürdüğü ve kesinlikle öcü alınacak dört fırın işçisi arkadaşımızın anısı ve öfkesi vardır.

Bunun sonucunda kesinlikle gece ekmek çıkarmayacağız. Ayrıca tüm kış boyunca fırınlar saat 6'da çalışmaya başlayacaklar. Bu konudaki aksaklıkları fırınlardaki temsilci arkadaşlar aracılığıyla örgütlenme komitesine zamanında duyuracağız.

2. Tüm fırın işçisi arkadaşların sigortalı yapılması için savaşım verilecektir.

3. Ayrıca örgütlenme komitesi kara fırınların ve fabrikaların kâr durumlarını teker teker çıkararak istenecek ücretlerin miktarını saptadı.

KARA FIRIN:
Bir kara fırın 7 çuval üzerinden yaklaşık olarak 1200 lira kâr etmektedir.

	ESKİ FİYATLAR	İSTEMLERİMİZ
Hamurkar	250	350
Hamurkar Yar.	225	325
Kürekçi	275	375
Çırak	175	275
Tezgâhtar	200	300

EKMEK FABRİKALARINDA:
Ekmek fabrikalarında 20 çuval üzerinden yapılan kâr 4500 lira

	ESKİ FİYATLAR	İSTEMLERİMİZ
Hamurkar	250	400
Hamurkar yardımcısı	225	375
Kürekçi	275	425
Çırak	175	300
Tezgâhtar	200	350

Bütün ömrümüzü
işçi sınıfının, halkımızın
kurtuluşuna adayacağımıza,
İşçi sınıfının gücüne, devrimin utkusuna
inatla tutkuyla inanacağımıza,
Başarıdan baş dönmesine,
gerilemeden karamsarlığa kapılmayacağımıza,
Oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı
ardıcıl bir savaş yürüteceğimize,
Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine,
devrimlerin kalesi Sovyetler Birliği'ne bağlılığı
gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza
and içeriz!

CENGİZ